

മലയാളനാട്

മലവനം:

വിമർശനം സ്വകാര്യദർശനമാകുമ്പോൾ
—ബാലചന്ദ്രൻ വടക്കേടത്തു് ○ സമന്വ
യത്തിന്റെ സവിശേഷതയെപ്പറ്റി —സാം
ടി. ജോർജ്ജ് ○ ഇന്ദ്രപ്രസ്ഥം —ഒ. വി.
വിജയൻ.

പുസ്തകം പതിനഞ്ചു്.

ലക്കം ഇരുപത്തിനാലു്.

26th February 1984.

1159 കംഭം 14.

കവിത:

Phone:

പുതുതായി വന്നുചേർന്നവർ —പി. ടി.
അബ്ദുറഹിമാൻ.

Office: 6175.

Residence: 2436, 3362.

കഥ:

മദൻലാലും മാഗിയും പിന്നെ സിന്ധുതും
—നസീം പുനയൻ.
ഹാജിമുസായുടെ ആശുപത്രിയിൽ

നോവൽ:

തണൽതേടി —ജി. വിവേകാനന്ദൻ.
ശത്രുസംഹാരം —സി. രാധാകൃഷ്ണൻ.
രാവുകുളില്ലാത്ത രാപ്പാടികൾ —ഏകല
വ്യൻ ○ തെവിടിനിഴലുകൾ —പഞ്ചൻ.

സ്ഥാപകൻ:

എസ്. കെ. നായർ

സിനിമ:

കാഴ്ച കഥയില്ലായ്മയും —ഒ. കെ.
ജോണി.

ചീഫ് എഡിറ്റർ:

പ്രൊഫ. കെ. നായർ.

മലയാളനാട് വീണ്ടും പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നു എന്നറിഞ്ഞു വളരെ സന്തോഷിക്കുന്നു. എസ്. കെ. യുമായും മലയാളനാട് മാത്രം എനിക്ക് ഒരു ആത്മബന്ധം ഉണ്ട്. എസ്. കെ. പോയെങ്കിലും ആ ബന്ധം തുടരും. മലയാളനാടിന് എല്ലായ്പ്പോഴും എന്റെ സഹകരണം പ്രതീക്ഷിക്കാം. ഞാനെന്നും മലയാളനാടിന്റെ കൂടെയുണ്ടാകും.

സ്നേഹപൂർവ്വം
എം. മുക്തൻ. ദൽഹി.

മലയാളനാട് വാരിക എസ്. കെ. യുടെ സ്തംഭമാണ്. അതു തുടർന്നു നടത്താൻ കഴിയട്ടെ. എന്റെ കഴിവിന്റെ പരിധിയിലുള്ള എന്ത് സഹായവും പ്രതീക്ഷിക്കാം. കവിത ചൊല്ലുവരികിൽ അയയ്ക്കാം. തുടർന്നു എഴുതാനും ശ്രദ്ധിക്കാം.

സ്നേഹം നിറഞ്ഞ ആശംസകളോടെ
കെ. എൻ. വി. കുറുപ്പ്.
തിരുവനന്തപുരം.

കത്തു കിട്ടി വാരികയുടെ ഉയർത്തു നേലിനെക്കുറിച്ച് അറിഞ്ഞിരുന്നു. ഞാനല്ല തിരക്കിലാണിപ്പോൾ. കറച്ച നാൾ നിശബ്ദമായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ വീണ്ടും എഴുതിത്തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. പതിവുപോലെ വിഷ്ണുപ്രതിപ്തി ഉണ്ടാകുമല്ലോ. അതിൽ ലേഖനം അയയ്ക്കാം. വാരികയുടെ പഴയ പ്രതാപം വീണ്ടെടുക്കണം. തർക്കമില്ല. ആ സംരംഭത്തിൽ എന്റെ എല്ലാ സഹകരണവും പ്രതീക്ഷിക്കാം.

സ്നേഹാശംസകളോടെ
വി. രാജകുമാർ.

കത്തു കിട്ടി. മലയാളനാട് വീണ്ടും പുറത്തുവന്നുതുടങ്ങുന്നു എന്നറിയുന്നതിൽ സന്തോഷിക്കുന്നു. മുൻപ് ഉണ്ടായിരുന്ന എല്ലാ സഹായസഹകരണങ്ങളും തുടരും എന്നിരിക്കുന്നു. ഉണ്ടായിരിക്കും. മലയാളനാടിന് എന്റെ ആശംസകൾ.

സ്നേഹപൂർവ്വം
എം. ഡി. രത്നമ്മ.

മലയാളനാട് പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ തുടർന്നു നടത്തുന്നതിനുള്ള തീരുമാനത്തിൽ സന്തോഷിക്കുന്നു. എന്റെ എളിയ ലേഖനങ്ങൾ ഈ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾക്ക് നൽകാൻ സന്തോഷമേയുള്ളൂ. നവംകാരങ്ങളോടെ എൻ. വി. കൃഷ്ണവാര്യർ.

കത്തു കിട്ടി. നന്ദി. പത്രം വീണ്ടും നൽകാൻ നിശ്ചയിച്ചത് നന്നായി. പഴയ മട്ടിൽതന്നെ സഹായം പ്രതീക്ഷിക്കാം. ഉടനെ എഴുതാൻ പഠിയില്ലെങ്കിൽ അടുത്തഭാവത്തിൽ ഞാൻ വല്ലതും അയയ്ക്കുന്നതായിരിക്കും.

സ്നേഹപൂർവ്വം,
സുകുമാർ അഴീക്കോട്.

കത്തു കിട്ടി ഇക്കാര്യത്തിൽ എന്റെ എല്ലാവിധസഹകരണവും പ്രതീക്ഷിക്കാം. അതിലേക്ക് പോലും സംശയം വേണ്ട എസ്. കെ. പരിശ്രമത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമായത് മലയാളനാടില്ലാതെ എല്ലാ എപ്പോഴാണ് തുടങ്ങുന്നതെന്നും മറ്റും അറിയിച്ചാൽ അതനുസരിച്ച് അയച്ചു തരാം.

സ്വന്തം
എം. പി. നാരായണപിള്ള
ബോംബെ.

കത്തു കിട്ടി. നന്ദി. എസ്. കെ. മെഴുപ്പോൾ ഒരു അനുശോചന സന്ദേശം പോലും ഞാൻ അയച്ചിട്ടില്ല. എനിക്കത് സാധിക്കില്ല. മരണത്തിലേക്ക് ഒരുപാടായി കർമ്മങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കുക വയ്യ.

എസ്. കെ. എന്നെ വളരെ സ്നേഹിച്ചിരുന്നു. എവിടെ കണ്ടാലും അദ്ദേഹം എന്നെ വന്നു കെട്ടിപ്പിടിക്കും. എസ്. കെയുടെ ആശീർവാദം ഞാൻ ചുറ്റും ഓർമ്മിക്കുന്നു. മലയാള നാടിന് പുതുജീവൻവെപ്പിക്കാൻ എന്റെ എളിയ സഹായം വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്നു.

സ്വന്തം
പുനത്തിൽ കഞ്ഞിപ്പട്ടു.

വിമർശനം

പ്രകാശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു

എഴുത്തുകാരന്റെ അനിവാര്യതയിലാണ് മാറ്റത്തിന്റെ സത്യമായ വാക്കുകളുടെ പ്രയോജനമാകുന്നു. മാറ്റത്തിന്റെ സ്വഭാവങ്ങളും വ്യഞ്ജനങ്ങളും തമ്മിലുള്ള കൂട്ടിയിണക്കലിന്റെ ആവശ്യകത സാഹിത്യത്തിൽ ശക്തമായ അടിയൊഴുക്ക് സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുകയാണ്. മനുഷ്യ വർഗ്ഗം നിലനില്ക്കുന്ന ഒരു സമൂഹം ഇല്ലാതാകുന്നതുവരെ ആദം (Adam) ജീവിച്ചു മെന്ന് പറഞ്ഞ ആർമേനിയൻ നോവലിസ്റ്റ് ഫിലോസഫറുടെ (1) ആ സത്യഭാഷണം പോലെയാണ് മാറ്റത്തിന്റെയും സ്ഥിതി. മനുഷ്യജീവിതവും അവന്റെ സംസ്കാരവും നിലനില്ക്കുന്ന കാലം വരെ മാറ്റം പല അവസ്ഥാന്തരങ്ങളേയും രൂപപ്പെടുത്തിയെടുക്കുകതന്നെ ചെയ്യും. ഈ മാറ്റത്തിന്റെ പൊതു കാര്യമായി പ്രതിഫലിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നത് ജീവിതത്തിലായിരിക്കും. ഒരു കാര്യപോലെ പൊട്ടുന്നതെ അത് സാഹിത്യത്തിൽ കടന്നുവരാറില്ലെന്ന് സാരം.

സാഹിത്യം മനുഷ്യനെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനമാത്രമല്ല; സമൂഹത്തിന്റെ പഠനംകൂടി

യാണ്. സമൂഹത്തിലുണ്ടാകുന്ന ചലനത്തിന്റെയും പരിവർത്തനത്തിന്റെയും വ്യക്തിജീവിതത്തിന്റെ സ്വഭാവമായിത്തീരുന്നു. അതിനുശേഷമാത്രമേ അത് സാഹിത്യത്തിന്റെ അന്തർലോകത്തെ സ്വാധീനിക്കാൻ തുടങ്ങാറുള്ളൂ. എന്നാൽ സാഹിത്യത്തിലുണ്ടാകുന്ന മാറ്റമാണ് സമൂഹജീവിതത്തിന്റെ അഭിരുചിയിൽ കൂറ്റൻ തിരുമാലകളെ അടിച്ചുകയറ്റാറുള്ളത്. ഉൾക്കോൾനിറഞ്ഞ ശുഭമായതെ അന്തരീക്ഷത്തെയാണത് പ്രകടമാക്കുന്നത്.

അതായത് സാഹിത്യകാരന്റെ ചിന്തയാണ് ആദ്യം മാറുന്നത്. മനസ്സിൽ കടന്നു കൂട്ടുന്ന ഹാറ്റത്തിന്റെ സൂചികളാണ് കലാസൃഷ്ടിയിലൂടെ പുറത്തുവന്ന് പുതിയ നിരസനബോധത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം സൃഷ്ടിക്കുകയും അവബോധപരമായൊരു ചലനത്തിന്റെ ദൃഢസൃഷ്ടി നടത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. ദൈവത്തോടൊന്നിച്ച് വിപ്ലവപരമായ കലാവബോധത്തെയാണ് തെളിയിക്കുന്നത്.

സാഹിത്യം മനുഷ്യനെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനമാത്രമല്ല, സമൂഹത്തിന്റെ പഠനംകൂടിയാണ്. സമൂഹത്തിലുണ്ടാകുന്ന ചലനത്തിന്റെയും പരിവർത്തനത്തിന്റെയും വ്യക്തിജീവിതത്തിന്റെ സ്വഭാവമായിത്തീരുന്നു. അതിനുശേഷം മാത്രമേ അത് സാഹിത്യത്തിന്റെ അന്തർഘടനകളെ സ്വാധീനിക്കാൻ തുടങ്ങാറുള്ളൂ.

മാറ്റത്തിന്റെ ബാല്യകാലത്തുണ്ടാകുന്ന സ്വഭാവങ്ങൾ ചേർക്കുക എന്നതിന്റെയും പ്രകടമായ നിലയിലും പക്ഷേ അർത്ഥം കണ്ടെത്തുവോഴാണ് യഥാർത്ഥത്തിലുള്ള മാറ്റമായിത്തീരുന്നത്. ആ അർത്ഥം ഉണ്ടാക്കുന്നതിന് അനുകൂലമായ കാലാവസ്ഥയും ആവശ്യമാണ്. ആധുനിക മനസ്സിനെ സമീപകാലത്തെ എഴുത്തുകാരൻ അതികൂരമായ ചില പ്രശ്നങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുണ്ട്. മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ തിരസ്കാരത്തിന്റെ പേരിൽ ഉയർത്തിക്കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ള അശാന്തിയും അതോടനുബന്ധിച്ച് സംജാതമായതാണ് അവനാൽത്തന്നെ ആദരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന നിശ്ചലതയുടെ വെല്ലുവിളികളും ഇന്നും നിലനിൽക്കുകയാണ്. അശാന്തമായ ഈ പരിതഃസ്ഥിതി അനിവാര്യമായ മാറ്റത്തിന്റെ സന്ദർഭശക്തിയെയാണ് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. ദൈവത്തുകാരൻ ഏറ്റവും കൂടുതൽ അസ്വസ്ഥനും അസംതുപ്പുന്നവനുമായി ഇത്തരത്തിലുള്ള പരിതഃസ്ഥിതിയിലാണ്. സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ കലയിലെ സർഗ്ഗാത്മകവളിപാടായി കാത്തുസൂക്ഷിക്കുന്ന എഴുത്തുകാരൻ ഈ പരിതോവസ്ഥയിൽ നിന്നുള്ള മോചനത്തെയാണ് തന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യമായെണ്ണുന്നത്. മാത്രവുമല്ല

അപചയത്തെ വിളിച്ചോതുന്ന ഇന്ത്യയെക്കുറിച്ച് അന്തരീക്ഷത്തിനിന്ന് മേഘപടലങ്ങൾമാറി പുതിയൊരു ദർശനത്തിന്റെ ശുഭ്രാകാശം തെളിഞ്ഞുവരണമെന്ന ആവശ്യകതയും വെളിപ്പെടുന്നു. സമൂഹത്തിലെ ദുരിതപ്പാടുകളുടെ ചിഹ്നങ്ങളും വികലങ്ങളും അവികലങ്ങളുമായ ചിന്തകളും ജനതയുടെ ജീവിതത്തിൽ മുറിച്ചുപറ്റുക സൃഷ്ടിച്ചേക്കാവുന്നതാണ്. തന്മൂലം പുതിയ നിലവിലിനെക്കുറിച്ചുള്ള ബോധം അവരെ വേട്ടയാടാതിരിക്കില്ലല്ലോ? അവിചാരികമായൊരു ബന്ധമാണ് സമൂഹവും ജീവിതവും തമ്മിലുള്ളത്. അതോടൊപ്പം തന്നെ തിരസ്കാരത്തിന്റെ പരിപ്രേക്ഷയും തിരസ്കാരം ശരിയല്ല. ജീവിതത്തിൽ അർത്ഥമെന്നൊന്നുള്ളതുപോലെ അർത്ഥമില്ലായ്മയുമുണ്ട്. ചില അവസ്ഥകളാണ് അർത്ഥമില്ലായ്മയ്ക്കു കനംകൂട്ടുന്നത്. മറ്റു പലപ്പോഴും അർത്ഥമായിരിക്കാം ഏറെ പ്രസക്തമായിത്തീരുക. അതെന്നായാലും അർത്ഥമില്ലായ്മ ജീവിതത്തിൽ എങ്ങനാക്കെ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടോ അങ്ങനാക്കെ വിവേകശാലിയായ മനുഷ്യൻ അടിസ്ഥാനപരമായി അതിനെ എതിർത്തുപോന്നിട്ടുണ്ടു്. ജീവിതത്തിൽ കാണുന്ന അങ്ങനത്തുള്ള പ്രശ്നങ്ങളും സംഘട്ടനങ്ങളും സമരങ്ങളും മനുഷ്യമനസ്സിലേയ്ക്ക് പൊട്ടുന്നതെ ആഗ്രഹമാകുന്നു. ഈവക പ്രശ്നങ്ങളെയാണ് സമീപകാലത്തെ എഴുത്തുകാരൻ കലയിലെ അർത്ഥമാക്കി മാറ്റാൻ പരിശ്രമിച്ചത്. അവരുടെ ജീവിതസമീപനത്തിൽ അക്കാദമിക് മനോഭാവം കടന്നുകൂടിയതിന്റെ ഫലമായി ജീവിതത്തെ നേരാംവണ്ണം ഉൾക്കൊള്ളാനോ ദർശിക്കാനോ സാധ്യമായില്ല. ജീവിതത്തെ അക്കാദമിക് മനോഭാവത്തോടെ വീക്ഷിച്ചാലുണ്ടാകുന്ന അപകടകരമായ വസ്തുത എം. മുക്തദാസ് നോവലുകളിലെ നായകന്മാർ നമുക്ക് നേരിട്ടു കാണിച്ചു തരുന്നുണ്ട്. രവിയിൽ അതത്രയേറെ ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ട് വിജയൻ കഷ്ടിച്ചു രക്ഷപ്പെട്ടു എന്നു പറയാം. ആ എഴുത്തുകാരുടെ സാഹിത്യകൃതികളിൽ സ്വാഭാവികമായും ജീവിതത്തിലെ അർത്ഥമില്ലാ

യ്മക്കാണ് സ്വാധീനംകിട്ടിയത്. അവരിനെ കൊമ്പും ചില്ലയും പടർത്തി വളർത്താൻ ശ്രമിച്ചു. ഒരു പരീതിയിൽ വെച്ച് അതിന് വേരുകൾ ഇല്ലാത്തതിന്റെ കഥയാണല്ലോ മോത്തത്തിൽ ആധുനികത നമുക്കിന്ന് പറഞ്ഞുതന്നത്. അർത്ഥത്തെയും അർത്ഥമില്ലായ്മയെയും കണ്ടുകൊണ്ടും അറിയാൻ ശ്രമിച്ചു എഴുത്തുകാരൻ രചനയുടെ സമയത്ത് വായനക്കാരെ മനസ്സിൽനിന്ന് പുറംതള്ളുകയും വൈയക്തികമായ അനുഭൂതികൾക്ക് സാഹിത്യസൃഷ്ടിയിൽ പ്രാധാന്യം നൽകാൻ തെങ്ങുകയറുകയും ചെയ്തു. സമൂഹമെന്നാണ് ഇല്ലെന്ന് പറയാൻ അവർ തയ്യാറായി. അതുകൊണ്ട് സംഭവിച്ചതെന്തെന്നോ? ലക്ഷ്യോന്മുഖമായിട്ടുള്ള ചിന്തയുടെ വേരുകൾ പാകിയുറപ്പിക്കാൻ അവർക്ക് കഴിയാതെ വന്നു. വസ്തുതാസത്തകളുടെ താരതമ്യത്തിൽനിന്നാണ് പുത്തൻ ചിന്തകൾ ഉറഞ്ഞുപൊട്ടുന്നതെന്ന് ഉൾക്കൊള്ളുന്നതും കലാസൃഷ്ടിയിലൂടെ അവർ ബഹിഷ്കരിച്ചു. അതോടെ സ്വന്തം പുതിയ ചിന്തകൾ ഇല്ലാതായി. മാത്രവുമല്ല, സൃഷ്ടിയുടെ അപൂർവ്വതയ്ക്കുവേണ്ടിയുള്ള ഈ പരക്കം പാച്ചിലിൽ അവർക്ക് സംഭവിച്ചു കാലിടിച്ചുയിലാണ് പ്രത്യേകമായ ഒരു കൃതി സംഭവിക്കുന്നത്. അത് ഒരു നിശ്ചലതയെല്ല പരിണാമപ്രവണമായ ഭീകരാവസ്ഥയെയാണ് പ്രത്യക്ഷീകരിക്കുന്നത്. ഇന്നും ജീവിതം അർത്ഥശൂന്യതയിലേയ്ക്കു ഉരുകി വീഴുന്നുണ്ടെങ്കിലും അതിലൂടെ ലയിച്ചുചേരുന്ന ബോധമില്ലായ്മയിലേയ്ക്കു പുതിയ എഴുത്തുകാരൻ കുതിക്കുന്നു. ജീവിതം-സമൂഹം എന്നത്തേയുംകാൽ പ്രതിസന്ധികളെ നേരിടുന്ന കാലഘട്ടമാണിത്. ഇത് എഴുത്തുകാരൻ സ്വയം മർദ്ദിതനായിത്തീരുന്ന അവസ്ഥയാണ്. ജീവിതത്തിൽ ദർശനപരമായ ജീർണ്ണമൂലം വിഷമിക്കുന്ന ഒരു ജനതയാണിതുള്ളത്. ഈ സ്ഥിതിയിൽ സൃഷ്ടിപരമായ മാനസികാവസ്ഥ ലഭിച്ചിട്ടുള്ളവർ കലയെ വികാരമായും (Spirit) സമ്പത്തിനെ ശരീരമായും (Flesh) കാണാൻ ശ്രമിച്ചുനിൽക്കും.

ഇന്നും ജീവിതം അർത്ഥശൂന്യതയിലേയ്ക്കു ഉരുകി വീഴുന്നുണ്ടെങ്കിലും അതിലൂടെ ലയിച്ചുചേരുന്ന ബോധമില്ലായ്മയിലേയ്ക്കു പുതിയ എഴുത്തുകാരൻ കുതിക്കുന്നു. ജീവിതം-സമൂഹം എന്നത്തേയുംകാൽ പ്രതിസന്ധികളെ നേരിടുന്ന കാലഘട്ടമാണിത്. ഇത് എഴുത്തുകാരൻ സ്വയം മർദ്ദിതനായിത്തീരുന്ന അവസ്ഥയാണ്.

മനുഷ്യപ്രവർത്തനത്തിന്റെ സാമാന്യസ്വഭാവമായി അതിനെ കണക്കാക്കിയാൽ മതിയാവും. അതിനോടു പ്രതികരണമില്ലാത്ത ഇണങ്ങുകയെന്നത് എഴുത്തുകാരൻ കലാസൃഷ്ടിയോടു പുലർത്തുന്ന ഏറ്റവും വലിയ അവഹേളനമാകുന്നു. കൂടുതൽ ഈ നിലപാടു വികാരപരമായ കലയെ ജീവിതപരമാക്കുന്നതിനേക്കാൾ കൂടുതൽ അതിൽനിന്ന് അകറ്റി നിർത്താനായിരിക്കും പ്രേരിപ്പിക്കുക. അതിൽനിന്ന് ഭീനവും യുക്തിപരവുമായ സമീപനം എഴുത്തുകാരൻ ഒരുക്കിയെടുക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഏറ്റവും പുതിയ എഴുത്തുകാരൻ അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന വെല്ലുവിളി കൂടിയാണ് ഇത്. എഴുത്തുകാരന്റെ നിലനില്പ് എന്ന പ്രശ്നത്തന്നെയാണ് ലാവണ്യപരമായ ഈ മാറ്റത്തിന് വഴിയൊരുക്കുന്നത്. ഉന്മൂലമായ, ഈ നിരസനം കലാസൃഷ്ടിയെ സ്വകാര്യസ്വത്വമായി മാറ്റേണ്ടതിന്റെ അനിവാര്യതയെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. പക്ഷേ, വ്യക്തിപരമായ ദർശനം സമഷ്ടിയുടെ ദർശനമാക്കി മാറ്റുന്നിടത്താണ് കലാപരമായ ഒരു നൂതനം സൃഷ്ടിയിൽ സംജാതമാകുന്നത്.

ജീവിതപരമായ ക്രമം കലയിൽ ഒരു

കിയെടുക്കുന്നതിനുള്ള പാട്ടുപെടൽ എഴുത്തുകാരനെ സ്വതന്ത്രമായൊരു ന്യായ ന്യായ വിചാരണയ്ക്ക് പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു. സമൂഹത്തെക്കുറിച്ച് കൂടുതലായി ചിന്തിക്കേണ്ടിവരുന്നതും അതുതന്നെയാണ്. ഇവിടെ വ്യക്തികൾക്ക് സ്വന്തമായ മൂല്യം നഷ്ടപ്പെടുപോയിരിക്കുന്നു. ഈ അവസ്ഥ കണ്ടറിഞ്ഞ്, അതിനെ ഭർത്താക്കൻ തെളിവുവെക്കുന്ന എഴുത്തുകാരൻ അനുഷ്ഠിക്കുന്ന കൃത്യം വ്യക്തിത്വത്തെ ഉൾക്കൊള്ളിക്കലാണ്. സമൂഹത്തിന്റെ മൂല്യമാണ് ഈ മൂല്യമില്ലായ്മ. കഴമ്പില്ലാത്ത ജീവനായ സമൂഹപരിതഃസ്ഥിതിയിൽ ജീവിക്കുന്ന വ്യക്തിക്ക് സ്വന്തമായൊരു സ്വത്വം ഉണ്ടായിരുന്നില്ലാൻ കഴിയാതെവന്നിരിക്കുന്നു. ജീവിതാനുഭവങ്ങളാണ് മറ്റൊരു വ്യക്തിത്വത്തെ രൂപപ്പെടുത്തുന്നത്. അതുകൊണ്ടുള്ള ജീവിതത്തിന്റെ ആന്തരികയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളായ തന്നത്തരവും ചുറ്റളയമായ പ്രവാഹങ്ങൾ സൃഷ്ടിയെ സന്ദിഗ്ദ്ധമായ ഒരിടത്തു കൊണ്ടെത്തിക്കുന്നു. മൂല്യമില്ലായ്മയിൽ ജീവിച്ച് മൂല്യം നഷ്ടപ്പെട്ട ജനതയെ അതിൽനിന്ന് വേർപെടുത്തി അവരിൽ ആത്മമുഖത്തിന്റേതായ ബോധം ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കുകയെന്നതാണ് എഴുത്തുകാരന്റെ ഇന്നത്തെ നിത്യയായി മാറിയിരിക്കുന്നത്. ഈ കാലഘട്ടത്തിന്റെ ധർമ്മംകൂടിയാണത്. അതനുഷ്ഠിക്കുകയെന്നവെച്ചാൽ നിഷേധാത്മകമായ ജ്ഞാനത്തിന്റെ ഗുഹാർത്ഥരചനയ്ക്ക് സജ്ജമാവുകയെന്നുകൂടിയാണർത്ഥം. പ്രതിഭയുടെ അർത്ഥങ്ങളാകുന്ന ആപൽക്കരമായ ഈ എതിർത്തുനില്പാണ് പുതിയ എഴുത്തുകാരന്റെ സൃഷ്ടിയിലെ ആന്തരികചോദനയായി മാറേണ്ടത്. ഇന്നലെയുടെ ചിന്തയുമായി ഇണങ്ങാൻ കഴിയാത്ത രീതി കലാസൃഷ്ടിയെ ശക്തമാക്കിത്തീർക്കുന്നു. ഹിംസാത്മകവും ധിക്കാരപരവുമായ ഈ ക്രിമി എഴുത്തുകാരന്റെ നിഷേധബോധത്തിൽനിന്നുളഭുന്ന യുദ്ധമുറ സൃഷ്ടിക്കുന്ന പുനഃസൃഷ്ടിതന്നെയാണ്. അതുവഴി പുതിയ ഉൾജ്വലം ഉല്ലാഭിപ്പിക്കുകയും ജീവിതത്തിന് നവമായൊരു അർത്ഥം കണ്ടെത്തുകയും ഒരു വിശ്വാസപ്രമാണത്തെ അംഗീകരിക്കുകയുണ്ടെന്നതാണ് ഇന്ന്

വിമർശകന്റെ നിലപാടില്ലാത്തതിനാലാണ്. ഒരു ശിഥിലീകരണവും അതോടൊപ്പം സൗന്ദര്യപരമായൊരു ചർച്ചയും ഇവിടെ ഉയർന്നുവരുന്നുണ്ട്. പ്രശ്നങ്ങളുടെ ആഴം കണ്ടെത്തുകയെന്ന രീതികൂടിയാണ്. രൂപപരവും ഭാഷാപരവുമായ പ്രശ്നം ഇവിടെ ഉയർന്നിരിക്കുന്നു. സ്വന്തം മനസ്സിനെത്തന്നെ നിഷേധിക്കാൻ എഴുത്തുകാരൻ തയ്യാറാകുന്നതോടെ ജീവിതത്തിന് നൂതനമായൊരു അർത്ഥം കണ്ടെത്താനും അന്യായ മനുഷ്യനെ മനസ്സിലാക്കാനും സാധ്യമാകും. സമൂഹജീവിതത്തിൽനിന്ന് മാറിനിൽക്കാനെ അവിടത്തെ വികാരങ്ങളുമായി ഇണങ്ങിയും പിണങ്ങിയും അതിനെക്കുറിച്ച് ആഴത്തിൽ പഠിച്ചും പുതിയൊരു കൂട്ടിയിണക്കൽ നടത്തുന്നിടത്താണ് സൗന്ദര്യദർശനം ഉണ്ടാകുന്നത്. ഇന്നത്തെ എഴുത്തുകാരന്റെ നിലപാട് അത് വ്യക്തമാക്കുന്നു. അത് ദാർശനികതലത്തിന്റെ പരിസ്ഥിതിയെ രൂപപ്പെടുത്തുകയും ഉൾക്കൊള്ളുന്നതോടെ ശക്തമായ ഭാവിയെക്കുറിച്ചുള്ള ബോധം എഴുത്തുകാരന്റെ മനസ്സിൽ ഉറഞ്ഞുകൂടുന്നു. ഭാവിയോടുള്ള ഈ അടങ്ങാത്ത കടപ്പാട് രേഖപ്പെടുത്താനും പുതിയൊരു സ്ഥായിത്വചിന്ത പുലർത്താനും ശ്രമിക്കുന്നതോടെ കലാസൃഷ്ടി അതിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൽ എത്തിച്ചേരുന്നു. അതാധികരിക്കുന്നതോടൊപ്പം ഇന്ദ്രിയതീതമായ സത്യങ്ങളെ മൂലാമൂലം നേരിടുന്ന ഋഷിത്വത്തിന്റേതായ പ്രത്യേകതയെ ആവാഹിച്ചുണർന്ന ക്രിയാത്മകരചന സ്വീകരിക്കുകയുംവേണം. അച്ചുബിതമായൊരു ദാർശനികതലത്തിലേക്കാണ് എഴുത്തുകാരനെ കൊണ്ടെത്തിക്കുന്നത്. കാലാതിവർത്തിയായ കലയുടെ ആശയത്തെ പ്രവചിക്കുന്ന ഒരു മന്ത്രദൃഷ്ടാവായി എഴുത്തുകാരൻ മാറുന്നുവെന്നതാണ് ഇവിടത്തെ തത്ത്വചിന്തപരമായ പ്രശ്നം. അക്ഷരങ്ങളെക്കൊണ്ട് എഴുത്തുകാരൻ നടത്തുന്ന ദിവ്യമായ കലാപമാണിത്. വികാരമുദാഗന്ധമായ അവസ്ഥയുടെ അക്ഷരമാലാക്രമത്തിലുള്ള ഈ വ്യാകരണനിയമം പുതിയ അഭിരുചിയുടെ മനോഭാവത്തെയാണ് സംഗതമാക്ക

പുതുമായി വന്ന ചേർപ്പ്

നിത്യയുടെ കരയിൽ പുത്ത സത്യത്തിന് പൂക്കളിറക്കുൻ മൃത്യുവിനോടൊത്തു ചരിച്ചവരെയെത്തിയിരിക്കുന്നു തിരിച്ച്!

എല്ലാം തലയോട്ടിയുമല്ലാ- തില്ല പുറംപൂ ചുക്കളൊന്നും. ചിരിയില്ല, കരച്ചിലുമില്ല. ജയമില്ല, പരാജയമില്ല!

തീപ്പുക്കളിറുത്തണിഞ്ഞിട്ടും പൊള്ളാത്തവരായവർ നില്ക്കും. കൃതകൃത്യർ, ലൗകികമുക്തർ ചിന്തയഗ്നികടനവരല്ലോ!

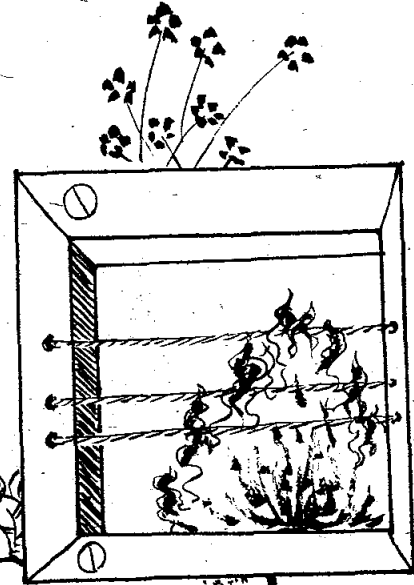
മറുകരയിലുള്ള വിശേഷം മറുപടിയായവർ പറയുമ്പോൾ, മഹിയുടെ സ്വരഭാഷകൾമാത്രം അറിയുന്നവരെത്തിയുന്തോ?

മൗനത്തിന് ധ്വനിയല്ലെന്നും സ്വരമല്ലാം പൊതുമാണെന്നും ഉരുവിട്ടു പറിച്ച മയങ്ങി ഉണരാത്തവരെത്തിയുന്തോ?

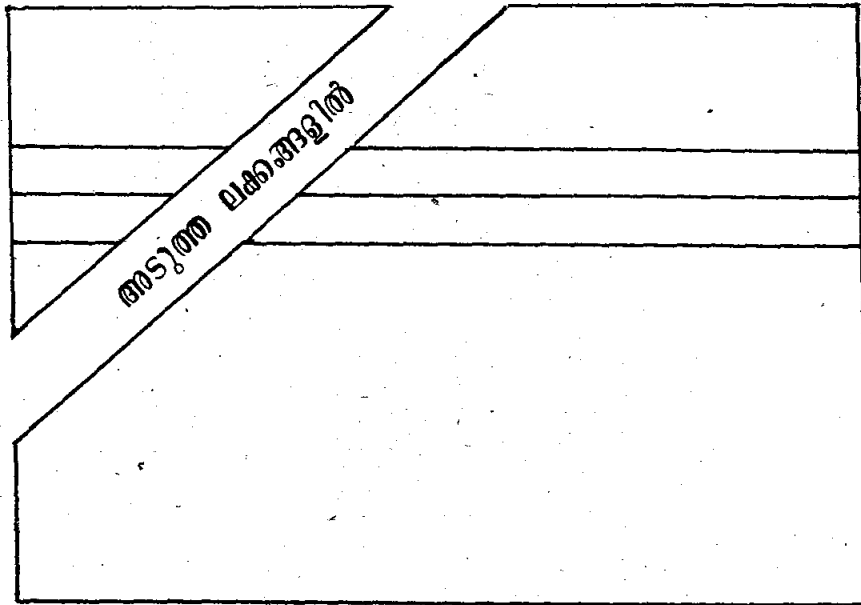
അകലത്തെനോമ്പുവെല്ലാം- മരിക്കത്തന്നവർ പറയുമ്പോൾ, വാക്കല്ല വാക്കിലെ രേഖ് ദം കേൾക്കാനായില്ലൊരു ശ്രോതം!

അവരുടെ കൈവിറലില്ലകളിൽ നിന്നുഗന്ധിപ്പുകൾ ചിരിയ്ക്കുന്നതികവുണ്ടകൾ വാങ്ങി മണക്കുന്നിവിടിലല്ലൊരു നാസാരിയം!

അവരുടെ കാലടയാളത്തിൽ പദംവെച്ചുനടന്നൊല്ലം അവരെത്തിയ സ്ഥലികളിലെത്താ- തപ്പലായ് വിലപിടാത്തവർ!

പി. ടി. അബ്ദുറഹിമാൻ

വി. രാജകുഞ്ജൻ

“അമേരിക്കൻ സ്മരണകളിൽ നിന്നും രേഖയ്ക്കും”

[തീർത്തും വൈയക്തികമായ ഒരു ബന്ധത്തിന്റെ വിശകലനത്തിലൂടെ അമേരിക്കൻ സംസ്കാരത്തിന്റെ പുതിയ മാനങ്ങൾ അനാവരണം ചെയ്യപ്പെടുന്നു]

വി. പി. ശിവകുമാറിന്റെ

ലേഖനം

‘കാറ്ററിന്റെ പ്രസിദ്ധമായ “ഉരുപ്പാന്റെ കിണർ” എന്ന കഥയുടെ സൂക്ഷ്മ വിശകലനം’

കെ. പി. അപ്പന്റെ

(പ്രൗഢമായ ലേഖനം.)

നോവൽ 10

ഭജനഗാനത്തിന്റെ പരിസമാപ്തിയോടെ മാതാജി എന്നോട് പറഞ്ഞു:

ഭഗവാൻ ദർശനത്തിന് സമയമായി!

ഞാൻ കൈ കൂപ്പി എഴുന്നേറ്റുനിൽക്കുമ്പോൾ വളരെ ദിവ്യമായ ഒരു ചിഹ്നം നവോലേപിന്റെ വസ്ത്രങ്ങൾ അഴിച്ചുമാറിത്തുടങ്ങി.

ഭജന സംഘത്തിന്റെ കണ്ണുകൾ എന്തെന്ന് പൊതിഞ്ഞു.

ജനിച്ച രൂപത്തിലായ എന്നോട് മാതാജി അപേക്ഷിച്ചു:

ശയിക്കൂ, ഭഗവാനെ!

സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങൾ പുശിയ മേന്മയോടെ വിരിപ്പിച്ച ധർമ്മപ്പട്ടം മെത്തയിൽ ഞാൻ മലർന്നുകിടന്നു.

എന്തുകൊണ്ടെന്ന് കണ്ണുകൾ അടച്ചു ഞാൻ കിടന്നുകൊടുക്കുകയായിരുന്നു. നേരിയ നാണവും ജാളിയും മൂപ്പിൽനിന്നു തളർത്തിക്കളഞ്ഞു.

ദൈവനാമം ഹർഷാരവമായി ഉയർന്നു ഞാൻ കേട്ടു. മൂപ്പിൽനിന്നു നൽകിയ സ്വർഗ്ഗം കളിമായി വീണപ്പോൾ ഞാൻ കണ്ണുകൾ പൊതി തുറന്നു.

ഒരു ഭക്ത ഭഗവാനെ പൂവിട്ട് പൂജിച്ച് താണതൊഴുന്ന കാഴ്ചയാണ് ഞാൻ കണ്ടു.

അതിന്റെ പരിസമാപ്തിയിൽ ഒരു ഭക്ത തന്റെ ഉദ്യോടകം അഴിച്ചു വലിച്ചെറിഞ്ഞു.

പിള്ളയുടേയോ സാർവ്വത്രികന്റെ

പുതിയ അനുഭവങ്ങൾ

ഇ. ഭക്തജനം ഓരോരുത്തരായി ഈ പുഴ ആവർത്തിച്ചു. കളിതം സ്വർഗ്ഗവുമായി മൂപ്പിൽനിന്നു തളർച്ച തിർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. അത്രത്തോളം ഭക്തജനങ്ങളുടെ ആവേശം വർദ്ധിച്ചുവന്നു.

ആവേശം അലയടിച്ചുയർന്നപ്പോൾ ഭജനഗാനങ്ങളുടെ കൂടെ ഗുണമുള്ളതായി. സ്വയം മറന്നു ഭക്തജനങ്ങൾ ആടിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

ഏറെ എന്നിയില്ല നല്ല തിളക്കമുണ്ടായിരുന്നു ഒരു മണി കയ്യിലെടുത്തു കിളിക്കിളിക്കി നന്നായ ഭക്ത എന്തെന്ന് സമീപിച്ചു. താഴെ താളത്തിൽ ഗുണമുള്ള ഭക്തകൾ ആട്ടം നിർത്തി കൈകൂപ്പിത്തൊഴുതു. നിലത്തു താലത്തിൽ കമിച്ചുവെച്ചിരുന്ന പൂക്കൾ നന്നായ ഭക്ത അർച്ചന ചെയ്യാൻ തുടങ്ങി.

അർച്ചനയും മണികിളക്കുറവും ദൈവ

നാമ സങ്കീർത്തനം.

പുകൊണ്ടു മുടിയ മുപ്പിൽസിന്റെ അക്ഷമ എനിക്ക് സഹിക്കാവുന്നതിൽ അധികമായിത്തുടങ്ങി.

അർച്ചന തീന്നതോടെ ഭക്തകളെല്ലാം കട്ടിലിൽ ചുറ്റുമായി അർദ്ധവൃത്താകൃതിയിൽ മുട്ടുകുത്തിനിന്ന് കൈ കൂപ്പി. നന്നയായ ഭക്ത തൊഴുകയും കണ്ണീരായി കിടയ്ക്കയിൽ പ്രവേശിക്കുകയും ചെയ്തു.

അത്രയും നേരം എനിക്ക് തീരെ അപരിചിതമായ ഒരു ലോകത്തിലായിരുന്നു ഞാൻ അതോടെ പരിചിതമായ ലോക

ത്തിലെത്തി.

ആഗതയെ കൈനീട്ടി സ്വീകരിച്ച് ഞാൻ വിധിപോലെ യജ്ഞകർമ്മാദികൾ നടത്തി. കണ്ണുകൾകൊണ്ടുള്ള പങ്കാളിത്തം ഭക്തകൾക്ക് ധാരാളമായെന്ന് തോന്നി.

യജ്ഞത്തിന്റെ പരിസമാപ്തിക്കുശേഷം കിടയ്ക്കയിൽ ചത്തത്തുറഞ്ഞുകിടന്ന

പുകൊണ്ടു നെറുകയിൽ ചൂടിക്കേൾക്കു നെടുവീർപ്പുകളോടെ നിശ്ശബ്ദം പരിഞ്ഞുപോയി.

മാതാജി വന്ന് എന്റെ കൈപിടിച്ച് എഴുന്നേല്പിച്ച്. എഴുന്നേല്പിക്കുന്നതിനിടയിൽ അവരെ കിടയ്ക്കയിലേയ്ക്ക് നയിക്കാൻ ഞാനൊരു ശ്രമം നടത്തി.

ഹോ, നന്ദൻ — ശാസനാസപരത്തിൽ മാതാജി പറഞ്ഞു, ഹോ! ഇതൊരു റിപ്പോർട്ടാണ്. ഞാനും എന്റെ കൂട്ടുകാരും ഇതിന്റെ പവിത്രതയിൽ വിശ്വസിക്കുന്നു. അതിൽ കാമത്തിന് സ്ഥാനമില്ല. സ്വയംഭൂവായ ലിംഗം ദൈവാവതാരമാണെന്നായിരുന്നു. പ്രകൃതിയിൽ അതു പോലെ മറ്റൊന്നുമില്ല!

എനിക്ക് മനസ്സിലായില്ല. ഞാൻ ചോദിച്ചു: അപ്പോൾ?

മാതാജി ദയാവായ്പോടെ ചിരിച്ചുകൊണ്ട് തിരികെയോദിച്ചു: അപ്പോൾ എന്താണ്?

എന്റെ സംശയം ഞാൻ വിശദീകരിച്ചു.

ദിവസവും ഇങ്ങിനെ ഏതെങ്കിലും ഓരോമായി..

ദിവസവുമില്ല മാതാജി പറഞ്ഞു, ഈ ആരാധന ആഴ്ചയിലൊരിക്കലേയുള്ളൂ.

ഇതുവരെ എന്തിനെ നയാമിരുന്നു? ശിവലിംഗപൂജ മാത്രമായിരുന്നുവെന്ന് മാതാജി പറഞ്ഞു. എന്നിട്ട് തുടർന്നു: ഞാൻ എന്റെ കൂട്ടുകാരോട് എന്നും പറയാൻ ഉള്ളതായിരുന്നു, ഭഗവാൻ തീർച്ചയായും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുമെന്ന്.

ഞാൻ ഭഗവാനാണെന്നോ? നന്ദൻ ഭഗവാന്റെ പാപം മാത്രം.

എനിക്കിത് തീരെ പിടിക്കുന്നില്ല.

ദൈവദോഷം പറയാതിരിക്ക, കട്ടി എന്ന് മാതാജി എന്റെ വായ പൊത്തി.

ദൈവദോഷമല്ല, ഒരു ദോഷവും പറയേണ്ടെന്ന് ഞാനും നിശ്ചയിച്ചു.

വളരെ സുഖകരമായിരുന്നു ഈ കാലത്ത് എന്റെ ജീവിതം. മനസ്സിൽ പാടിക്കാനും ഞാൻ ശ്രമിച്ചു. അത് നമ്മുടെ കോളജിലെ അധികാരികളോടുള്ള പകപോക്കൽകൂടിയിരുന്നു. ഞാ

ലേക്കല്ലാം കൂടി ഒരേയൊരാളേയുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അതു സ്ഥാപനയുടെ മുമ്പൻ കൂടിയായ മേൻലാൽ തന്നെയായിരുന്നു. കാലത്തു കൃത്യം ഏഴുമണിക്കു മേൻലാൽ ഓഫീസിലെത്തും, ഓഫീസിലെത്തിയാൽ ആദ്യത്തെ പരിപാടി ശുചീകരണമാണ്. കാർപാറ്റ മുതൽ ഗ്ലാസ്സുവരെ പൊടി തട്ടിത്തുടയ്ക്കും, ശുചീകരണം കഴിഞ്ഞാൽ അടുത്ത പരിപാടി പൂജയാണ്. ഓഫീസിന്റെ രണ്ടാമതു മുലയിൽ കർട്ടനിട്ട പ്രത്യേകം മറച്ച തുറന്നു കിടന്നു പുജാമുറിയിലേക്കു മേൻലാൽ പ്രവേശിച്ചാൽ പിന്നെ പുറത്തിറങ്ങാൻ ചുരുങ്ങിയതു അരണിക്കൂർ സമയമെങ്കിലും പിടിക്കും. ഈ അരണിക്കൂർ സമയം മേൻലാലിന് ബാഹ്യലോകവുമായി യാതൊരു ബന്ധവുമില്ല. മനസ്സു മുഴുവൻ സാക്ഷാൽ ഗേ"വൻ സന്നിധിയിലർപ്പിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഈ കർമ്മം മേൻലാലിനു ശുദ്ധവായുപോലെത്തന്നെ ഉപേക്ഷിക്കാനാകാത്തതാണ്.

പിന്നീടുള്ള സമയമാണ്. യഥാർത്ഥ ഓഫീസു സമയം H. office Working Time 8. To 1. After 4 To 7 P. M. എന്ന ബോർഡ് ഓഫീസിനു മുന്നിൽ തൂക്കിയിട്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ മേൻലാൽ ഈ സമയങ്ങളിൽ ഓഫീസിൽതന്നെയുണ്ടാകും. ഉച്ചഭക്ഷണത്തിനുള്ള ഇടവേളയിൽ ഉടപ്പി ഫോട്ടലിലെ ബുരിമസാല കഴിച്ചുള്ള യേക്കം ഓഫീസിനകത്തു തന്നെയെന്ന കാര്യം പരമരഹസ്യം!

ഇത്രയൊക്കെ ആത്മാർത്ഥതയോടെ കൃത്യനിഷ്ഠയോടെ പ്രവർത്തിച്ചിട്ടും മേൻലാലിന്റെ ഓഫീസിൽ നിന്നു നീണ്ടു മൂന്ന് മാസക്കാലത്തിനിടയ്ക്കു ടിക്കറ്റ് ബുക്കുചെയ്തു സ്വദേശത്തേക്കു പോകാനുള്ള മഹാഭാഗ്യം കൈവന്നിട്ടുള്ളത് ഒരേയൊരാൾക്കു മാത്രമായിരുന്നു. ആ ഭാഗ്യവാൻ ഒരു സർക്കാർജീവിയായിരുന്നു. (സർവാർജി നൽകിയ അവയില്ലെങ്കിലും ബാങ്കിൽ കേഷിറ്റാതെ തിരിച്ചുവന്നതും, കോപതാപാധികളാൽ മേൻലാലിന്റെ ബി.പി. ഉയർന്നതും മറ്റൊരു രഹസ്യം)

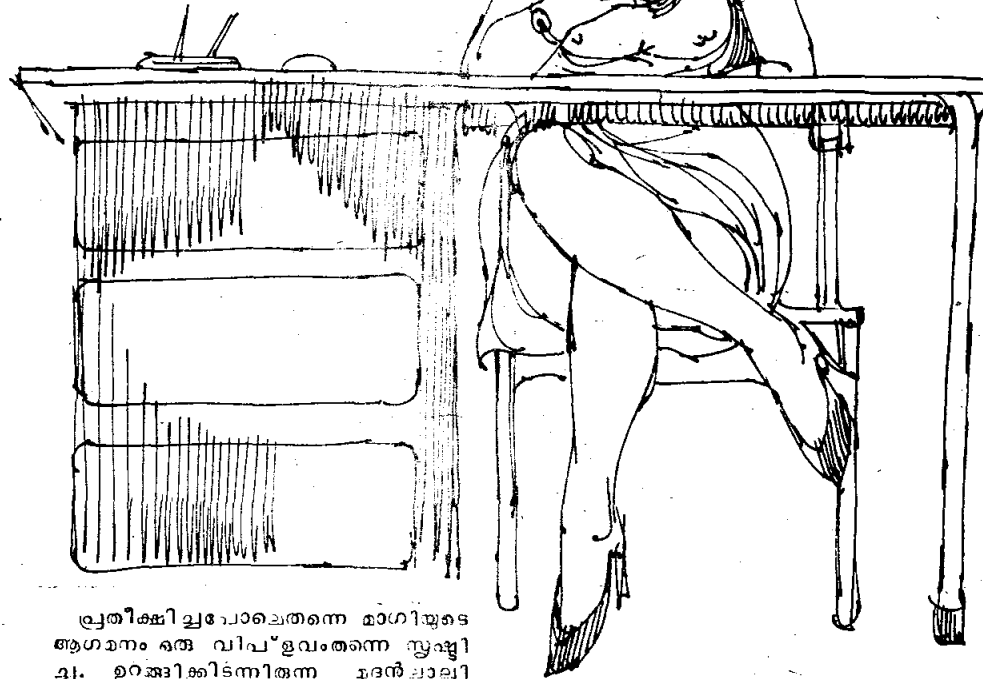
ബിസിനസ്സു ഈ നിലക്കാണ് പോകുന്നതെങ്കിൽ ഇതെവിടെ ചെയ്തവനായിക്കും മേൻലാൽ ചിന്തയാൽ മസ്തിഷ്കം ചൂടാക്കാൻ തുടങ്ങി. ആയിടെയാണ്

മേൻലാൽ തന്റെ ഓഫീസിനടുത്ത മോട്ടോർ ബുയർപാർട്ടു കടയിൽ ജോലി ചെയ്യുന്ന ബേസിൽ എന്ന ഗോവക്കാരനുമായി പരിചയപ്പെട്ടത്. ബേസിൽ അനസ്സും ആത്മാർത്ഥതയുമുള്ള ഒരു പയ്യനാണെന്നു മേൻലാലിനു മനസ്സിലായി. മേൻലാൽ തന്റെ വിഷമാവസ്ഥ ബേസിലിനെ വിവരിച്ചു കേൾപ്പിച്ചു. എല്ലാം കേട്ടുകഴിഞ്ഞ ബേസിൽ എറാനേരം ചിന്തിച്ച ശേഷം ഒരുപാദുകന്റെ ഭാവത്തിൽ മേൻലാലിനോടു് പറഞ്ഞു. "സേട്ട"ജി ഇന്നത്തെ കാലത്തു ബിസിനസ്സിന്റെ വിജയത്തിനു ഏറ്റവും വലിയ ഘടകം ഗ്ലാമറാണ്". മേൻലാലിനു സംഗതി മനസ്സിലായില്ല. ബേസിൽ വിവരിച്ചു. "സേട്ട"ജിക്കു പ്രായമായില്ലെ, സേട്ട"ജി ഓഫീസിലിരുന്ന് കസ്റ്റമേഴ്സു എങ്ങിനെ വരും."

"പിന്നെ ഞാനെന്തുവേണം. ബേസിൽ" മേൻലാൽ നിസ്സഹായത പ്രകടിപ്പിച്ചു. ചുണ്ടയിൽ ഈ കൊത്തിയ ഉത്സാഹത്തോടെ ബേസിൽ തുടർന്നു. "പ്രശ്നത്തിനു നമുക്കു പരിഹാരമുണ്ടാക്കാം—എന്റെയൊരു കസീൻ സിസ്റ്റമുണ്ട്. ടിസ് മാഗി-ഷിയിസു വെരി ബ്യൂട്ടിഫുൾ ഗേൾ... സേട്ടജിക്കു സമ്മതമാണെങ്കിൽ നമുക്കുവളെ വരുത്താം." ബേസിൽ അത്രയും പറഞ്ഞു മേൻലാലിന്റെ പ്രതികരണമറിയാൻ ആ മുഖത്തേക്കു നോക്കി. മേൻലാൽ വർദ്ധിച്ച സന്തോഷത്തോടെ പറഞ്ഞു "ടിക"ഫെ ടിക"ഫെ..."

അങ്ങിനെ ഗോവൻതെരുവിലെ ഏതോ ബീത്തുകടയിൽ സെയിൽസുഗേളായി ജോലിനോക്കിയിരുന്ന മാഗിയെ പതിനെട്ടുകാരി ഗോവൻ പെൺകിടാവു് മേൻലാലിന്റെ ഓഫീസിലെ ഉദ്യോഗസ്ഥയായി. ബേസിൽ വർണ്ണിച്ചു കേൾപ്പിച്ചതിലും പതിനഞ്ചേറു നൂറായിരത്തിൽ മാഗി. ചുവന്ന തക്കാളി പൂഴത്തിന്റെ നിറം. ഷാംപു പുരട്ടി എണ്ണമയം കളഞ്ഞ മുടി, തുടർന്നു ഇരുപ്താർന്ന ചുണ്ടകൾ, നേർത്ത ജാക്കറ്റിനകത്തെ ഒതുങ്ങാത്ത മാറിടം. കൊഴുത്തുണ്ടു തുടകൾ ആഴക്കുളുടെ പുരുഷനിലെ വികാരത്തിന്റെ വെടിപ്പുരക്കു തീരാകാളത്താൻ പാകത്തിലുള്ളതായിരുന്നു അവളു

ടെ ആകാരം. മേൻലാൽ ആദ്യം മാഗിയെ കണ്ടപ്പോൾ അറിയാതെ ഒന്നാതിപ്പോയി. സ്വതവേ കൊർട്ടുപേഷ്യൻറായ തനിക്കിതൊരു ഹാനികരമായി ഭവിക്കുമോ എന്നുപോലും അദ്ദേഹം സംശയിക്കാതിരുന്നില്ല. പക്ഷെ, ബിസിനസ്സിന്റെ വിജയത്തിനു മാഗിയെപ്പോലുള്ളവർ അനുപേക്ഷണീയമാണെന്ന ചിന്ത അയാളെ സമാധാനിപ്പിച്ചു.

പ്രതീക്ഷിച്ചുപോലെത്തന്നെ മാഗിയുടെ ആഗമനം ഒരു വിപ്ലവംതന്നെ സൃഷ്ടിച്ചു. ഉറങ്ങിക്കിടന്നിരുന്ന മേൻലാലിന്റെ ഓഫീസ് സഭാ ഇടപാടുകാരാൽ നിറയപ്പെട്ടു. ഒരു മാസംകൊണ്ടു റോറല്ലാ ട്രാവൽ ഏജൻസിയെക്കാൾ കൂടുതൽ ബിസിനസ്സു മേൻലാലിന്റെ ഓഫീസിലായി—കസ്റ്റമേഴ്സിൽ ഭൂരിഭാഗവും പരാണികളായിരുന്നു. മിനിസ്കർട്ടു ധരിച്ച കാലിന്മേൽ കാവും കയറാതെവെച്ചു സീറ്റിലിരിക്കുന്ന മാഗിക്കു നേരെ മുന്നിലിട്ടിരിക്കുന്ന സോഫയിലിരുന്നു കൊണ്ടു പരാണികൾ പതുക്കെ മോക്കടിയിലൂടെ കണ്ണോടിക്കും. അവരുടെ കണ്ണു

കൾ ചെന്നെത്തുന്നതു മാഗിയുടെ തടിപ്പു തുടകളിലായിരിക്കും. ആ കാഴ്ച അവരിലുളവാക്കുന്ന ആനന്ദനിർവൃത്തിക്കുതിരില്ല. പരാണികളുടെ മനശ്ശാസ്ത്രം നന്നായറിയാവുന്ന മാഗി അപർക്ക ദർശനത്തിനുള്ള മാർഗ്ഗം സുഗമമാക്കിക്കൊടുത്തുകൊണ്ടിരുന്നു. ഇതൊക്കെയാണ് ബിസിനസ്സിന്റെ പുരോഗതിക്കുള്ള ടെക്നിക്കുകളെന്ന് ആ ഗോവൻ പെൺകുട്ടിക്കു ആരും പറിപ്പിച്ചുകൊടുക്കേണ്ടതില്ലായിരുന്നു.

മദൻലാലിന്റെ ഓഫീസിൽ തിരക്കു വർദ്ധിച്ചതായെ സ്വാഭാവികമായും കാറ്റുള്ള ചില പകർപ്പുകളും സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു — ടിക്കറ്റ് ഓ കെ ചെയ്തു യാത്രക്കുള്ള തയ്യാറെടുപ്പോടെ പെട്ടിയും ഭാഗ്യവും കെട്ടി എന്തെങ്കിലും പാർട്ടിൽ ചെല്ലുമ്പോഴാണ് കൗണ്ടറിലെ ലിസ്റ്റിൽ യാത്ര പുറപ്പെട്ടേണ്ടവരുടെ പേരില്ലെന്ന ദുഃഖസന്ദർഭം മനസ്സിലാകുന്നത്. കോപിഷ്ടരായ യാത്രക്കാർ ഒരു സംഹാര രാജ്യം നടത്താനുദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ടു മദൻലാലിന്റെ ഓഫീസിലേക്കു പാഞ്ഞുചെല്ലുന്നു. അപ്പോഴാണ് മാഗി തന്റെ കഴിവു ശരിക്കും ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നത്. കോപംകൊണ്ടു വിചാരിച്ചു വരുന്നവരെ നോക്കി അവർ വശ്യമായൊരു പുഞ്ചിരിക്കുന്നു. അതാടെ പാഞ്ഞുവന്നവന്റെ കോപാഗ്നി ആഗിരണമാകുന്നു. “സോറി നാളത്തെ ഫ്ലൈറ്റ് ഓഫീസ് മിസ്റ്റർ മദൻലാൽ പോകാം” മാഗി അതും പറഞ്ഞു ആർക്കൊക്കെയോ ടെലഗ്രാഫ് ചെയ്തു കാര്യത്തിനു ഉറപ്പുവരുത്തി കയ്യടക്കാൻ അനുവദിച്ചു. പുലിപ്പോലെ പാഞ്ഞുവന്നവൻ എലിപ്പോലെ വാലുംചുട്ടി മടങ്ങിപ്പോകുന്നു.

മാസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞതോടെ മദൻലാലിന്റെ ട്രാവലിങ്ങ് ഓഫീസിന്റെ മുഖഛായയെന്ന മാറ്റി — അവിടെ രാഗിക്കു പുറമെ നെരണ്ടുപർക്കി ജോലിക്കാരായിരുന്നു. ഓഫീസിനു ഓപ്റ്റൽ പണിതു, അപ്റ്റൽ മദൻലാലിന് ഒരു പ്രത്യേക മുറി തിരിച്ചു മുറിക്കു മുറിയിൽ MADANLAL M. D. എന്നൊരു ബോർഡും തൂക്കി.

ആയിടെയാണ് മദൻലാലിന്റെ ഫാമിലി ദുബായിലെത്തിയത്. ഫാമിലി യെന്നു വെച്ചാൽ ഭാര്യയും യുവാവായ ഒരു മകനും മാത്രം. സന്താനനിയന്ത്രണത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ അത്രവലിയ വിശ്വാസമോ താല്പര്യമോ ഇല്ലാത്ത മദൻലാലിന് സന്താനങ്ങൾ എട്ടിലൊന്നുണ്ടെന്നാണ് കേട്ടറിവ്. അവരെല്ലാം പെറുക്കിയെടുത്തു ഇവിടെയെത്തിക്കുക അസാദ്ധ്യമായതിനാലാകാം “ഫാമിലി” ഭാര്യയിലും ഒരു മകനിലും ഒതുക്കിയിവിടെയെത്തിച്ചത്.

മകൻ ചിത്രവിനു ഏതാണ്ടു നാലരയ്ക്കു

ടി ഉയരമേയുള്ളവെങ്കിലും തടി നാലാളുടേതെന്നിരിക്കട്ടെ. തടിച്ച കൈയ്ക്കു തണ്ടു ഒരു സതപം. ഫാമിലിയെത്തിയ ആദ്യത്തെ രണ്ടുമുറ ദിവസം മദൻലാൽ ഓഫീസിൽ വന്നില്ല, തിരക്കിയവരോട് മാഗി ചിരിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു “ഉസ്കാപ്പകാർ ഹെ” ഭാര്യ നാട്ടിൽനിന്നെത്തിയാൽ സാധാരണ ഇവിടത്തെ ഭേദംകൊണ്ടു ഭാര്യപണി പതിവാണ്. അറുപതു കഴിഞ്ഞ മദൻലാലിനും ഭാര്യപണി പിടിച്ചെടുക്കണം അധികമാതം ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടുകിട്ടി. അച്ഛൻ ലിവിലായ സമയത്തു ചിത്ര ഓഫീസിൽ ഒരു ചോട്ടാ സേട്ടുവായി ചമഞ്ഞു. അവൻ സദാ മാഗിയെ ചുറ്റിപ്പറ്റി നിന്നു. കൊച്ചുമുതലാളിയുടെ അസുഖമായിരുന്ന മാഗി അവനു വേണ്ട പ്രോത്സാഹനം ചെയ്തുകൊടുത്തു. തനിക്കു നഷ്ടം വരുന്ന കാര്യമൊന്നുമില്ലെന്ന് — കൊച്ചുമുതലാളിക്കാണെങ്കിൽ ഒരു സുഖവും. നടക്കട്ടെയെന്നു മാഗിയും കരുതി.

ആയിടെയാണ് ചിത്ര മനോചന്ദ് എന്ന യുവാവുമായി പരിചയപ്പെട്ടത്... മനോചന്ദ് ഗുജറാത്തിയും ദുബായിലെത്തന്നെ ഹൊറാൽ ട്രാവലിങ്ങ് ഏജൻസിയുടെ ഉടമയുമായിരുന്നു. ബിസിനസ്സ് ഫീൽഡിൽ മനോചന്ദും മദൻലാലും തികഞ്ഞ ശത്രുതമനോഭാവം വെച്ചു പുലർത്തിയിരുന്നെങ്കിലും ഇരുവരും അതുപുറത്തേക്കു പ്രദർശിപ്പിച്ചില്ല. വാർത്തകളിൽ ഗുജറാത്തികൾമാത്രം ഒത്തുകൂട്ടുന്ന സമ്മേളനങ്ങളിൽ രണ്ടുപേരും സൂപ്പർ കളിക്കളപ്പാലെ പെരുന്തിയായിരുന്നെങ്കിലും മനസ്സിൽ പകയുടെ തിരക്കുകളൊളിച്ചിട്ടു വെച്ചിരുന്നുവെന്നതാണ് സത്യം. തരംകിട്ടിയാൽ പരസ്പരം വെട്ടിൽ വീഴ്ത്താൻ രണ്ടുപേരും ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. അതിനു ആഴം കൂട്ടുന്ന ഒരു സംഭവം ആയിടെയുണ്ടായി — മദൻലാലിന്റെ വിജയത്തിന്റെ ഏക കാരണം മാഗിയാണെന്നറിയാവുന്ന മനോചന്ദ് അവളെയെങ്ങനെയെങ്കിലും തന്റെ സ്ഥാപനത്തിലേക്കു തട്ടിയെടുക്കണമെന്നു ശുദ്ധമായി ചിന്തിച്ചു. അതിനു വേണ്ടുന്ന അറിയാവുന്ന ചരടുവലികൾ നടത്തുകയും ചെയ്തു. സംഗതി എങ്ങനെയായിരിക്കുമായി മദൻലാലിന്റെ ചെവിയി

ലെത്തി. ഹോളിവാർഡിൽനിന്നു ചുറ്റും പരസ്യമായി ഇതിനെക്കുറിച്ചു മദൻലാൽ മനോചന്ദിനോടു ചോദിച്ചപ്പോൾ അയാൾ പറഞ്ഞ മറുപടി — മാഗി തന്റെ ഭാര്യയെന്നുമല്ലല്ലോ — എന്നാണ്, ഈ സംഭവം ഇരുവരുടെ മനസ്സിലും ദഹിക്കാതെ കിടക്കുന്നുണ്ട്.

ചിത്രമായുള്ള സൗഹൃദബന്ധം തന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം കാര്യസാധ്യതകളെല്ലാം മർദ്ദമാണെന്നു മനോചന്ദ് കരുതി മാഗി ചിത്രവിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ ദൗർബല്യമാണെന്നു മനോചന്ദ് മനസ്സിലാക്കിയെടുത്തു — പിന്നെ ആവഴിക്കായി കരുതീക്കണ്ടൻ. അതിനായി അയാൾ സ്വന്തം കൈയിൽനിന്നു നിർദ്ദേശം പണം ചിലവഴിക്കാനും മടിച്ചില്ല. ഒരു രാത്രിയവേണ്ടി നല്ലൊരു കൂലി ചിലവഴിച്ചു നഗരത്തിലെ വലിയൊരു ഹോട്ടലിൽ ചിത്രവിനായി മാഗിയെയൊരുക്കിക്കൊടുത്തു. രണ്ടുപേരും മുറിയ്ക്കൽ കാമംകൂത്താടുന്ന സമയം മദൻലാലിനു ദൗർബല്യം തോന്നി വെട്ടിപ്പോയി.

മലയാളനാട്

വാരിക വരിസംഖ്യാനിരക്കു്

ഒരു വർഷത്തേക്കു്	90-00 രൂ.
ആറു മാസത്തേക്കു്	45-00 രൂ.
റെറുപ്രതി	1-70 രൂ.

ഇന്ത്യക്കു പുറത്തുള്ള വരിസംഖ്യാനിരക്കുകൾക്കു് ഓഫീസിലേക്കുഴക്കുക.

മാനേജർ,
മലയാളനാട് വാരിക,
കൊല്ലം-691001.

മദൻലാലിനാടുത്തു വിശ്വസിക്കാനായില്ല. തന്റെ മകൻ ചിത്ര അത്തരമൊരു ചീത്തത്തരം പ്രവർത്തിക്കുമോ — എന്തായാലും സംശയനിവാരണത്തിനായി സന്ദേശത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ച ഹോട്ടലിലേക്കു ചെന്നു. വാരികിന് തുറന്നുടച്ചാൽ കണ്ടുകാഴ്ച മദൻലാലിന്റെ കണ്ണു തളിപ്പോയി. ചിത്രവും മാഗിയും പരന്നപടിയിൽ കിടന്നു കാമമുത്തു നടത്തുന്നു. മദൻലാൽ ഒരു കൊടുങ്കാറ്റായി മുറിയ്ക്കലേക്കു ചിത്രവിനെ വലിച്ചിഴച്ചു കൈത്തരിപ്പ് തിരുന്നവരെ തല്ലി. മാഗിയെപ്പോൾ ബാത്തറുമിൽ കയറി വൃത്തികേടുകളെല്ലാം കഴുകിക്കളഞ്ഞു പ്രസ്തുതപ്പെടുത്തുവന്നു. അവളിലെ നിസ്സംഗതാഭാവം മദൻലാലിനെ കൂടുതൽ പൊടിപ്പിച്ചു. “ഏടി തേവിടിശ്ശി നിനക്കു എന്റെ മകനെയല്ലാതെ മറ്റൊരേയും കിട്ടിയില്ലോടീ”.

“എനിക്കു നിങ്ങളുടെ മകനും മറ്റു പുരുഷന്മാരുമെന്തൊ വ്യത്യാസം എനിക്കു വേണ്ടതു പണമാണ് പണം കിട്ടിയാൽ ഞാൻ ആരുടേതെങ്കിലും പോകാം.” മാഗി അല്പം നിറുത്തിയിട്ടു തുടർന്നു “പിന്നെ ഞാൻ നിങ്ങളുടെ ജോലിക്കാരിയാണെന്നു കാര്യം ശരി, എന്ന് കരുതി എടി പോടിയിരുന്നെങ്കിൽ വിളിച്ചാലുണ്ടല്ലോ. ബോസാണെന്നു ഞാൻ കരുതുകയില്ല.

“മാഗി” മദൻലാൽ അങ്ങുതത്തോടെ വിളിച്ചു.

തന്റെ കീഴിൽ ജോലിചെയ്യുന്ന തന്റെ മാസശമ്പളം പറയുന്ന ഒരു പെണ്ണാണ് തന്റെ മുനിൽ നിന്നി സംസാരിക്കുന്നത്. അവൾക്കെങ്ങിനെയായിരുന്നു ധൈര്യം കിട്ടി. എന്തായാലും ഇനിയവളെ തന്റെ കീഴിൽ വെച്ചുപൊറ്റിക്കൊണ്ട് പാടില്ല. സ്വർണ്ണം കാക്കുന്ന മരമാണെല്ലാം പുരമേൽക്കു ചാഞ്ഞാൽ മുറിക്കണമെന്നാണല്ലോ —

അടുത്ത ദിവസം ഓഫീസിൽ ചെന്ന മാഗിയെ ആദ്യം സ്വീകരിച്ചതു ടർബിനേഷൻ നോട്ടീസാണ്. അദ്ദേഹം തുറന്നുപെട്ടില്ല. കാരണം കാലേകൂട്ടി അവളെ പ്രതിക്ഷിച്ചതായിരുന്നു. യാതൊരു ഭാവഭേദവും പ്രകടിപ്പിക്കാതെ വാനിററി ബാഗും കൈവീരലിലിട്ടു ചുറ്റിക്കൊണ്ടു അവർ വെളിയിലേക്കിറങ്ങി. നെ

ഫ്റോഡ് ക്ലോസുചെയ്ത ഫീർജിമോറിലേക്കു തിരിഞ്ഞപ്പോൾ പീനകിൽ നിന്നൊരു വിളി—അവര തിരിഞ്ഞു നോക്കി—നടന്നു കയറുന്ന മനോചന്ദ്ര !

“മാഗിയെ ടർമിനേറ്റു ചെയ്തല്ലേ” മനോചന്ദ്ര യാതൊരു മുഖവുരയും കൂടാതെ ചോദിച്ചു.

“നീക്കങ്ങളെങ്ങിനെയാണിത്—”

“മനോചന്ദ്ര ചിരിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു” ഇതൊക്കെയൊന്നിയാണോ പ്രയാസം. ഞാൻ ഈ ദുസ്ഥായിലാ ജീവിക്കുന്നത്. ആദ്യ എനിയെന്താ പരിപാടി.

“ഒന്നും തീരുമാനിച്ചിട്ടില്ല”

“മാഗിക്കു വിരോധമില്ലെങ്കിൽ എന്റെ ഓഫീസിൽ ജോയൻ ചെയ്യാമല്ലോ. മദൻലാൽ തന്നിരുന്നതിനേക്കാൾ അത്തുറ്റു ദർഹം കൂടുതൽ ഞാൻ തരാം.”

മാഗിക്കു രണ്ടുവട്ടം ചിന്തിക്കേണ്ടി വന്നില്ല.

“ഓ...കെ. ഞാൻ തയ്യാറാണ്”

മനോചന്ദ്ര കാൽപ്പത്ത് റോട്ടലിൽ കയറി അന്നു പതിവിലേറെ മദ്യപിച്ചു തന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ വിജയം കൊണ്ടാടി. താൻ വിജയിച്ചിരിക്കുന്നു. എനിമുതൽ വിജയം തന്റെ ഭാഗത്താണ്. അടുത്തദിവസം മുതൽ മാഗി മനോചന്ദ്രന്റെ ഓഫീസിലെ ജോലിക്കാരിയായി

* * *

കോപവും താപവും സങ്കടവും സമ്മിശ്രമായ പേരറിയാത്ത ഒരു വികാരം മദൻലാലിനെ അസ്വസ്ഥനാക്കി.

ഓഫീസിൽ വരുന്നവർക്കെല്ലാം വേണ്ടതു മാഗിയെയാണ്.

“മാഗി കിതരേ?”

“വേറീസ് മാഗി?”

“മാഗിയെവിടെ?”

മാഗിയില്ലെന്നറിയുമ്പോൾ കസ്റ്റമേഴ്സു നിരാശയോടെ ഇറങ്ങാറുണ്ട്. അവർ നേരെ ചെന്നു കയറുന്നത് മനോചന്ദ്രന്റെ ഓഫീസിലാണ്. അവിടെ മാഗിയുണ്ട്.

മാഗി ആരാണ് അവളാണോ... ഈ സ്ഥാപനത്തിന്റെ ഉടമ? അവളില്ലെങ്കിൽ ഈ സ്ഥാപനം നടക്കില്ലേ? മാഗി തന്റെ ശമ്പളക്കാരിയാണ് എന്നിട്ടും

എല്ലാവരും അന്വേഷിക്കുന്നത് മാഗിയെയാണ്. പതിനായിരങ്ങൾ മുടക്കി ബിസിനസ്സു ചെയ്യുന്ന ഈ സ്ഥാപനത്തിന്റെ ഉടമയായ തന്നെ ആർക്കും വേണ്ട. മദൻലാൽ ആകെ അസ്വസ്ഥനായി. മാഗിയുടെ അഭാവം മദൻലാലിന്റെ സ്ഥാപനത്തെ മാത്രമല്ല അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആരോഗ്യത്തേയും കാര്യമായി ബാധിച്ചു പഴയ ബി. പി. യുടെ അസുഖം ഇടക്കിടെ തലപൊക്കാൻ തുടങ്ങി.

മനസ്സിലല്ല ശാന്തമാകുന്ന സന്ദർഭങ്ങളിൽ മദൻലാൽ ചിന്തിക്കും താൻ ചെയ്തതു തികച്ചും അവിവേകമല്ല—മാഗിയെ തനിക്കറിയാം... അവളൊരു തെറ്റു ചെയ്തു. അവളെ ആ തെറ്റു ചെയ്യാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചതു തന്റെ മകനല്ല. ഒരു കൈമാത്രമടിച്ചാൽ ശബ്ദമുണ്ടാകുമോ... ഹെ. താനെന്തൊരു വിഡ്ഢിത്വമാണ് ചെയ്തത്. മാഗി എത്തരക്കാരിയാണെങ്കിലും ശരി തന്റെ എല്ലാ ഉയർച്ചക്കും കാരണക്കാരി അവളല്ല, അത്തരമൊരു പെണ്ണിനോടു് താൻ ചെയ്തതു തികച്ചും അതിക്രമമായിപ്പോയി. മദൻലാൽ കൈകൾ കൂട്ടിത്തീർത്തി കട്ടിലിൽ കിടന്നു ഞെരിപിരിക്കുകയുണ്ടു.

തന്റെയും തന്റെ സ്ഥാപനത്തിന്റെയും അനഭിനമുള്ള തകർച്ചയേക്കാളും മദൻലാലിനു സഹിക്കാൻ കഴിയാതിരുന്നതു മനോചന്ദ്രന്റെ വെച്ചടി വെച്ചടിയുള്ള കയറമാണ്

മാഗിയല്ലെ മനോചന്ദ്രന്റെ ബിസിനസ്സ് പുരോഗതിയുടെ കാരണക്കാരി അവൾ തന്നോടു് പകവീട്ടുകയല്ലേ? ഞാനവളോടു് ചെയ്ത ഒരൊറ്റ അപരാധം തന്നോടു് പക വീട്ടുന്നു. മനോചന്ദ്രിപ്പോൾ ഗുരുമായി സന്തോഷിക്കുന്നുണ്ടാകാം.

താനത്ര ശരിക്കും മനസ്സിലാക്കുന്നു.

കഴിഞ്ഞയാഴ്ച റാഷിദ് ഫോണ്ഡിറലിൽ വെച്ചുകണ്ടപ്പോൾ അയാൾ ചോദിച്ചതെന്താണ് “എങ്ങിനെയുണ്ടു ബഡാബായ് ബിസിനസ്സൊക്കെ” ശരിക്കും അവൾ തന്നെ അറിഞ്ഞുകൊണ്ടു പരിഹസിച്ച് തല്ല. മറുപടിയൊന്നും പറയാതെ തലകനിച്ചുവിടെനിന്നു മാറാനേ അന്നു കഴിഞ്ഞുള്ളൂ.

എത്രയാലും താനിരംഗത്തു തോല്പാൻ തയ്യാറല്ല. എത്ര നഷ്ടപ്പെട്ടാലും മനോ

ചന്ദ്രിനോടു പൊതു കരുതണം.

സത്തുവ കോളനിയിൽ താമസിക്കുന്ന സിനത്തനപെണ്ണിനെക്കുറിച്ചു മദൻലാലിനോടു് പറഞ്ഞത്. സൈനുദ്ദീനാണ് മാഗളുരിലുള്ള ഏതൊ യൗർഫാക്ടറിയിൽ സിനത്തും സൈനുദ്ദീനും ഒന്നിച്ചു ജോലി ചെയ്തിട്ടുണ്ടത്രെ. അന്നു സിനത്തിന്റെ സൗന്ദര്യവും സാമർത്ഥ്യവും ആകസ്മികയെ പുരോഗതിയുടെ ഉച്ചകാടിയിലേക്കെത്തിച്ചു.

പിന്നെ താമസിച്ചില്ല—സൈനുദ്ദീനും മദൻലാലും സിനത്തിനേയും തോടി സത്തുവയിലുള്ള അവളുടെ വീട്ടിലേക്കു പോയി.

സിനത്തിനെ കണ്ട മാത്രയിൽ തന്നെ മദൻലാൽ അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ സ്തംഭിച്ചു നിന്നു പോയി—സ്ത്രീകൾക്കും ഇ

ങ്ങിനെയും സുന്ദര്യം ദൈവം തന്നുവെന്ന് നല്കുമോ ദേവകന്യകകൾ മാലാഖമാർ എന്നൊക്കെ നോവലിലും കഥകളിലും വായിച്ചിട്ടേയുള്ളൂ. എന്നാൽ അതല്ലാം ഒന്നായി ആവാഹിച്ചെടുത്ത ഒരു രൂപമിതാ തന്റെ കൺമുനിൻ.

ഇവളുടെ മുന്നിൽ മാറിയിരുന്നില്ല. ഇവളെ വെച്ചു താനൊരു വാരൽ വാരം!

മനോഹര്യന്റെ അഹന്ത തകരും. മാഗി വാല്യംചുട്ടി തന്റെ മുന്നിൽ വരും. മദൻലാലിന്റെ പ്രതീക്ഷ അസ്ഥാനത്തായിരുന്നില്ല.

സീനത്തു മദൻലാലിന്റെ ഓഫീസിൽ ചാർജെടുത്ത ദിവസം മുതൽ അവിടെ പരിവർത്തനത്തിന്റെ വെളിച്ചം വീശാൻ തുടങ്ങി: ദിവസങ്ങൾക്കകം ഓഫീസിന്റെ മുഖമേന്മയായ തന്നെ വിന്യസം മാറി അവിടം തിരക്കു കൂടി രാഗിയുണ്ടായിരുന്നപ്പോൾ പോലും ഇത്തരത്തിലുള്ള തിരക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല.

ഇതേ സമയം മനോഹര്യന്റെ ഓഫീസിൽ ബിസിനസ്സിനു മങ്ങലോറ കൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. മാഗി കസ്റ്റമർ സീനെ ആകർഷിക്കാൻ പുതിയ അടവുകൾ വലതും പന്തറി നോക്കിയിട്ടും ഫലമുണ്ടായില്ല.

സീനത്തെ സന്ദർശിക്കുക ദർശനത്തിന് അവളോടൊരുപാക്ഷെ സംസാരിക്കാൻ ഇടപാടുകാർ അവിടേക്കൊഴുകി.

സീനത്തു ചാർജെടുത്ത ശേഷം മദൻലാൽ ഓഫീസിനു ചിലചില്ലറ മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തി—മുന്യ മാഗിയുടെ കാബിൻ താഴത്തെ നിലയിലും മദൻലാലിന്റെ കാബിൻ മുകളിലത്തെ നിലയിലുമാക്കിയിരുന്നു. സീനത്തിന്റെ ആഗമനത്തോടെ മദൻലാൽ ആദ്യം വരുത്തിയ മാറ്റം, മുകളിലത്തെ നിലയിൽ നിന്ന തന്റെയിരിപ്പിടം താഴത്തെ സീനത്തിന്റെ സമീപത്തേക്കാക്കി. ഇപ്പോൾ സീനത്തിനു മദൻലാലിനെയും മദൻലാലിനു സീനത്തിനെയും മുഖമുഖം കാണാം—ഈ മാറ്റം മറുചില ദുരുദ്ദേശപരമാണെന്നു ശത്രുക്കൾ പറയുമെങ്കിലും സത്യം ചിത്തവിൽ നിന്നു സീനത്തിനെ രക്ഷിക്കുകയെന്നതായിരുന്നു.

കഴിഞ്ഞകാല ചരിത്രം വിന്യസം ആവ

ത്തിക്കാൻ അനുവദിക്കരുതല്ലോ—ഈ പുതിയ സംവിധാനം കൊണ്ടു മദൻലാലിന്റെ ദുഷ്ടിയെപ്പോഴും സീനത്തിലുണ്ടായിരിക്കും. അപ്പന്റെ കണ്ണുവെട്ടിച്ച ചിത്രവിനെ സീനത്തിനെ പാട്ടിലാക്കാൻ കഴിയുകയുമില്ല.

സുന്ദരിയായ സീനത്തിനരികെ ഒരു കാവൽ പട്ടിയെപ്പോലെയുള്ള മദൻലാലിന്റെയീതിയിൽത്താങ്ങുപാടുകാരെ അമർപ്പം കൊള്ളിച്ചിരുന്നെന്നു സീനത്തിനറിയാമായിരുന്നു പക്ഷേ എന്തു ചെയ്യാം എഴുന്നോറു പാകാണെങ്ങിനെ പറയും “അർബാബല്ലെ”

അപ്പന്റെയീ പുതിയ പരിപാടി ഏറെ കഴുകിയതു ചിത്രവിനെയാണ്—സുന്ദരിയായ സീനത്തു സ്വന്തം ഓഫീസിൽ തങ്ങളുടെ ശമ്പളക്കാരിയായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവളോടൊന്നു സൗകര്യമായി സംസാരിക്കാതെ ഒരുവേള അവളെയൊന്നു സ്തർശിക്കാൻ കഴിയാതെ ചിത്രബുദ്ധിമുട്ടി—

എന്നാൽ സീനത്തിന്റെ സാമീപ്യം കിഴവനായ മദൻലാലിലും ചില പരിവർത്തനങ്ങൾ വരുത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നവെന്നതാണ് സത്യം. പണ്ടു വസ്ത്രധാരണത്തിലും അത്ര വലിയ താല്പര്യമുണ്ടെന്ന് കാണിക്കാറുണ്ടായിരുന്നില്ല. പഴയ സാൽ വാറും കച്ചീസും തന്നെ കഴുകാതെ അദ്ദേഹം ദിവസങ്ങളോളം ധരിച്ചിരുന്നു. സഹധർമ്മിണി ഇതിനെക്കുറിച്ചൊന്നെങ്കിലും സൂചിപ്പിച്ചാൽ അവിടേ കിട്ടുന്ന മറുപടി “ഓ...ഞാൻ കിഴവനായിപ്പോയില്ലേ—അങ്ങനെയൊരു തരത്തിൽ നടന്നിട്ടുണ്ടു കാണാനാ—”

അങ്ങനെയെ മദൻലാലിനു വസ്ത്രധാരണത്തിൽ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കുന്നു. ഒരു കോളേജ് കമാരനെപ്പോലെ അണിഞ്ഞൊരുങ്ങാൻ മണിക്കൂറുകൾതന്നെയെടുക്കുന്നു. അണിഞ്ഞൊരുങ്ങി സീനത്തിന്റെ ചാരതരിരിക്കവെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിൽ വേണ്ടാത്ത ചില ചിന്തകൾ മുളപൊട്ടും. സീനത്തിന്റെ തുടുത്ത കവിളിലും ഊർപ്പുമാർന്ന അധരങ്ങളിലും ഒന്നു ചുംബിക്കാൻ ജംബുവിനകത്തെ അനുസരണയില്ലാത്ത മൂലകളൊന്നു പിടിച്ചുതെരിച്ചുമാർത്താൻ—ഇത്തരം ചിന്തകൾ മനസ്സിലുണ്ടെന്നു നിമിഷം

മദൻലാലാകെ വിയർക്കും. ശ്വാസഗതീവേഗതയിലാകും. നെഞ്ചിടിപ്പിന്റെ ശക്തി വർദ്ധിക്കും. അടുത്തിട പരിശോധിച്ച ഡോക്ടർ സംശയം പ്രകടിപ്പിച്ച് താങ്കളുടെ ബി. പി. യും, ഷുഗറും ഈയിടെയായി വളരെ വർദ്ധിച്ചുവെന്നുണ്ടല്ലോ എന്തു പറി? പറിയതു മദൻലാലിനറിയാം. പക്ഷേ ഡോക്ടറോടൊന്നിനെ തുറന്നു പറയും?

അവസാനം മരുണിനെഴുതി കൊടുത്തു “ബഡ്” റെസ്റ്റിനുപദേശിച്ചു പറഞ്ഞുവിട്ടു.

മരുണകഴിക്കാം—പക്ഷേ ബഡ് റെസ്റ്റിന്റെ കാര്യം. താൻ ബഡ് റെസ്റ്റുടുത്തു വീട്ടിൽ കൂടിയാൽ ഓഫീസിലെ കാര്യങ്ങളാകെ അവനാളത്തിലായില്ലെ. ചിത്ര തന്റെ അഭാവം ശരിക്കും മുതലെടുക്കും. അതിലുപരി സീനത്തിനെ കാണാതെ തനിക്കു കഴിയാനൊക്കുമോ.

മദൻലാൽ ഒരൽക്കിടിലത്തോടെ അതിനെക്കുറിച്ചോർത്തു—സത്യമാണ്!

സീനത്തു തനിക്ക് അലിഞ്ഞുചേർന്നു. തന്റെ മജ്ജയിൽ മാംസത്തിൽ, രക്തത്തിൽ അവളുടെയംശമുണ്ട്.

ഒഴിഞ്ഞുനിന്നെങ്കിലും തനിക്കവളെ കാണണം. കാണുകയാത്രം. റെറ്റല്ലാ ആഗ്രഹങ്ങളും ഉള്ളിലൊതുക്കാമെങ്കിലും തനിക്കവളെ കാണാതിരിക്കാനാവില്ല. എന്റെ ദൈവമേ ഈ അറുപത്തഞ്ചാംവയസ്സിൽ തന്നെ പിടികൂടിയൊരു ദേർബ്ബലും.

എന്നായിരിക്കും ഇതിന്റെ അന്ത്യം. സദാ ഇക്കാര്യത്തെക്കുറിച്ചോർത്തു മദൻലാൽ വ്യാകുലപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു.

ഒരു വാരാന്ത്യ പ്രവർത്തനദിവസത്തിലെ സന്ധ്യാനേരം. ഓഫീസിൽ തിരക്കില്ല.

ഏതോ ഒരു വവുപ്പറിൽ സൈൻചെയ്തിക്കൊന്നാണ് സീനത്തു മദൻലാലിനെ സമീപിച്ചത്. കടലാസ് മേശപ്പുറത്തുവെച്ച് അവർ കുനിഞ്ഞുനിന്നപ്പോൾ ജംബുവിനടിയിലൂടെ പുറത്തുകണ്ട അവളുടെ മൂല!

മദൻലാലിന്റെ രക്തധമനികളിൽ വൈദ്യുതിപ്രവാഹം!

പിന്നീടെന്തൊക്കെയാണ് സംഭവിച്ചതെന്ന് മദൻലാലിനതന്നെ അറിയില്ല

മദൻലാലിന്റെ കൈവലയത്തിനുള്ളിൽ കിടന്നു താമസമെന്നും അതാളുടെ “ചിറാപാൻ” തിന്നു ചുവന്ന ചുണ്ടുകൾ തനിയെ ഇക്കിളി പ്രദേശങ്ങളിലെവിടെയൊക്കെയോ അരിച്ചുനടക്കുന്നതും സീനത്തിന്റേതു. അവൾക്കു പ്രതിഷേധിക്കാനോ എതിർക്കാനോ കഴിഞ്ഞില്ല.

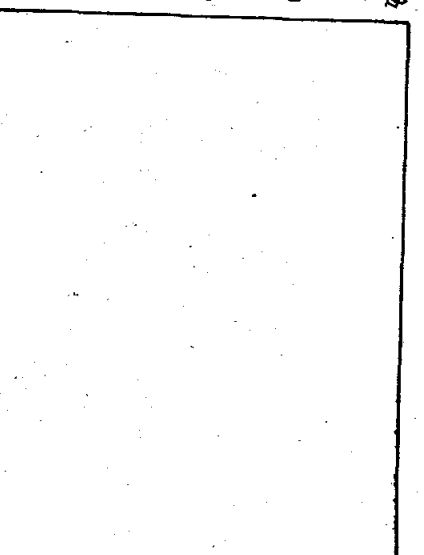
അവസാനം തനിക്കുകൂട്ടിൽ ഭാരമായി ഒരു പൊങ്ങുതടി കണക്കെ വിയർത്തൊലിച്ചു കിടക്കുന്ന മദൻലാലിനെ പുള്ളത്തോടെ നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കവെ—ആരോ കതകു തുറന്നു! അകത്തുകടന്നു!

അതു മററാരുമായിരുന്നില്ല. മദൻലാലിന്റെ മകൻ ചിത്രവായിരുന്നു.

* * *

അടുത്ത പ്രഭാതത്തിൽ ഉറക്കമഴുന്ന റദ്ദനാക്കിയ ഞങ്ങൾ കണ്ടതു് അടഞ്ഞു കിടന്നതന്ന മദൻലാലിന്റെ ഓഫീസാണ്. അവിടെ പുതിയൊരു ബോർഡ് പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു ഞങ്ങളെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തി.

Office to Let
ഈ ബോർഡ് സ്ഥാപിച്ചതു് ചിത്രവാനെന്നും പിന്നീടു ഞങ്ങളറിഞ്ഞു.

നകം.

ഈ അഭിരുചിയുണ്ടായപ്പോൾ അന്വേഷണമാണ് കലാസൃഷ്ടിയിലെ സൗന്ദര്യപരമായ കലാപത്തിന്റെ വേദന സൃഷ്ടിക്കുന്നത്. - കലാസൃഷ്ടിയെ അപകടകരമായ ഒരു ക്രമമാക്കി മാറ്റിയിട്ടാണ് ഭൂരിപക്ഷത്തിന്റേതല്ലാത്ത അഭിരുചി എഴുത്തുകാരൻ വളർത്തിയെടുക്കുന്നത്. എന്നാൽ കഴിഞ്ഞകാലത്തെ എഴുത്തുകാരനെപ്പോലെ ബാഹ്യമായ സൗന്ദര്യത്തിൽമാത്രം ശ്രദ്ധയൂന്നാതെ ആന്തരികമായ സൗന്ദര്യമേഖലകളിലേയ്ക്ക് അന്വേഷണത്തിന്റെ ചുറ്റുകയായി ആവൻ നടന്നുവന്നു. അതോടെ സ്ഥൂലമായ സൗന്ദര്യസങ്കല്പങ്ങളെ പരിത്യജിച്ച് അപരിമേയമായ അവസ്ഥയെ പ്രാപിക്കുന്നു. പദങ്ങളുടെ ഉപയോഗക്രമത്തിലൂടെ ജനംനൽകുന്ന ഈയൊരു സമരാഘാതം പുതിയ അനുഭാവകൻ പൊട്ടുന്നതെ എത്തിപ്പിടിക്കാൻ സാധ്യമല്ല. അതവനെ ആദ്യത്തിൽ വേദനിപ്പിക്കുമെങ്കിലും പിന്നീട് പിന്നീട് ഇടപഴകാനുള്ള മാനസികവഴക്കം കലാസൃഷ്ടി നേടിക്കൊടുക്കുന്നു. ഒരുത്തനെ കലാസൃഷ്ടിയുടെ ഉള്ളിലേയ്ക്ക് കടക്കേണ്ട വഴിയെക്കുറിച്ച് ചിന്തിപ്പിക്കാനും എഴുത്തുകാരൻ വെട്ടിയെടുത്ത നവീനപരമാവിനെക്കുറിച്ച് ബോധ്യപ്പെടുത്താനും ഉള്ള പുതിയ രീതി വിചർശകൻ ഇവിടെ കണ്ടെത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതിനുവേണ്ടി ഭാഷാപരവും ദാർശനികവുമായ കലാമുർദ്ധന്യതയെ സ്വകാര്യദർശനത്തോടെ സമീപിച്ച് അതിന്റെ സാധ്യതയെ ആരാഞ്ഞറിയേണ്ടതുണ്ട്. അതാണ് ഇവിടുന്നങ്ങോട്ട് വിചർശകന്റെ കർത്തവ്യമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളത്.

മലയാളനാട്

ഏകദേശം കഴിഞ്ഞു.

പരസ്യക്കാരുടെയും.

വരിക്കാരുടെയും ശ്രദ്ധയ്ക്ക്!

മലയാളനാടിലേക്ക് അയക്കുന്ന പ്രാഥമികവും ഉപാധികളും എസ്. രാമചന്ദ്രൻപിള്ള, പ്രൊഫ. പി. രാമചന്ദ്രൻ എന്നിവർക്ക് അയക്കുന്നതല്ല.

— മാനേജർ

നോവൽ

28

ഏകലവ്യൻ

വൈ ഹാഡ്ഡാഗൻന്റെ കോൺഫറൻസ് ഹാൾ പത്രലേഖകരെക്കൊണ്ട് നിറഞ്ഞിരുന്നു. മദിരാശിയിൽ തമ്പടിച്ചിരിക്കുന്ന മിക്ക സിനിമാ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളുടെ പ്രതിനിധികളും ഹാളിൽ ഹാജരായിട്ടുണ്ട്. സിനിമാനടൻ വിനോദ്കുമാറിന്റെ പ്രശസ്തി ആകാശത്തോളം ഉയർന്നുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. 'പുതിയ പറവയും' 'മുൾമുടിയും' സിൽവർജൂബിലി വാരത്തിലേക്ക് കടന്നിരിക്കുകയാണ്. അതിന്റെ നിർമ്മാതാക്കൾ വമ്പിച്ച ആഘോഷപരിപാടികളാണ് ആസൂത്രണം ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. 'പാരിജാത്'ത്തിൽ നിത്യേന പുതിയ പുതിയ നിർമ്മാതാക്കൾ വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്ന് പത്തിയഞ്ചു പകുതിവരെ കാർഷീറും കൊടുക്കാനില്ല. എന്നാലും ട്രെയിൻപേപ്പറുകളിൽ വെറും പ്രഖ്യാപനത്തിന് അനുമതിയടിയിട്ടാണ് നിർമ്മാതാക്കൾ പാഞ്ഞെത്തുന്നത്. വിനോദിന്റെ പേരിൽ, മദിരാശിയിലെ മാർവാഡികളുടെ മടിച്ചിട്ടുള്ളതാണ് അതിന്റെ പേര്. അതുകൊണ്ട് സ്റ്റാർവാ

ലുവാൻ വിനോദിന്. ആ വിനോദാണ് പ്രസ്സ് കോൺഫറൻസിൽനിന്നും തിരിച്ചുവരുന്ന പ്രധാനപ്പെട്ട അനൗൺസ്മെന്റ് കാണും. പത്രലേഖകന്മാർ ഊഹിച്ചു. ഓരോ പത്രപ്രവർത്തകനും റിപ്പബ്ലിക് ഫെസ്റ്റൽ. തിന്നാൻ സ്റ്റേക്ക്സ്. ആവശ്യമുള്ളവർക്ക് മിതമായ തോതിൽ 'ചുട്ടം' കൊടുത്തിരുന്നു. കൃത്യം പത്തു മണിക്ക് വിനോദും ബേബിയും വൈറ്റ് ഡാഗൻന്റെ പോർച്ചിൽ ടയോട്ടയിൽ വന്നിറങ്ങി. സ്വീകരിക്കാൻ തക്കസ്ഥിതിയും മാറ്റം കാത്തുനില്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. നേരെ പോയത് കോൺഫറൻസ് ഹാളിലേക്കായിരുന്നു. വിനോദിനെയും ബേബിയേയും ഒരുമിച്ച് കണ്ടപ്പോൾ ക്യാമറകൾക്ക് കശാലമായി. അവയുടെ മിഴികൾ പലർക്കും അടിയും തുറക്കുകയും ചെയ്തു. പത്തു മിനിറ്റുകളോളം അവർ ഹോട്ടലാറ്റാ ഫർവാർക്കുവേണ്ടി ചിലവഴിച്ചു. അത് കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവർ ആഡിറ്റോറിയത്തിലേക്ക് കയറി. അവിടെ ഒരു

സ്കൂൾകുട്ടിയുടെ ഭവ്യതയുടെ ഒരു ചെറുപ്പക്കാരി നിന്നിരുന്നു. വിനോദ് ഒരു കൈ അയാളുടെ തോളിലും മററാണ് ബേബിയുടെ ചുമലിലുമിട്ട് വീണ്ടും ഫോട്ടോഗ്രാഫർക്ക് വേണ്ടി നിന്നു. ക്യാമറകൾ പ്രവർത്തിക്കുകയായി.

“ലേഡീസ് ആൻഡ് ജൻറിൽമാൻ!” വിനോദിന്റെ അക്ഷരങ്ങൾ പകർത്തിയെടുക്കാൻ വ്യാപൃതരായ പത്രപ്രവർത്തകർ

കരുടെ മുഖങ്ങളിലേക്ക് നോക്കി, വിനോദ് ആഹ്ലാദപര്യന്തം പറഞ്ഞു. തന്റെ ഇടത്തെ കൈകൊണ്ട് ഭാര്യയുടെ പുറത്ത് തട്ടിയും, വലത്തെ കൈകൊണ്ട് ആ ചെറുപ്പക്കാരിയെ ചുമലിൽ തട്ടിയും വിനോദ് പറഞ്ഞു.

“ഇന്ന് നിങ്ങൾക്ക് ഒരു പുതിയ നായികയേയും നായകനേയും പരിചയപ്പെടുത്തുകയാണ്. മിസിസ് വിനോദ് കമാർ, അല്ലെങ്കിൽ ശാലിനി. ഇദ്ദേഹം മിസ്റ്റർ സജൻ - സജൻകുമാർ”

കയ്യടികൾ ഹാളിൽ ഉയർന്നപ്പോൾ ആ ചെറുപ്പക്കാരി ഭവ്യതയോടെ പലവൃത തല നമിച്ചു.

വിനോദ് ഭാര്യയുടെ കാതിൽ മന്ത്രിച്ചു “ആധിത്യൻസിന് തല നമിക്ക ബേബി—”

അവളും മനസ്സിലാ മനസ്സോടെ തല നമിച്ചു.

ഹാളിൽനിന്നും പത്രപ്രവർത്തകർ ചോദിച്ചു:

“മിസ്റ്റർ വിനോദ്, താങ്കളെത്തുകൊണ്ടു ഭാര്യയോടൊപ്പം പെയ്യാവുന്നില്ല?”

“ഇതൊരു ട്രയൽ മാത്രമാണ്. അടുത്ത പടം ഞങ്ങളൊരുമിച്ചാകും. നിങ്ങൾക്കത് പത്രത്തിൽ അച്ചടിച്ചുവിടാം”

“പാരിജാത” അലേക്ക് മടങ്ങുമ്പോൾ കാറിന്റെ പിൻസീറ്റിൽ തന്റെ അരികെ ഇരിക്കുന്ന ഭാര്യയുടെ തോളിൽ തോങ്ങി ചോദിച്ചു.

“ഇപ്പോൾ സന്തോഷമായോ ബേബി?”

“അല്ലെന്ന് പറഞ്ഞാൽ നിങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുമോ? നിങ്ങൾക്കെന്റെ കൂടെ അഭിനയിക്കാൻ കഴിയില്ല. പടം പൊട്ടിപ്പോയാൽ നിങ്ങളുടെ ഈഗോ നഷ്ടപ്പെടുമെന്ന് കരുതിയാണോ? മാർക്കറ്റ് നഷ്ടപ്പെടുമെന്ന് കരുതിയാണോ?”

“ഇങ്ങിനെ ഓരോന്നിനും വാശിപിടിക്കരുത് ബേബി”

“എങ്കിൽ എന്നോട് സന്തോഷമായോയെന്ന് തിരക്കരുത്”

ഷൂട്ടിങ്ങു—ഇൻഡോർ, ഔട്ട്ഡോർ ഷൂട്ടിങ്ങു പുരോഗമിച്ചുകൊണ്ടേയിരുന്നു തന്റെ സഹനടനും ഒരു പുതുവയോധനനുമായ കരുതിയ, ബേബിക്ക് സജനിൽനിന്നു നിർലോഭമായ സഹകരണം ലഭിച്ചുപോന്നു. പേരിടാത്ത ആ പടത്തിന്റെ ഡയറക്ടർ പ്രഗത്ഭനും പ്രസിദ്ധനുമായിരുന്നു. അത്രമാത്രമായിരുന്നു ബേബിക്ക് ആ പടത്തിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഏക ബോധനം. സമയമുള്ളപ്പോഴൊക്കെ വിനോദ് സെറ്റിലെത്തും. ഡയറക്ടർ ബാലചന്ദ്രനുമായി ചർച്ചകൾ നടത്തും. ആ പടത്തിന്റെ സഹനിർമ്മാതാവ് വിനോദാണെന്ന് ബേബി കരേക്കഴിഞ്ഞാണ് അറിഞ്ഞത്. എട്ടുദിവസത്തെ ഷൂട്ടിങ്ങുകൊണ്ട് സിനിമയുടെ കാൽഭാഗം കാനിലായി.

പടത്തിന്റെ പബ്ളിസിറ്റി വിഭാഗം ഉണർന്നു പ്രവർത്തിക്കാൻ തുടങ്ങി. ബേബിയും സജനുംകൂടി ഒരു ഫോട്ടോസെഷൻ. ഒന്നരമണി ഇൻറർമിറ്ററ പോസ്കൾ. അഭിമുഖങ്ങൾ. പല വാരി

കളുടെയും സെൻറർ പേജുകളിൽ ബേബിയുടെ "ബ"യോ അപ്പ്". ഒട്ടവിലത്തെ പേജുകളിൽ പടത്തിന്റെ മുഴപ്പേജ് പരസ്യങ്ങൾ.

പടം പകരിയായപ്പോൾതന്നെ ഓരോരോ ഒറ്റിട്ടുകളുടെ വിതരണാവകാശം വിതരണക്കാർ വാങ്ങിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. കാര്യംകൊണ്ടുതന്നെ കൂലി എഴുത്തുകാർ "സെററിലൂടെ" എന്ന തലക്കെട്ടിൽ പേരിടാത്ത ആ പടത്തിനെക്കുറിച്ച് നിരന്തരം പ്രശംസിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

ബേബി കാലത്തുതന്നെ സത്യം സ്തുതിപ്പാക്കിയവർക്കും ചെറുപ്പം സോഷ്യലിസം സെററിൽ ഹാജരായിട്ടുണ്ടാവുകയില്ല. ബേബി വന്നിട്ടെ മറ്റുള്ളവർ വരാറുള്ളു.

"എന്തിനാണിത്ര നേരത്തേ വരുന്നത് മാഡം. ആവശ്യമുള്ളപ്പോൾ തന്നെ ഫോണിൽ വിളിക്കുകയില്ലേ?" വിനോദിന്റെ നല്ലപിള്ളയാവാൻ ശ്രമിക്കുന്ന സംവിധായകൻ വ്യത്യയോടെ പറയും. ബേബി അതിന് മനഹസിക്കുകയോ ചെയ്യും—

സജൻ എന്ന ചെറുപ്പക്കാരൻ, തെറ്റുകണ്ടാൽ ചുരുൾ പ്രയോഗം നടത്തുന്ന അദ്ധ്യാപികയോടുള്ള ഭയമാണ് ബേബിയുടെ നേരെ. ബേബി എന്തെങ്കിലും പറയുമ്പോൾ അല്പം കനിയുന്നതിനും, കാര്യംകൊണ്ട് ആരോടോടൊന്നിടം നിൽക്കും. പറയുമ്പോൾ "ജി മേഡം" എന്നീ വാക്കുകളിലൂടെയും സംസാരിക്കുകയുള്ളു. അയാൾക്ക് ഒരു നല്ല ബാഗറാണ് കിട്ടിയിരിക്കുന്നത്. സഹനീയമായ വിനോദത്തെ സഹനാടി വിനോദം സാധിക്കാൻ സഹായകമായിത്തന്നെ ലേബൽ തന്നെ ധാരാളമാണ്. അയാൾ പ്രേമംഗങ്ങളിലും ശോകംഗങ്ങളിലും ആത്മാർത്ഥമായ തന്റെ കഴിവ് പ്രകടിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഓരോ ഷോട്ട് കഴിയുമ്പോഴും അയാൾ ബേബിയോടോ, സംവിധായകനോടോ അഭിപ്രായങ്ങൾ ആരാഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു.

ഷൂട്ട് ചെയ്യുന്നതിന്റെ ഏതാനും റഷസ് കണ്ടപ്പോൾ വിനോദം ബേബിയെ അഭിനയിച്ചു. അവൾ ലജ്ജകൊണ്ട് മുഖം കനിയുന്നു. അഭിമാനംകൊണ്ട് വിർപ്പമുട്ടി.

"എന്നെ കളിയാക്കല്ലെ വിനോദം. ശരിയല്ലെങ്കിൽ ശരിയല്ലെന്നതന്നെ പറയൂ" അയാൾ അവളുടെ കവിളിൽ മുത്തമിട്ടുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു.

"പുറംപുളപ്പ്, വെറും പേച്ചുല്ല. നന്നായിരിക്കുന്നു നിന്റെ അഭിനയം. മറിച്ചുപോയ ശോഭയെപ്പോലെ അത്രയും മായ അഭിനയം"

അവൾ പുഞ്ചിരിയുണ്ടാക്കി സാലിമാനം പറഞ്ഞു.

"താങ്കൾ ഡാർലിങ്ങ്" അവൾക്ക് ചേട്ടനെ അറിയിക്കാൻ ശ്രമിയായി. തന്റെ ഉള്ള അറിയുന്ന ഏക വ്യക്തിയാണ് രവിധർമ്മൻ. തന്നിലുള്ള സ്ത്രീയേയും കലാകാരിയേയും ചേട്ടൻമാത്രമേ കണ്ടറിഞ്ഞിട്ടുള്ളൂ.

ഷൂട്ടിങ്ങ് ഇല്ലാത്തൊരു ദിവസം. കിക്കെയിൽ പടത്തിലുള്ള തന്റെ സ്ത്രീ ഫോട്ടോകൾ, ഹാരിമാറി നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ അവൾക്ക് വിട്ടിലേക്ക് ഫോൺ വിളിക്കാൻ തോന്നി. ചേട്ടനും ജ്യേഷ്ഠത്തിനും ഉണ്ടാകുമെന്ന് ഉത്തരവിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്നു. ഡയൽ ചെയ്തപ്പോൾ ലൈനിൽ വന്നത് മനോനായിരുന്നു. മനോനാന്റെ ശബ്ദം അവൾ തിരിച്ചറിഞ്ഞു. സംസാരിക്കുമ്പോൾ ഹാർഷ് നമ്പർ എന്തെ പറഞ്ഞു റസീവർ താഴെ വെക്കണമോയെന്ന് കരുതി അവൾ നിമിഷങ്ങളോളം ചിന്തിച്ചു നിന്നെടുവിൽ രണ്ടും കരുതിക്കൊണ്ടുതന്നെ അവൾ തന്റെ പേര് വെളിപ്പെടുത്തി "ബേബി സ്ത്രീക്കിങ്ങ് ഡാഡി" ഡാഡി എന്തുപറയുമെന്ന് ഓർത്തുകൊണ്ട് റസീവർ ചെവിയിലോട്ടുപിടിച്ചു നിന്നു. ഹൃദയം കൃതഗതം മിടിച്ചിരുന്നു. വാചാലമായ മനത്തിന്റെ ഏതാനും നിമിഷങ്ങൾ.

എന്നാൽ മനോന്റെ മറുപടി അവളെ തെളിച്ചു.

"കഥ കഴിയാൻ ഇനിയൊരു അറ്റാക്ക് കൂടി മതി, കഥ കഴിഞ്ഞാൽ നിൻമെയോ ചേട്ടനോ അറിയിക്കും. ഡോൺട് വരി"

"ഡാഡി"

ശബ്ദം ഉച്ചത്തിലായിരുന്നു

"യുവർ ഡാഡി ഇസ് ഡെഡ്!"

അർത്ഥമോടെ റസീവർ ക്രാഡ

ലിൽ വെക്കുന്ന ശബ്ദം. അവൾ തരിച്ചു. ക്രോധത്തോടെയുള്ള ഡാഡിയുടെ ശബ്ദം ഒരിക്കലും കേട്ടിട്ടില്ല. അവൾ വിട്ട് വിട്ടിറങ്ങിയപ്പോഴും. ഒരഗ്നിപർവ്വതം പൊട്ടിത്തെറിക്കുകയായിരുന്നു.

തെല്ലനേരം ഓത്തു നിന്ന അവൾ ഒരിക്കലും ഡയൽ ചെയ്തു. ചേട്ടനെ കിട്ടിയിരുന്നെങ്കിൽ!

"മനോൻ സ്ത്രീക്കിംഗ്" വിട്ടുമാറാത്ത ഗൗരവം.

അവൾ ഒരക്ഷരം പറയാതെ റസീവർ ക്രാഡലിൽ വെച്ചു.

ചേട്ടന്റെ വാക്കുകൾ അവളുടെ കാതിൽ മുഴങ്ങി.

"നീയൊരമ്മയായാൽ ഡാഡിയുടെ പിണക്കമെല്ലാം തീരും ബേബി"

"ലൂക്ക് യങ്ങ് ലേഡി! അബോർഷൻ നിസ്സാരമാണ്. പക്ഷെ വീണ്ടൊരു അമ്മയാകാൻ സുഖമുണ്ടായിരിക്കും. ആർ യു റെഡി."

കട്ടിയായ കണ്ണടച്ചിട്ടുള്ളവളുടെ, ചിലിനേക്കാൾ മുർച്ചയുള്ള നോട്ടം.

വീണ്ടും ടെലഫോൺ.

അവൾ ഫോണിട്ടെടുത്തു. തന്റെ ഡയൽ കൂറാണ്.

"യെസ് മിസ്റ്റർ ബാലചന്ദ്രൻ"

നാളെ സുരക്ഷാദയത്തിന് മുമ്പേ ബിച്ച് ലൈത്തണമെന്ന് ഓർമ്മിപ്പിക്കുകയാണ് സംവിധായകൻ.

"ഡോൺട് വരി, ഞാൻ പത്തുമിനിറ്റ് മുമ്പേ എത്തിക്കോളാം"

അയാളെത്തോ പറഞ്ഞപ്പോൾ ബേബി ചിരിച്ചു.

"നോക്ക മിസ്റ്റർ ബാലചന്ദ്രൻ. ഓഫീസിലെ വരുന്നെങ്കിൽ ഞാൻ തയ്യാറാണ് നമുക്കൊരു ടീമാകാം.

മിസ്റ്റർ സജൻ കൊള്ളാമല്ലോ?"

അവൾ വീണ്ടും ചിരിച്ചു ബാലചന്ദ്രനെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു.

"വിഷമിക്കേണ്ട. വിനോദം തടസ്സമാണ് പറയില്ല" അവൾ എക്സക്യൂട്ടീവ് വയറിടരുത് തിരുപ്പിടിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് തുടർന്നു.

"അഭിനയത്തിന്റെ പ്രശംസത്തിനേലാണ് ഞാനും ഡാഡിയും പിണങ്ങിയത്. ഓ, നോ, ബാലചന്ദ്രൻ. ഷൂട്ടിംഗ് നമുക്കൊരു ടീമായി നിലക്കാം. വിനോ

ദിന്റെ ഓഗ്രൂത്ത് നിന്ന് തെല്ലം ആശങ്ക വേണം. ഓക്കെ"

അവൾക്ക് സംവിധായകൻ ബാലചന്ദ്രനോടു നന്നിതോന്നി. ഡാഡിയുടെ വാക്കുകൾ കേട്ട് ഉദാസീനയായതായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ എന്തെന്നിലാത്ത ആഹ്ലാദം തോന്നുന്നു.

അതിനർത്ഥം തന്റെ അഭിനയത്തെക്കുറിച്ച് പലതും അറിയാൻ തുടങ്ങി വിനോദിനോടു ചോദിക്കാൻ മടിച്ചിട്ടാകും നിർമ്മാതാക്കൾ ബാലചന്ദ്രനെ സമീപിക്കുന്നത്.

എന്തെത്തീരുന്നില്ലെ 'ഫോട്ടസ്' പെയർ എന്നാണ് 'പുതുലാർ' സിനാമാ വാരിക തന്നെയും സജനെയും വിശേഷിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്.

'ഫോട്ടസ്' പെയർ! ആ വാക്കുകളിൽ അലിഞ്ഞിരിക്കുന്നു ലൈംഗികച്ചവയോർത്തു! അവൾക്ക് ചിരിവന്നു എന്തെല്ലാം അടവുകൾ! കൗശലങ്ങൾ! എല്ലാം കച്ചവടം"

ബാലചന്ദ്രൻ പറഞ്ഞത് വിനോദിനെ അറിയിക്കാൻ അവൾക്ക് തിട്ടക്കമായി.

"എന്ത് പറയുന്നത്?"

തന്നെ അടുപ്പിച്ച് ചേർത്തു നിർത്തി മുർദ്ധാവിൽ ചുംബിച്ച് വിനോദം പറയും.

"നിനക്കൊരു ഹിറോയാൽ ഒരു പുതിയ താരജോഡി ഉരുത്തിരിയൂ. വിനോദം—ശാലിനി ജോഡി"

"എന്താ സജന്റെ കൂടെ അഭിനയിച്ചാൽ വിനോദിന് അസുയയാണോ?" തന്റെ മുഷിപ്പിച്ച് ചവിട്ടിച്ച് വിനോദം പറയും.

"അതെന്തെന്തെങ്കിലും തന്നെ, അവൻ നീനെ കെട്ടിപ്പിടിക്കുമ്പോൾ എന്താ നെഞ്ചിൽ കനൽക്കെട്ടുകയാണ്"

"ആർ പറഞ്ഞു സെററിൽ വരാൻ? താങ്കളെ അറിയാതെ വരാൻ സെററിൽ വരുന്നതിനുള്ളല്ലേ"

അവൾ വിനോദിനെ കാത്തിരുന്നു. വിനോദിനെ കാത്തുകൊണ്ട് ഒന്നരണ്ടു നിർമ്മാതാക്കളും പുറുവെത്തു ഇതിനകം കാത്തിരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

നിമിഷങ്ങൾ കടന്നുപോയി. ബേബി അവരുമായി സംസാരിച്ചിരുന്നു.

“വിനോദ് എൻപത്തിരണ്ട് വരെ ബുക്ക് ചെയ്തിരിക്കുകയാണ്”

“ഞങ്ങൾക്ക് വിനോദ് സാർ വേണ്ട. താങ്കളെ ബുക്ക് ചെയ്യാനാണ് ഞങ്ങൾ വന്നത്”

“എന്നെയൊ?”

അവർക്കുതന്നെ തോന്നി. ഒരു പടം പുറത്തിറങ്ങിയിട്ടില്ല. അതിനകം വന്നുകൾ പാറവന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അതാണ് ഫിലിം ഉലകം.

അവർ ചിരിച്ചുകൊണ്ടുപറഞ്ഞു

“അദ്ദേഹം ഇപ്പോഴെത്തും. ഉച്ചതിരിഞ്ഞ് ഫ്രീ. ആണെന്നാണ് പറഞ്ഞത്”

ഫോൺ ചെയ്യുമ്പോഴെത്തു എന്ന് പറഞ്ഞ് അകത്തേക്ക് മടങ്ങി.

താനും പ്രസിദ്ധയാകാൻ പോകുന്നു. തന്റെ പടങ്ങളുള്ള പോസ്റ്ററുകളും ഫോർഡുകളും നഗരത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയായി. അതുകണ്ട് തന്റെ കൂട്ടുകാരികൾ അത്ഭുതപ്പെട്ടു. ആഹ്ലാദിക്കും. അവർ പറയും. കണ്ടോ, അവർ വലിയവളായി കോളേജിലേക്ക് വന്നിട്ടേയില്ല. ഓരിക്കൽ പോകണം. രമണി, വിമല... കമല എല്ലാവരെയും കാണണം. തനിക്കൊരു റോൾ തരണമെന്ന് പറയാറുള്ള കമലാകരനേയും... വരുമ്പോൾ കമൽ. ഇന്ന് ഞാനൊരു നടിയാണ് അറിയപ്പെട്ടിട്ടുള്ള നടിയെയാണ്.

വിനോദിന് ഫോൺ വിളിക്കാൻ ചാലിക്കുമ്പോഴാണ്, റിങ്ങ് വന്നത് വിനോദാകരനെ ആകാക്ഷയുടെ അവർ വിളിച്ചുചോദിച്ചു.

“എന്തെങ്കിലും” അവർക്ക് ഈർപ്പമേറിയ. ഏതോ അതുകൊണ്ടായിരിക്കും ആധാരം ഫുൾ പറയുക.

“മേലം സാർ രണ്ടുനൂറ്റാണ്ടിനകം കഴിഞ്ഞു വന്നു”

“എവിടെ പോയിരിക്കുന്നു” അവളുടെ സ്വരം ഗൗരവമായി.

“ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല മേലം”

അവൾക്ക് എന്തെന്നില്ലാത്ത ദേഷ്യം വന്നു.

“താനും തന്റെ സാറ്റം ഒരുപോലെയാണ്. ഒരുവാക്ക് എന്നോട് പറഞ്ഞുകൂടെ? എനിക്കറിയാം, എവിടെപ്പോകുന്നുവെന്ന്?”

തകസ്വാമിയുടെ പരിഹാസമുറന്ന വാക്കുകൾ അവളെ ചൊടിപ്പിച്ചു.

“അമ്മ, നിങ്ങൾക്ക് എല്ലാം അറിയുന്നുവെങ്കിൽ എന്നോടൊന്നിന് കർമ്മം”

“യു ഷട്ടപ്പ്” അവളുടെ ഉച്ചത്തിലുള്ള വാക്കുകൾ കേട്ട് പാറ ഓടിയിരുന്നു.

“എന്തു പററി കൊച്ചമ്മ?”

പക്ഷേ ബേബിയുടെ പന്തിയപ്പാത്ത മുഖംകണ്ട് പാറ പിന്മാറി.

“പാറ” സ്വയം ഒരു തണുത്തപ്പോൾ അവർ വേലക്കാരിയെ വിളിച്ചു.

“ആ പുരുഷത്തിരിക്കുന്നവരോട് പറയു വിനോദ് രണ്ടുനൂറ്റാണ്ടിനകം കഴിഞ്ഞു വരികയുള്ളവെന്ന്”

കാമുകി സ്റ്റാർട്ടാകുന്ന ശബ്ദം. പാറ മടങ്ങിവന്നപ്പോൾ ബേബി അപ്പുറവുമിപ്പുറവുമുള്ള വാതിലുകൾ അടച്ചു.

“പാറ, സത്യം പറയണം! നിന്റെ സാറിന് ഭാര്യയും കട്ടികളുമുണ്ടോ?”

പാറ പകച്ചുനിന്നു.

ബേബിയുടെ മുഖം കൂടുതൽ ഇരുണ്ടു. വലതു കരത്തിന്റെ ചുണ്ടുവീർത്ത് അവളുടെ നേരെ ചലിപ്പിച്ചുകൊണ്ട്, ഒരു മുന്നറിയിപ്പിന്റെ വ്യംഗ്യത്തോടെ അവർ ശബ്ദമുയർത്തി ചോദിച്ചു.

“സത്യം പറയണം നീ”

“എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ കൊച്ചമ്മ”

“ആരെങ്കിലും ഈ വീട്ടിൽ വന്നിട്ടുണ്ടോ?”

“അങ്ങിനെ പറഞ്ഞാൽ...” പാറ നെ തമ്പട്ടു.

“കൊച്ചമ്മ വരുന്നതിനുമുമ്പ് ചില സിനിമാനടികൾ ഇവിടെ രാത്രികളിൽ തങ്ങാറുണ്ടായിരുന്നു”

“അവരുപോയി തുലയപ്പെട്ടു. സിനിമാനടിയെയും ഭാര്യയെയും നിനക്ക് തിരിച്ചറിഞ്ഞുകൂടെ?”

“അങ്ങിനെ ആരെയും ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല”

ബേബി ഒന്നടങ്ങി. അടങ്ങിയെന്നു മാത്രമല്ല, പൊട്ടിത്തെറിച്ച ബേബി, ഓർക്കാപ്പുറത്തു പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു.

“ഞാൻ വിനോദിനെ സ്നേഹിക്കുന്നതിന്റെ ഒരംശം ആ മനുഷ്യൻ തിരിച്ചു സ്നേഹിക്കുന്നില്ല പാറ... ആ മനുഷ്യൻ എന്നെ വഞ്ചിക്കുന്നു... ഓടാ ദിവ

്യം വഞ്ചിക്കുന്നു”

“ഈ പുരുഷന്മാരെല്ലാം അങ്ങിനെയാണ് കൊച്ചമ്മ. അവർ തികഞ്ഞ സ്വാർത്ഥരായിരിക്കാറുണ്ട്. നമുക്കെന്തു ചെയ്യാൻ കഴിയും”

“എന്തു ചെയ്യാൻ കഴിയുമെന്നോ? ഞാൻ കാണിച്ചുകൊടുക്കാം”

“ആ തുടയെപ്പോലെ അബദ്ധമൊന്നും ചെയ്യേണ്ടതല്ല. കൊച്ചമ്മ”

ബേബി പാറവിന്റെ നേരെ നോക്കി പാറ—റോസി ഈ വേലക്കാർക്കെല്ലാം റോസാദളങ്ങളെപ്പോലെ മാർദ്ദവമറിയാ മനസ്സാണോ?

“തൂടെ അവളൊരു പൊട്ടിച്ചെണ്ണ! ആത്മഹത്യയിൽ അവർ പ്രവേശിക്കുക ഉത്തരം കണ്ടെത്തി. അതിനെപ്പറ്റി ഊഹിക്കാനേ കഴിയില്ല. ആത്മഹത്യയേക്കാൾ എത്രയോ നല്ല മരണമുണ്ടാകാമെന്നു വേദം കിടക്കുന്നു!”

ഇന്നും വിനോദ് മറ്റൊരാളായിട്ടുണ്ടെന്ന് ഊഹിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല. ഒരു ഭാര്യയും തന്റെ ഭർത്താവ് മറ്റൊരാളായിട്ടുണ്ടായി കാണാൻ ആ ഊഹിക്കുകയില്ല. ഭർത്താവിന്റെ സ്നേഹം പങ്കിട്ടെടുക്കാനുള്ളതല്ല. ഏതെങ്കിലും നടിയുടെ കൂടെ ഒരു രാത്രിയിൽ കിടക്ക പങ്കിടുന്നതിൽ ഒരു ദൃഢപ്രബോധം. ഈ ഫീൽഡിൽ അത് സർവ്വസാധാരണമാണ്. അതും പ്രത്യേകിച്ചു വിനോദിന്റെ പൊലുള്ള പ്രശസ്തനായൊരു നടനായ വാൻ മടിക്കാത്ത സ്ത്രീകളുള്ളതാണ് ഈ വേദി...

ഒന്നും കാണാതെയല്ല ഉണ്ണിയപ്പൻ നീക്കം മുന്നറിയിപ്പു തന്നത് തീർച്ചയായും വിനോദിന് ഒരു ദുരഭ്യമുണ്ട് എന്താണ് ആ ദുരഭ്യമേ? എന്താണ് അതിനുള്ള കാരണം?

പക്ഷേ തനിക്കു ഇപ്പോൾ നിശ്ശബ്ദമായി കഴിയും. നാവനക്കിട്ടാ. ശബ്ദമുയർത്തിക്കൂട. ചുമരുകൾക്ക് ചെവിമുണ്ട്. പത്രപ്രവർത്തകർ ഇല്ലാത്ത കഥകൾ പോലും ചർച്ചയ്ക്കുവന്നിരുന്നു. അപ്പോൾ ഇത്തരം കാര്യങ്ങളറിഞ്ഞാൽ എത്ര വേഗമായിരിക്കും പരക്കുക! ലോകം മുക്കിത്തുറന്നുപോയത് കഷ്ടമല്ലെങ്കിലും സ്വന്തം തനയെ അവർഗളിച്ചു ഇറങ്ങി

പ്പോയവളുടെ ഗതി കാണാം? അവൾ അങ്ങിനെ നേ വേണം... എവിടെത്തീർത്താലും അവളെത്തെയുടെയുള്ള നേട്ടങ്ങൾ. മുഖം തിരിച്ചാൽ പിറുപിറുപ്പും അർത്ഥം വെച്ചു പൊട്ടിച്ചിരിയും. ഡാഡി ഉള്ളെണ്ണയും അടുത്തുവന്നു. അവൾക്കു അങ്ങിനെ നേവേണം. തനയുടെ ഹൃദയത്തെ നേവിച്ചു പോയവളെല്ലെ? അവൾക്കിതിനപ്പുറവും വരും. അവൾ തെണ്ടും. അവളെ അവർ പടിക്കുപ്പുറത്തു തള്ളും. അവൾ മദിരാശി നഗരത്തിന്റെ റോഡുകളിലെത്തുന്നതുകേൾ. സ്വഭാവദൃഷ്ടിമുള്ളവളായി, താത്നോന്നിയായി, അവൾ അലഞ്ഞുനടക്കും. ആർക്കാർ പറയുമ്പോൾ ഡാഡി ഉറക്കെ അടുത്തുവന്നു. എനിക്കിങ്ങിനെ ഒരു മകളില്ല ഫേ! അവൾ ചത്തു. ചെറുപ്പത്തിലേ ചത്തു. പൊട്ടിക്കരയുന്ന അമ്മ! അപമാനീതരായ ചേട്ടനും ജ്യേഷ്ഠത്തിയും. അന്നേ ഞാൻ പറഞ്ഞതാണ് അവളോട്. ഈ ഫിലിം വേൾഡ് നമുക്കു യോജിച്ചതല്ലെന്ന്. അവൾ താവാടിന്റെ മാനം കളഞ്ഞു. സ്വന്തം തനയുടെ പ്രശസ്തിക്ക് കളങ്കം വരുത്തി.

“എന്താടാ ഉണ്ണി നിനക്കു പററിതു്?”

മുത്തശ്ശിയുടെ അർത്ഥം വെച്ചു ചോദിച്ചു.

“ഓ വല്ലപ്പുറം വല്ലതും പററിയോടാ?”

“ഇല്ല മുത്തശ്ശി”

“ആ ശാരദയ്ക്കു വല്ലതും പററിയോടാ?”

“ഒന്നുമില്ല മുത്തശ്ശി”

“ആ പെങ്കട്ടിക്കു—”

സഹിക്കട്ടെ ഉണ്ണിയപ്പൻ അരിശം വെടിഞ്ഞു പറയുന്നു:

“ഒന്നുംല്ലെന്നെയ്! ഈ നല്ല കുട്ടിയിട്ടും ഓളച്ചതുകൊണ്ടു അറിവാണ്”

“ഈശ്വര! ഗുരുവായൂരപ്പാ! ഈ മുത്തശ്ശിയോട് ഒന്നും പറയണ്ട. വയസ്സായാൽ ആർക്കും വേണ്ടല്ലോ. മകളിലുള്ളതും വേണ്ട. അസ്വസ്ഥരായ മുത്തശ്ശി ചെറിയമ്മയെ വിളിക്കുന്നു.

“അമ്മിണിയ്”

“എന്താ അമ്മ”

“എന്താ ഉണ്ണി! കേശവനും കളകളുക്കത്തു്” ഓമന്ത് വല്ലതും പററിയോ? നീ പറഞ്ഞാ അമ്മയെ ഫാർട്ടിന് ഒരു കൊഴപ്പോം ഇല്ല”

“ഒന്നല്ലാ അമ്മാ”
 “ഈശ്വരാ! ബാക്കിത്തോർക്കു വയ്യേ
 മദിരാശിയിൽ പൂവ്വാൻ. എടാ വഴിലെ
 മണ്ടക്കലം പോലയല്ലെ ഈയുത്തോളം!”
 പക്ഷേ ഞാൻ നൊന്തു പൊറുത്താ ചുമന്നേ.
 അവനെ ഒരുനോക്കേ കാണിച്ചതന്നിപ്പൊ
 കീൽ ശാപം താവാടിനാ. അതോർ
 തോളും നിങ്ങളും”
 സഹിക്കട്ടെ ഉണ്ണേട്ടൻ തന്റെ കഥ
 പറയുമാ?

“മുത്തശ്ശി”
 “എന്താ ഉണ്ണി”
 “പലച്ചുനല്ല നമ്മുടെ ബേബി—”
 “എന്താടാ സി തെളിച്ച പറയ”
 “നമ്മുടെ ബേബി”
 “പറോ”
 “തുങ്ങിയിട്ടു”
 ഉണ്ണേട്ടൻ പൊട്ടിക്കരയുന്നു. എല്ലാവ
 രും പൊട്ടിക്കരയുന്നു.
 “ഒൻ തോളും ചത്തോ... നാളെ പൊ
 നിൻപുപോലെ കർത്തൃശ്ശിപ്പൻ ഒൻ

തോളും ചത്തോ” എന്താ? കേൾക്കൂ”
 ഒൻ തുരുവാത്തോളം”
 ഓർത്തുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ ബേബിയു
 ടെ കവിൾക്കണ്ണുകളിലൂടെ കണ്ണുനീർ ചാ
 ലുകൾ ഒഴുകാൻ തുടങ്ങി..
 പിന്നെ കണ്ണുനീർ തുടച്ചിട്ട്. അവര
 സെല്ലാറിന്നിന്നും ഒരു റമ്മിന്റെ കപ്പി
 യെടുത്തു.
 “കൊച്ചമ്മാ നിങ്ങൾ കടിക്കരുത്. ഓ
 വസ്യം നിങ്ങൾ കടിക്കുന്നു. അതത്
 കൊച്ചമ്മാ”
 “ഏട്ടപ്പൻ പാറ! നീ വേലക്കാരിയാ
 ണ്. അതനുസരിച്ച് പെരുമാറിയാൽ
 മതി. ഓക്കെ... ഫ്രീഡ്ജിൽനിന്നും ഐ
 സ് കൊണ്ടുവരൂ”
 “കൊച്ചമ്മാ”
 “പാഞ്ഞുനടക്കൂ. ഞാൻ ഇന്ന്
 ഡിവാൻറുള്ള സിനിമനടിയായ് പാറ.
 നടികൾ കടിക്കണം... നീ പോയി ഐ
 സ് ക്യൂപ്പുകൾ കൊണ്ടുവരൂ...” (തുടരും)

പ്രശസ്ത ചിത്രകാരനായ പി. ഗോപിനാഥനായി
 ഒരുഭീമം. സാം. ടി. ജോർജ്ജ്

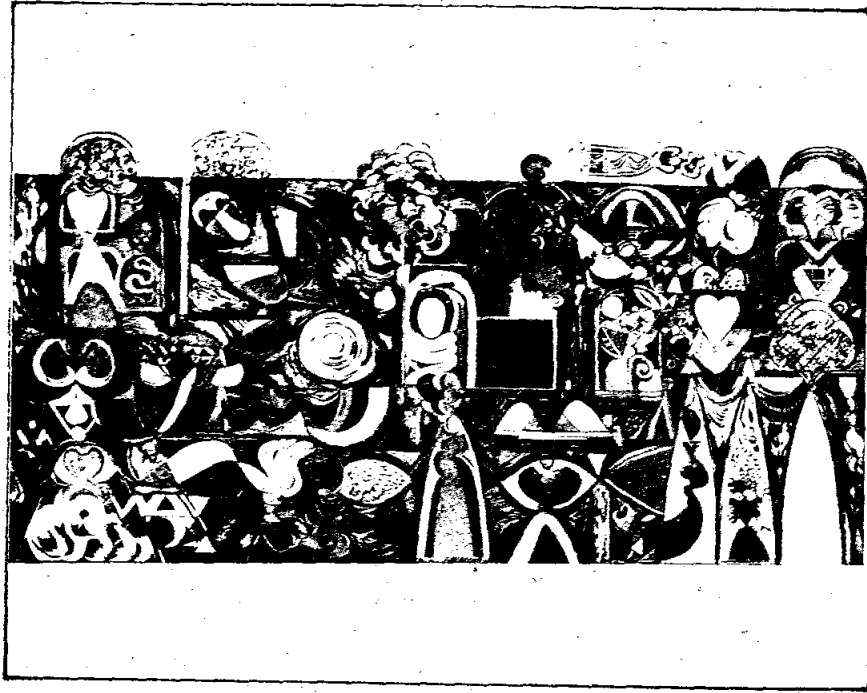
പി. ഗോപിനാഥ്

സമസ്തവർത്തിന്റെ സ്വീകാര്യതയെക്കുറിച്ച്

ഒരു ആധുനിക ഭാരതീയ ചിത്രകാരനും
 തൂത്തുതലിയിൽനിന്നുകൊണ്ട് രൂപകല്പന
 ചെയ്യേണ്ടിവരില്ല. പുരാതന ഭാരതീയ
 ചിത്രകലാപാരമ്പര്യത്തിന്റെയും ആധു
 നിക പാശ്ചാത്യ കലാസങ്കേതങ്ങളുടെയും
 സമുദായമായ സമ്പന്നതകൾ അയാൾക്കു
 വിലുണ്ട്. ഉറച്ചുനിൽക്കുന്നതല്ല പാ
 രമ്പര്യം. ചിത്രങ്ങളെയും ചരടുകളെയും
 പരിവർത്തനവിധേയമാക്കുന്ന പാശ്ചാത്യ
 സാധനങ്ങളെ തട്ടിമാറ്റാനാവാവില്ല.

പാശ്ചാത്യവും പൗരസ്ത്യവുമായ രചനാ
 ശൈലികളെ സ്വന്തം രചനയിൽ സം
 ശ്ലേഷിപ്പിക്കുന്നതിലൂടെയാണ് ഭാരതീ
 യ ചിത്രകാരൻ വളരേണ്ടത്. സമകാ
 ലിക പ്രസക്തിയുള്ള ഈ സൗന്ദര്യവി
 ചാരം സ്വന്തം സൃഷ്ടികൾക്ക് പിൽബല
 മായി സ്വീകരിച്ച പ്രസിദ്ധ ചിത്രകാ
 നായ പി. ഗോപിനാഥിന്റെ വാക്കുക
 ലും വരകളും സ്മൃതിപ്പെടുത്തുന്നത് ഈ
 വിശ്വാസപ്രമാണത്തോലാണ്.

ഗോപിനാഥിന്റെ ഒരു രചന

ചോദ്യം: “ആദ്യകാലചിത്രങ്ങൾ എന്താണ് മിനിയേച്ചർ വലിപ്പത്തിലുള്ളവയാണല്ലോ. ഭാരതീയ മിനിയേച്ചറുകൾ സാധാധിനിച്ചിട്ടുണ്ടോ?”

ആദ്യകാലഘട്ടത്തിൽ മിനിയേച്ചറുകളുടെ സാധാധിനം ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നതു ശരിയാണ്. മിനിയേച്ചറുകളുടെ വലിപ്പം തന്നെയായിരുന്നു അന്നത്തെ ഒമ്പറ ചിത്രങ്ങൾക്കുണ്ടായിരുന്നതും. പിന്നീട് വലിയ ചിത്രങ്ങൾ ചെയ്തു തുടങ്ങി. ഒരു ചിത്രകാരന്റെ വളർച്ചയുടെ പ്രാഥമിക ഘട്ടങ്ങളിൽ ഇത്തരം സാധാധിനങ്ങൾ പ്രകടമാവാറുണ്ട്. പാശ്ചാത്യസമ്പ്രദായത്തിൽ ഒരു കളർ തിയറി ഉണ്ടല്ലോ പ്രൈമറി കളർ, സെക്കൻഡറി കളർ എന്നിങ്ങനെ അതിനെ ലംഘിച്ച് ഭാരതീയരായ വർണ്ണപ്രയോഗരീതി ചിത്രങ്ങളിൽ കൊണ്ടുവരാനാണ് ഞാൻ

ഇപ്പോൾ ശ്രമിക്കുന്നതും. ഭാരതീയ രചനാസമ്പ്രദായത്തിന്റെ പുനരുദ്ധാരണം എന്നു പറയാം. അതേസമയം പാശ്ചാത്യ ജ്യോമിതീയശൈലി ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടില്ല. അതുപേക്ഷിക്കാൻ പ്രയാസമാണ്. കാരണം ഈയർ പെയിൻറിംഗ് പാശ്ചാത്യസംഭാവനയാണ്. അവരുടെ പല സംഭാവനകളും നമുക്ക് ഉപകാരപ്രദമായിട്ടാണ് തീർന്നിട്ടുള്ളതും. നമ്മുടെ ഫിലോസഫിയും കലാസമ്പ്രദായങ്ങളും അവരെയും സാധാധിനിച്ചിട്ടുണ്ട്. അമർത്തകലയുടെ ആചാര്യനും തിയോസഫിസ്റ്റായ കാൻഡിൻസ്കി താത്വിക സിംബലിസത്തെപ്പറ്റി പറിച്ചു. മറ്റൊരു തിയോസഫിസ്റ്റായ മോൻഡ്രിയാനും നമ്മുടെ രചനാശൈലികൾ സാധാരണമാക്കിയിരുന്നു. രണ്ടാമിത്തത്തൊരു വർഷംമുമ്പ്

ശ്രീചക്രത്തിൽ ഉപയോഗിച്ച ശയനാശൈലിയാണ് അമേരിക്കയിൽ അറുപതുകളിൽ പ്രചരിച്ച ഷാർപ്പ്ലെയ് പെയിൻറിംഗ്. ടോണുകളില്ലാത്ത ശുദ്ധമായ ചിത്രങ്ങൾ. നമ്മളതു കണ്ടെത്തിയത് വളരെ താമസിച്ചാണെന്നുമാത്രം. യുവതലമുറയിൽ നമ്മുടെ കലാപാരമ്പര്യത്തെപ്പറ്റി ഒരു പുതിയ അവബോധം വ്യാപകമായി ഉളവാക്കിയിട്ടുണ്ട്. കൊളോണിയൽ കാലഘട്ടത്തിൽ നമ്മളിലുണ്ടായ പാശ്ചാത്യ സാധാധിനങ്ങളിൽനിന്നും വിട്ടുപോരേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കഴിഞ്ഞ തലമുറ ഒരു വിഭാഗം പാശ്ചാത്യ സാധാധിനത്തിന് അടിമപ്പെട്ടിരുന്നു. മറ്റൊരു പാരമ്പര്യ ശൈലിയിൽ രചന നടത്തിപ്പോന്നു. ബോബെ, ബറോഡ സ്കൂളുകളും ശാന്തിനികേതനും. ഈ രണ്ടു സ്കൂളുകളും പ്രമുഖങ്ങളായിരുന്നു കിലും രണ്ടിനും കാര്യമായൊന്നും ചെയ്യാൻ പറ്റിയില്ല. ഇന്നവ ഒരു ശക്തിയല്ല. രചനാശൈലികളുടെ സിന്തസി പ്സിഡിയുടെയേ ഇവിടെ പുതുതായി എന്തെങ്കിലും ഉൽപ്പന്നമുണ്ടാകൂ. മുമ്പും അങ്ങനെയായിരുന്നു. നമ്മുടെ കലാക്ഷേമം കൊണ്ടിരുന്നപ്പോഴെല്ലാം മറ്റു സാധാധിനങ്ങളെ സ്വാംശീകരിച്ചു മുന്നേറിയിട്ടുണ്ട്. പാശ്ചാത്യകലയ്ക്കും അപ്പിധാരണയായാണ് വളർച്ചപ്രാപിച്ചിട്ടുള്ളതും. ബ്രഹ്മിക്കൻ കലയെ കടമെടുത്ത പിക്കാസോ തുടങ്ങി എത്ര ഉദാഹരണങ്ങൾ. കൺസപ്ച്വൽ ആർട്ട്, മിനിമൽ ആർട്ട് തുടങ്ങിയവയിലൂടെ കടന്നു പോയി പാശ്ചാത്യൻ ഇപ്പോൾ ശൂന്യതയിൽ എത്തിനിൽക്കുകയാണ്. കിഴക്കിന് രമാത്രമേ എന്തെങ്കിലും നൽകാനാവൂ. അതുകൊണ്ടാണല്ലോ എല്ലാവരും ഇങ്ങോട്ടുവരുന്നത്. നമുക്കൊന്നും നഷ്ടപ്പെടാനില്ല. നഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടില്ല.

ചോ: മിനിയേച്ചറുകളിലേയ്ക്ക് അത്യന്തം ശൈലീകൃതമായ സിംബലിക് രൂപങ്ങളാണല്ലോ. താങ്കളുടെ ചിത്രങ്ങളിലെ രൂപങ്ങളും ഈ ഉദ്ദേശത്തോടെയാണോ സന്നിവേശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്?

ഒരു പ്രത്യേക അന്തരീക്ഷം സൃഷ്ടിക്കാനാണല്ലോ മിനിയേച്ചറുകളിൽ രൂപങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളത്. വസന്ത കാലം സൃഷ്ടിക്കാൻ പക്ഷികൾ, ആകാശ

ത്തിന്റെ വണ്ണം, പൂക്കൾ എന്നിവ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. പ്രകൃതിയിൽനിന്നും നേരിട്ട പക്ഷിയിയ്ക്ക് അല്ല അവ. നമ്മുടെ സംസ്കാരത്തിന്റെ ഭാഗമാണ് സിംബലിസം. ഹിന്ദു മതത്തിൽ സിംബലിസത്തിന് വളരെ പ്രാധാന്യമുണ്ട്. അതിൽനിന്നും യാഥാർത്ഥ്യത്തിൽ പേരുന്നിയ ബുദ്ധമതം ഉടലെടുത്തു. പക്ഷേ അതു അധികം വളർന്നില്ല. കലയിലും ഇങ്ങനെയുണ്ട്. ഒരു വശത്തു താത്വിക സിംബലിസം. മറുവശത്തു മുർത്തമായ നടരാജവിഗ്രഹം. പ്രത്യേക മാനസികാവസ്ഥകൾ ഉളവാക്കുന്നതിന് വേണ്ടിയാണ് ഞാൻ സിംബലുകൾ ഉപയോഗിക്കുന്നത്. രചനാപരമായ പ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിക്കുന്നതിനും. നാഗരൂപം ഒരു മോട്ടീഫായി ഉപയോഗിക്കാം. അതേസമയം ചിത്രം ബാലൻ സുചെയ്യാൻ ഇത്രയും എളുപ്പമുള്ള രൂപം മറ്റൊന്നില്ല. അതു വളർച്ചയ്ക്കും. നീവന്താ. തരംഗങ്ങളുണ്ടാക്കാം. മൊത്തത്തിലുള്ള ചലനാത്മകതയ്ക്കും സഹായിക്കും. ചിത്രം വരയ്ക്കുമ്പോൾ സാധാരണ കാൻവാസിൽ എവിടെനിന്നെങ്കിലും തുടങ്ങുന്നു. വേലയും നിറവും നന്നിച്ചുചേർത്തുകൊണ്ടു പോവുന്നു. പണ്ടു പെയിൻറു ചെയ്യുമ്പോൾ Skill മാത്രമേ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. ഇപ്പോഴത്തെ രചനാരീതിയിൽ സാഹസികത ഉണ്ട്. അതെനിക്കിഷ്ടമാണ്. സിമ്രിടിയെ ആധാരമാക്കിയുള്ള രചനാരീതിയല്ലേ ഞാൻ സ്വീകരിക്കുന്നത്. ഓരോവട്ടും കാണുമ്പോഴും പുതിയ അനുഭൂതികൾ ഉളവാക്കുന്നതായിരിക്കണം ഒരു ചിത്രം. എന്നാൽ മാത്രമേ അതു ജീവന്റെ കലാസൃഷ്ടിയായി തീരുകയുള്ളൂ. ദുര്യപരമായ വിരസത ഒഴിവാക്കാൻ കാൻവാസിനെ രണ്ടു തലങ്ങളായി വിഭജിക്കാറുണ്ട്.

ചോ: പെർസ്പക്ടിവിലൂടെ അതു സാധിക്കുമല്ലോ?

രചനാപരമായ സാദ്ധ്യതകൾക്ക് കടിഞ്ഞാണിടാനേ പെർസ്പക്ടിവ് ഉപകരിക്കുകയുള്ളൂ. ഭാരതീയചിത്രങ്ങളുടെ മേലും അവ പെർസ്പക്ടിവ് ഒഴിവാക്കിയെന്നതാണ്. അതുകൊണ്ട് ചിത്രകാരൻ മനസ്സിലുള്ളതെല്ലാം പകർത്താനായി രാമായണത്തിലെ എല്ലാ സംഭവങ്ങളും

ളം പകർത്തപ്പെട്ട ആന്ധ്രാരാമായണ മി നിയേച്ചുകെട്ടിൽ ഈ സാമാന്യ സുവൃ ക്തമാണ്.

ചോ: പൊലിയുള്ള വർണ്ണങ്ങളുടെ പ്രയോഗത്തിൽ ശ്രദ്ധചെലുത്താൻ കാ രണം?

ഒരു കളറിസ്സായിരുന്നു. ചുവപ്പും നി ലയും ചിത്രങ്ങളിൽ നിറഞ്ഞിരുന്നു. ഇപ്പോൾ വെളുപ്പിലേയ്ക്കാണ് വരുന്നത്. പണ്ടു പെയിൽറുചെയ്യുമ്പോൾ ഒരു സബ്ജക്ട് മാറാൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഔ ട്ലെലനിട്ട് കളർ നിറയ്ക്കുകയായിരുന്നു ചെയ്തിരുന്നത്. പിന്നീട് നിറത്തി ന്റെ സ്ഥാപനത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിച്ചു. കളർ എന്ന കേൾക്കുമ്പോൾതന്നെ **Something Fluid, Something Spread** എന്ന ആശയമാണല്ലോ മനസ്സിൽ ഉളവാകുന്നത്. സ്റ്റേക്ട്രത്തിൽ നിറം രേഖയായിട്ടാണ് കാണുന്നത്. അപ്പോൾ നിറം രേഖയുമാകാം.

ചോ: ചിത്രങ്ങളിലെ ആർച്ചരൂപ ങ്ങൾ?

ആർച്ചരൂപങ്ങൾ ചിത്രങ്ങളിൽ ഉപ യോഗിക്കുന്നതിന് പ്രത്യേക ഉദ്ദേശമു ണ്ട്. അത്തരമൊരു സ്റ്റേക്ചറിന് എന്തിനെയും ശക്തമായി താങ്ങിനിർത്താ നാവും. കെട്ടിടങ്ങളിലെപ്പോലെ. മാ ത്രവ്യമല്ല സ്റ്റേസ് നിറഞ്ഞതിനുള്ളതും ചെയ്യും. നടരാജവിഗ്രഹത്തിന്റെ ചുറ്റു മുളള വളളരൂപം കണ്ടിട്ടില്ലേ. എവിടെ കൊണ്ടുവച്ചാലും അത് അവിടം നിറയ്ക്കും. അതു എടുത്തു മാറി നോക്കു ഞാൻ കണ്ടി ട്ടുണ്ട്. ആ ശില്പം നിർമ്മിച്ചിരിക്കാം. ഈ പരമ്പരാഗതമായ ടെക്നിക് ചിത്രങ്ങ ലിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നു.

ചോ: ക്ഷിണേന്ത്യൻ കലാരംഗത്തെപ്പ റി എന്താണഭിപ്രായം. സജീവമാണെന്നു തോന്നുന്നു?

ചിത്രകലാ രംഗത്തേയ്ക്ക് ധാരാളം പുതിയ ആളുകൾ വരുന്നുവെന്നത് സത്യ മാണ്. പക്ഷേ അവർക്കെല്ലാം കലാപര മായ ഉത്തേജനമോ പ്രോത്സാഹനമോ ലഭിക്കാറില്ല. ദേശീയതലത്തിൽ പൊ രുവെ ക്ഷിണേന്ത്യൻ കലാകാരന്മാർ അവഗണിക്കപ്പെടുകയാണ് പതിവ്. ലണ്ടനിൽ നടന്ന ഫെസ്റ്റിലിൽ ഓഫ് ഇന്ത്യയിൽ ഇതു പ്രകടമായിരുന്നു ക്ഷി

ണേന്ത്യയിൽ നിന്ന് രണ്ടുപേരുടെ രച നകളാണ് അതിൽ പ്രദർശിപ്പിച്ചത്. ക്ഷണികാമൻറയും കെ സി എസിന്റെറ യും. അതും നിവൃത്തിയില്ലാഞ്ഞിട്ട്. പ്രത്യേകാതിഥികൾ രണ്ടുപേർ ബറോ ഡയിൽ നിന്നായിരുന്നു. ക്യാററലോഗി ലംവിവേചനം എഴുതുന്നിന്നു. രണ്ടുതല ക്കെട്ടുകളിൽ ചിത്രകാരന്മാരുടെ രചന കളെ വിഭജിച്ചു വെക്കുററിവ്. ആർ ടിസ്റ്റുകാരും എന്ന് തെക്കേ ഇന്ത്യക്കാർ വിശേഷിപ്പിച്ചു കറച്ചുമാത്രം കവറേജ് നൽകി പൊതുവെ നമ്മുടെ കലാനിരൂ പകർക്ക് പ്രസിദ്ധമായ ആളുകളെപ്പറ്റി എഴുതാനാണ് താല്പര്യം. അത്തരം നിരൂ പണം എളുപ്പമാണ് സുരക്ഷിതവും. എന്നാൽ പടിഞ്ഞാറ് പുതിയ പ്രസ്ഥാ നങ്ങളെ കലാനിരൂപകർ മുൻകൂട്ടിക്കാ ണുന്നു. അറുപതുകളിൽ അമേരിക്കയിൽ അബ്സ്റ്റാക്ട് എക്സ്പ്രഷനിസം നാമ്പിടുന്നത് ദീർഘദർശനം ചെയ്ത കെ്ളമന്ത് ഗ്രീൻബർഗിനെപ്പോലെയു ള്ളവർ അമേരിക്കയിൽ അക്കാലത്തെ ചിത്രകാരന്മാരുടെ ഒറ്റപ്പെട്ട രചനകൾ ഒരു പുതിയ പ്രസ്ഥാനത്തിലേയ്ക്ക് വളര ന്നതു മുൻകൂട്ടിക്കണ്ട അദ്ദേഹം അവരെ സംഘടിപ്പിച്ചു. അബ്സ്റ്റാക്ട് എക് സ്പ്രഷണിസ്റ്റു ചിത്രങ്ങൾ പ്രദർശന ത്തിന് വരുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ അദ്ദേഹം ആ പ്രസ്ഥാനത്തെപ്പറ്റി എഴുതിത്തുടങ്ങി യിരുന്ന ചിത്രപ്രദർശനങ്ങൾ കണ്ടുപോ വുമെന്നല്ലാതെ ആർട്ടിസ്റ്റുമായി ആശയ വിനിമയം നടത്താനോ അയാളുടെ പ്രശ്നങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കാനോ സ്റ്റുഡി യോയിലേക്കോണു എത്തിനോക്കാനോ തയ്യാറല്ലല്ലോ നമ്മുടെ നിരൂപകർ. ഇവി ടെചിത്രകല വളർന്നിലേ അത്ഭുത പ്പെടാനുള്ളൂ.

ചോ: ജോസഫ് ജെയിംസ്?

ക്ഷിണേന്ത്യൻ കലാരംഗത്തെ സജ്ജ മായി നിരീക്ഷിക്കുകയും അപഗ്രഹിക്ക കയും ചെയ്യുന്ന ഏക കലാനിരൂപക നാണ് ജോസഫ് ജെയിംസ്. പഠിയു ന്നതിൽ തെറ്റാണുവെല്ല. കഴിഞ്ഞരണ്ടു ദശവത്സരക്കാലത്തിനിടയ്ക്ക് ഓരോ ആർട്ടിസ്റ്റും ചെയ്തിട്ടുള്ളതൊന്നെന്നത് അദ്ദേഹത്തിനറിയാം. അതുകൊണ്ടു തന്നെ ഒരു ചിത്രകാരൻ വളരുകയാണോ

സ്വയം കോപ്പിയടിക്കുകയാണോ എന്നു അദ്ദേഹത്തിന് പറയാൻ കഴിയും. ചോ: ചോള മണ്ഡലത്തെ കലാപ്രവ ര്ത്തനങ്ങളുടെ ഇപ്പോഴത്തെ അവസ്ഥ എങ്ങനെ?

ഞാനത് പറയുന്നത് ശരിയായിരിക്ക യില്ല. പുറമേനിന്നു നോക്കിക്കണ്ടാലേ വിധിയെഴുതാൻ പറഞ്ഞങ്ങൾ ഒരുമിച്ചു ചിത്ര രചന നടത്തുന്നു. പരസ്പരം സഹ കരിക്കുന്നു സ്വാധീനിക്കുന്നു. പഴയ അവ സ്ഥയിൽ നിന്ന് മാറി ഒരു പുതിയ ഉണർ വ് ഉരുത്തിരിഞ്ഞു വരുന്നുണ്ട് ക്ഷിണേ ന്ത്യൻ കലാരംഗത്ത് പൊതുവെ. അത് ആധാപനമാണ്.

ഗോപിനാഥിന്റെ ചിത്രങ്ങളെ പേട നാപരയായി രണ്ടുരീതിയിൽ സമീപി ക്കേണ്ടതുണ്ട്. അനാലിറിക്കൽ ജോമ ട്രിക് ശൈലിയും ഭാരതീയ മിനിയച്ചു റുകളുടെ ലിറിക്കൽ ശൈലിയും ഒന്നി ണ്ടുണ്ണു. ആ ചിത്രങ്ങളിൽ ആ വ്യ ത്തവസ്ഥ സൗന്ദര്യഘടകങ്ങളെ വേർതി രിച്ചിരിക്കുകയും അവയുടെ സമേളനം ചിത്രങ്ങൾക്കു നൽകുന്ന സവിശേഷ സു ഭഗതം അനുഭവിച്ചിരിക്കുകയുംചെയ്താ ലേ അവയുടെ ആസ്വാദനം പൂർത്തിയാ വുകയുള്ളൂ.

രൂപപരമായി ഒരു സിമുലിക്കൽ സ മീപനമല്ല ചിത്രകാരന്റേത്. എളുപ്പം ശ്രദ്ധയമാവുന്ന ഒരു കേന്ദ്രരൂപവും അ തിനോടു ബാലൻസുചെയ്യുന്ന മറ്റു രൂപങ്ങളും ചേർന്ന ഒരു സംഘടിത വ്യ വസ്ഥ ആ ചിത്രങ്ങളിലില്ല. അതുകൊ ണ്ടുതന്നെ അത്തരം ചിത്രങ്ങളിൽനിന്ന് ഘടനാപരമായി വേറിട്ടുനിൽക്കുന്നതോ ടൊപ്പം കാഴ്ചപ്പഴക്കത്തിൽ അവ ഉളവാ ക്കുന്ന വിരസത ഒഴിവാക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടുണ്ട്. വളരെ സ്വതന്ത്രമായ വിതാനക്രമ ത്തിൽ കൈക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നവയാണ് അ വയിലെ അമർത്തരൂപമാതൃകകൾ. പ്ര മമദർശനത്തിൽ ദൃഷ്ടിഗോചരമാവുന്ന രൂപമാതൃകകൾക്കു പിന്നിൽ ജനിച്ചു കൊണ്ടുയിരിക്കുന്നു എന്നു തോന്നിക്കുന്ന അർത്ഥസൂചകങ്ങളായ രൂപങ്ങൾ സൃ ഷ്ടിയുടെ ശൃംഘലപോലെ വർത്തി കുന്നു. ഉൾവളർച്ചയുള്ള വർത്തുരൂപ ങ്ങൾ ജീവചൈതന്യവും സംപൂഷ്ടിയും പ്രകടമാക്കുന്നു. ബയോമോർഫിക് ഇ

മേജുകൾ എന്നാണ് ചിത്രങ്ങളുടെ സ്ഥിരം തലക്കെട്ട്. രൂപങ്ങൾക്കിട യിൽ കമനാകൃതികൾ ഉരുത്തിരിയുന്നു ണ്ട്. മിനിയച്ചുകളിലെ വാസ്തവില്ല മാതൃകകളെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്ന അവ ആർക്കിടെക്ചറൽ കോമ്പസീഷന്റെ ദൃഢത ചിത്രങ്ങൾക്കു നൽകുന്നു. മുൻചി ത്രങ്ങളിലെ രൂപപരമായ ക്ളിപ്തതയ്ക്ക് ശൈലിലും സംഭവിക്കുന്നുണ്ടു പുതിയ സൃഷ്ടികളിൽ (എയർ ഇന്ത്യാ എക്സി ബിഷണിൽ പ്രദർശിപ്പിച്ചവ തുടങ്ങി) ഫ്രാഗ്മെന്ററി സ്റ്റൈൽ എന്നു വിളി കാവുന്ന വിഘടന സ്വഭാവം. പൂർവ്വ പരിചയത്താലെന്നപോലെ എതോ മുഹൂർത്തത്തിൽ കൈമിക്കുകയും ആ സ ങ്കേതനത്തിന്റെ ദൃശ്യസൗന്ദര്യം കാൻ വാസിൽ പകർത്താൻ ചിത്രകാരനെ അ നവദിക്കുകയുംചെയ്യുന്ന അമുത്തരൂപ സംഘാതങ്ങളാണ് ഗോപിനാഥിന്റെ ചിത്രങ്ങളിലെ രൂപമാതൃകകൾ. കാൻ വാസിന്റെ നാലതിരുകളുടെ മെക്ക ത്തിൽനിന്ന് സ്വതന്ത്രമാവാൻ തീട്ടു കും പ്രകടമാണ് അവയിൽ. രൂപങ്ങളു ടെ ഈ ധാരാളിത്തം ഒട്ടൊരു അങ്കുലാ പ്ലാണ് ആദ്യദർശനത്തിൽ പ്രേക്ഷ ക്നിൽ ഉളവാക്കുക. അവ കാഴ്ചവട്ടത്തിൽ വഴങ്ങിക്കഴിഞ്ഞാൽ അവയുടെ ആതി തിവൈചിത്രങ്ങളെയും സ്ഥാനക്രമങ്ങളെ യും പ്രേക്ഷകദൃഷ്ടി അനുധാവനംചെയ്യു മ്പോൾത്തന്നെ രൂപനിബന്ധത്തിന്റെ വിശേഷതകളും ചലനസ്വഭാവങ്ങളും വ്യക്തമാവുന്നു. രൂപമാതൃകകളെ ദൃശ്യ പരമായ അനുഭവമാക്കിമാറാനും ചി ത്രങ്ങളിലെ റിഥം കൈവരുത്താനും ചി ത്രകാരൻ എങ്ങനെ ക്രമീകരിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു വസ്തുത അപ്പോഴാണ് മനസ്സിലാ വുക. ആസ്വാദകനും കൃതികളിലെ രൂപ വ്യവസ്ഥയുതമ്മിൽ ബന്ധം സ്ഥാപി ക്കപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞാൽ വർണ്ണപരമായ സ വിശേഷതകളിലേയ്ക്കും അവ ഉന്മൂലനം ചെയ്യുന്ന കവിതാത്മകമായ അന്തരീ ക്ഷത്തിലേയ്ക്കും പ്രവേശിക്കാം.

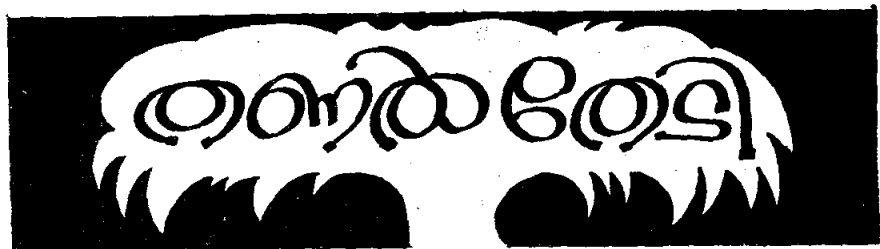
പൊലിയുററ നിറങ്ങൾ നിറഞ്ഞു താണ് ഗോപിനാഥിന്റെ പാലാറ്റ്. ചുവപ്പ്, നീല, പച്ച മഞ്ഞ തുടങ്ങിയ ഊഷ്മളശീതളവർണ്ണങ്ങൾ കൃതഹസ്ത കയോടെ കൈകാര്യംചെയ്യപ്പെടുന്നു. മി

ചിത്രകാരന്റെ ഒരു രചന

നിയേച്ചുകളിലെ തികച്ചും ഭാരതീയമായ വർണ്ണപദ്ധതിയിൽനിന്ന് ഉത്തേജനംകൊണ്ടു പ്രയോഗരീതിയാണ് അവലംബിച്ചിട്ടുള്ളത്. വർണ്ണതലങ്ങളാൽ കാൻവാസിനെ വിഭജിക്കുന്നതോടൊപ്പം രൂപവർണ്ണമാതൃകകൾ ചിത്രതലത്തിൽ ഉണർന്നുപൊയുന്നതുപോലെ നിബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. ഗോപിനാഥിന്റെ ചിത്രങ്ങളിലെ ഈ സവിശേഷത ഏകതലത്തിൽ രചിക്കപ്പെട്ട ചിത്രങ്ങളെക്കാൾ ദർശനസുഖം നൽകുന്നു. പരിപാകമായ വർണ്ണബോധത്തിൽനിന്നുയിർക്കൊണ്ടു ഈ ചിത്രങ്ങളിൽ വർണ്ണങ്ങളുടെയും ഭാവങ്ങളുടെയും ഏകതാനത പുലർത്തപ്പെടുന്നു. വർണ്ണങ്ങളോടുള്ള ചങ്ങാത്തം പുതിയ ചിത്രങ്ങളിൽ കറേറ്റേക്കൈവെയുന്നതായി കാണാം. പകരം

നിറങ്ങളുടെ സുതാര്യതയും വെളുപ്പ് നിറവും ഏറിവരുന്നു. വെളുപ്പും വർണ്ണമായി ഉപയോഗിക്കുന്ന ചിത്രകാരൻ അതിന്റെ സവിശേഷമായ പ്രയോഗത്താൽ രാജസ്ഥാനി മിനിയച്ചുകളിലെ വെണ്ണക്കല്ലിൽ തീർത്ത വാസ്തുശില്പമാതൃകകളുടെ ധവളിമ ഉളവാക്കുന്നു. വർണ്ണത്തിൽനിന്നും വർണ്ണനിരസത്തിലേക്കുള്ള ഈ പുരോഗമനം അതിരൂറിയും ആത്മീയവുമായ ഭാവതലങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നു. കേവലമായ ദൃശ്യചാരതയ്ക്കപ്പുറം സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന പൊതുളിനെ തേടിയുള്ള ചിത്രകാരന്റെ ആത്മാർത്ഥമായ അന്വേഷണവും അതോടൊപ്പം വികസനമാവുന്ന ശൈലിവിശേഷവും വെളിവാക്കുന്നു.

നോവൽ

9

മദ്യം ചേർത്ത അരിയും വിറ്റാഴ് ശങ്കരൻ മുതലാളിയായി. അയാളുടെ മകളാണ് ശാരദ. ടൈപ്പ് റൈറ്റിംഗ് ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടിലെ സുകുമാർ സാറുമായി അവൾ പ്രേമബന്ധത്തിലാണ്. മകളുടെ ഈ പ്രേമബന്ധം ശങ്കരൻ മുതലാളിയെ ക്ഷുഭിതനാക്കി. അയാൾ മകളുടെ പാഠം നിർത്തിക്കളഞ്ഞു. ഏകിലും ശാരദ കുത്തുകളിലൂടെ തന്റെ പ്രേമബന്ധം തുടർന്നു പോന്നു. അങ്ങിനെയിരിക്കെ അവളുടെ സഹോദരനായ ചോഹനന്റെ കമ്പനിയിലെ പേഴ്സണൽ ഓഫീസർ, രാജൻബാബു, ശാരദയെ പെണ്ണു കാണാൻ വന്നു. വിവാഹം ഉടനെ നടത്താമെന്ന് ശങ്കരൻ മുതലാളിയും ചോഹനനും സമ്മതിക്കുന്നു. അവർ വിവരം കത്തിലൂടെ സുകുമാർ സാറിനെ ധരിപ്പിക്കുന്നു.

- തുടർന്നു വായിക്കുക...

ജീവിവേഷ്ഠാനന്ദൻ

അതേ വിളമ്പിക്കൊടുത്ത ചോറുതിന്ന എണ്ണിറ്റു കൈകഴുകിയ ഉടൻ ഗോപിനേരേ അച്ഛന്റെ അടുത്തേയ്ക്ക് ചെന്നു. കണ്ണുലക്ഷ്മിയും പോയി തൊട്ടുപിന്നാലെ.

അച്ഛനും മകനുമായി ഒരു വാക്കേറെ നഷ്ടമെന്നതിർച്ച. ശാരദയുടെ കല്യാണം നടക്കാൻ കഷ്ടിച്ച് ഒരാഴ്ചയേയുള്ള അതിനീടയിൽ അവൻ ഒരു പെണ്ണുകെട്ടണം പോലും എന്തൊരു വിവരക്കേടാണിത്! ഏതെങ്കിലുമൊരു ഉടപ്പിറന്നോൻ ഇങ്ങനെ ദുർവാശിപിടിക്കുമോ? ഒരുച്ഛൻ അത് സമ്മതിച്ചു കൊടുക്കാനാക്കുമോ? ഏതവളെയൊന്നോ വാ അവൻ കെട്ടാൻ പോന്നത്. ചോദിച്ചപ്പോൾ പറയുന്നു, അതൊക്കെ അച്ഛനോടു പറഞ്ഞോളാമെന്ന് പറയട്ടേ. ഇപ്പോൾ കാണാം ഒരു ഭൂകമ്പം. തലമുറയിച്ച ചെറുക്കൻ. അതിനുള്ള ശങ്കാരവും ഇതിനാൽ കേറക്കണ്ണം. മക്കൾ. അന്നായാലും പെണ്ണായാലും എന്ത് തെറ്റും. ചെല്ലാലും കുററം പെറ്റാത്തുള്ളതാണല്ലോ. വളർത്തിയതിന്റെ കഴപ്പുമാണെന്ന പറയും അച്ഛൻ അതിൽ യാതൊരു ചുമതലയുമില്ല.

മുണ്ണാക്കെ കണ്ണുലക്ഷ്മിയുടെ ഇങ്ങനെ ചിന്തിക്കാൻ പോലും കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. എന്തിന്തൊടാൻ പോലും ഒക്കത്ത ഉയരത്തിൽ കഴിയുന്ന മുതലാളിയുടെ ഭാരതം ഒന്നുകൊണ്ടുമാത്രം അവിടെ എത്തിപ്പെട്ടതാണെന്ന വിചാരമായിരുന്നു അവർക്കും.

ആദ്യത്തെ പ്രസവത്തോടെ അവർ

മുതലാളിയുടെ ഭാര്യ എന്നതിനുപുറമെ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ കുട്ടിയുടെ അമ്മകൂടി യായി. ആ പദവിക്ക് കേരള അവകാശങ്ങളുണ്ട്. ഉറപ്പുണ്ട്. അനിഷ്ടധർമ്മമായ ഒന്നുകൂടി ഉണ്ട്.

ഇപ്പോൾ മൂന്നു കുട്ടികളുടെ അമ്മയായിരിക്കുന്നു. ആവകാശധികാരികൾ വളരെ വർദ്ധിച്ചു. തികച്ചും അവയെപ്പറ്റി ബോധ്യമില്ലെങ്കിലും കണ്ണുലക്ഷ്മി ഇപ്പോൾ ദാമോദരൻ മുതലാളിയുടെ വീട്ടിലെ നിഷേധിക്കുന്നവാരത്ത ഒരു വ്യക്തിയാണ്; ഉമ്മറത്തു ചെന്നപ്പോൾ ദാമോദരൻ മുതലാളി ചോദിച്ചു.

“എന്താ ഗോപി എന്തോന്നോ നിനക്ക് പായാൻണ്ടെന്ന് പറഞ്ഞല്ലോ” യാതൊരുവിധമായ മുഖവുരയും കൂടാതെ. സങ്കോചവും. കൂടാതെ ഗോപി പറഞ്ഞു.

“അച്ഛാ! എനിക്ക് ഉടനെ ഒരു വിവാഹം കഴിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.”

“വേണം. വേണം. എന്നായാലും ഒരു വിവാഹം കഴിക്കാതെക്കിട്ടില്ലല്ലോ. ശാരിയുടെ വിവാഹം കഴിയട്ടേ ആലോചിക്കാം.”

“അതുപോരാ ഓട്ടക്കൂട്ടം കഴിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.”

“അല്ല. താമസിച്ചുപോയാൽ?”

“അതൊക്കെയില്ലല്ലോ അങ്ങനെയൊണ് വന്ന് ഭവിക്കുന്നതു്”

“എന്താ പറഞ്ഞാൽ?”

ഗോപി തെല്ലിട അറച്ചുനിന്നു. അതു പതിവുള്ളതല്ല. എങ്കിലും വാതിലിന്റെ പിന്നിൽ അമ്മയും ശാരദയും നിൽക്കുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ ചെറിയ സങ്കോചം തോന്നി.

“എന്താ? ചുരുക്കം കാടിക്കാതെ കാര്യം പറ”

ഗോപി വാതിലിൽ മറഞ്ഞു നിന്ന അമ്മയേയും അനിയത്തിയേയും നോക്കി പറഞ്ഞു.

“ശരി! നി അമ്മയേയും വിളിച്ചുകൊണ്ടു് അകത്തു പോ”

“വാ അമ്മേ പോകാം”—ശാരദയും അമ്മയും അകത്തുപോയി.

രാജൻബാബുവുമായുള്ള വിവാഹം ശാരദയ്ക്ക് ഇതേവരെ സ്വീകാര്യമായിട്ടില്ല. എങ്കിലും തന്റെ വിവാഹം നിശ്ചയിച്ചു കഴിഞ്ഞതിനിടയിൽ ഗോപിയേട്ടൻ ഉടൻ തന്നെ പെണ്ണുകെട്ടണം എന്നും പറഞ്ഞു വന്നതു് ശാരദയ്ക്ക് ഇഷ്ടമായില്ല. ഒരു സഹോദരനും ചെയ്യാത്ത പ്രവർത്തിയാണല്ലോ അതു്. എത്ര മരങ്ങോടനാണെങ്കിലും നിലാബെൻ മാമൻപോലും അങ്ങനെ ചെയ്തില്ല. എന്തൊരു സ്ഥാർത്ഥ്യം? രാഷ്ട്രപ്രശ്നംകൊണ്ടു ഗോപിയേട്ടനെപ്പറ്റി തനിക്കു എന്നാ മതിപ്പായിരുന്നു. അച്ഛനും അമ്മയും എതിർത്താലും സുകുമാരൻസാറുമായുള്ള വിവാഹത്തിന് ഗോപിയേട്ടൻ സർവ്വവിധമായ പിൻതുണയും നൽകുമെന്നായിരുന്നുല്ലോ വിശ്വാസിച്ചിരുന്നതു്. എന്നിട്ടിപ്പോൾ —ഗോപി തുടർന്നു.

യിച്ചു കഴിഞ്ഞതിനിടയിൽ ഗോപിയേട്ടൻ ഉടൻ തന്നെ പെണ്ണുകെട്ടണം എന്നും പറഞ്ഞു വന്നതു് ശാരദയ്ക്ക് ഇഷ്ടമായില്ല. ഒരു സഹോദരനും ചെയ്യാത്ത പ്രവർത്തിയാണല്ലോ അതു്. എത്ര മരങ്ങോടനാണെങ്കിലും നിലാബെൻ മാമൻപോലും അങ്ങനെ ചെയ്തില്ല. എന്തൊരു സ്ഥാർത്ഥ്യം? രാഷ്ട്രപ്രശ്നംകൊണ്ടു ഗോപിയേട്ടനെപ്പറ്റി തനിക്കു എന്നാ മതിപ്പായിരുന്നു. അച്ഛനും അമ്മയും എതിർത്താലും സുകുമാരൻസാറുമായുള്ള വിവാഹത്തിന് ഗോപിയേട്ടൻ സർവ്വവിധമായ പിൻതുണയും നൽകുമെന്നായിരുന്നുല്ലോ വിശ്വാസിച്ചിരുന്നതു്. എന്നിട്ടിപ്പോൾ —ഗോപി തുടർന്നു.

ഒരു പിറ്റി നിഴലുകൾ

“പ്രിയപ്പെട്ട ആൻഡ്രൂസ്.....”

സുഹൃത്തേ. താനിന്നെവിടെയാണെന്ന് എനിക്കറിയില്ല. അന്വേഷിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. പലരോടും തെരക്കി. പലേടത്തും തെരഞ്ഞു. പക്ഷെ കണ്ടെത്താൻ കഴിഞ്ഞു. എന്റെ ഈ ജീർണ്ണിച്ച ജീവിതത്തിലെ അനേകായിരം അനർത്ഥനിമിഷങ്ങൾക്ക് ജന്മംനൽകിയ ചുരുക്കം ചിലരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഒന്നാണല്ലോ താനും. ഇന്നോളം പിന്നിട്ടുപോന്ന ദീർഘയാത്ര കിടയിൽ ഒന്നിന്ന് വിടവാങ്ങാൻ പോലും അവസരം ലഭിക്കാതെ പലരും പിരിഞ്ഞുപോയി. അകൂട്ടത്തിൽ താനും. അവരെല്ലാം ഒരിക്കലേങ്കിലും ഒരു നിമിഷത്തേക്കെങ്കിലും ഒന്നുകൂടി കാണാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ എന്ന് ഞാൻ മോഹിക്കുകയാണ്.

എപ്പോഴാണ് എങ്ങനെയാണ് നമ്മൾ തമ്മിൽ പിരിഞ്ഞതെന്ന് ഇന്നെന്നിടം ഓർക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല. അതിനു കാരണം ഞാൻ ദോഷം വിട്ടു ന കാലത്തു് നാംതമ്മിൽ അത്ര അടുപ്പത്തിലായിരുന്നില്ല. കനകമുഖം കാമിനിമുഖം എന്നാണല്ലോ പറയാറ്. പക്ഷെ നമ്മുടെ മൈത്രിബന്ധം ശിഥിലമായത് ആദ്യത്തേതിന്റെ ഇടപെടലുകൊണ്ടായിരുന്നു. രണ്ടാമത്തേതാവാൻ ന്യായമുണ്ട്. അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ, അതിൽ ഞാൻ തൊറ്റ

കാരണമെന്ന് താങ്കൾക്കു തോന്നിയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ഒരു കാര്യം സത്യംചെയ്തു പറയുന്നു; അത് മനഃപൂർവ്വമായിരുന്നില്ല കരുതിക്കൂട്ടി ചെയ്തതായിരുന്നില്ല.

പോട്ടെ. ഇനി അതിനെപ്പറ്റി പറഞ്ഞിട്ട് കാര്യമില്ലല്ലോ. ഒരു പക്ഷെ താനതൊക്കെ പണ്ടേ മറന്നിരിക്കാം. അതിനുശേഷം നാൽപ്പതു സംവത്സരങ്ങൾ കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഈ ദീർഘിച്ച കാലയളവിനിടയിൽ ഒഴിവില്ലാതെ ഉതിർന്നുവന്നുകൊണ്ടിരുന്ന അനുഭവങ്ങളുടെ സംഭവങ്ങളുടെ കൂമ്പാരത്തിനിടയിൽ അതൊക്കെ അടിക്കുറുത്തു നശിപ്പിച്ചു കൊണ്ടുവന്നു.

ഒരിക്കലും ഒന്നിന്നും ഒരടക്കമില്ലാതെ സിമർത്തമായിട്ട് രബ്ബർപന്തുപോലെ ചാടിപ്പോയിരുന്നില്ല, എന്തിനും എവിടെയും എത്തിച്ചേരാറുണ്ടായിരുന്നില്ല. എപ്പോഴും ചിരിച്ചിരുന്ന തടിച്ചുരുണ്ട തന്നെ. ആ ചിരിയോടെ ആ ഇരിക്കപ്പൊരുത്തിയില്ലാത്ത ഊർജ്ജിതത്തോടെ സമാസമയവും ബഹുജീവിയായ നടി തന്നെ കമ്പിളികുപ്പായവും കമ്പിളികാലുരയും രണ്ടുതന്നെ കമ്പിളിപ്പുതപ്പുകളും അതിനുമുകളിൽ ഒരു 'രജാ'യും ഒക്കെ കൊണ്ട് മുടിപ്പുതച്ചാലും തന്നെപ്പോലെയായിരിക്കാൻ കിട്ടാൻ വിരഹിതനായിരുന്ന ശിശി

രൂപമായി യാമിനി പടിച്ചുരുട്ടിയെടുത്തു നിൽക്കുന്നതിനും എത്രയോ മുമ്പേ, പുറത്തേ ടാപ്പിനടിയിൽ ചെന്നിരുന്ന് ഉറക്കെ പാടിക്കൊണ്ട് മഞ്ഞുകുട്ടിപോലെ തണുക്കുന്ന പച്ചവെള്ളത്തിൽ യാതൊരു കൂസലുംകൂടാതെ കുളിച്ചിരുന്നതന്നെ, ഫാക്ടറിയിൽനിന്നും മടങ്ങി എത്തിയാൽ ഒരു കവിളു് ചായപോലും കഴിക്കാൻ കാത്തുനിൽക്കാതെ ബാറ്റുമെടുത്തുകൊണ്ട് ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടിലേക്ക് ഓടിയിരുന്നതന്നെ.....

ഞാനിതാ ഇപ്പോഴും എന്റെ കണ്ണുവീൽ കാണുന്നു.

അതിരാവിലെ അങ്ങനെ നിത്യവും ടാപ്പിനടിയിലിരുന്ന് തണുത്ത വെള്ളത്തിൽ കുളിച്ചിരുന്നപ്പോഴൊക്കെ ഞാൻ താക്കീതുചെയ്യുമായിരുന്നു അത് അതാത്തതാണെന്ന്. പക്ഷെ താങ്കൾ അത് വകവെച്ചില്ല. ഞാനെന്നല്ല ദൈവം തന്നെയാണ് പറഞ്ഞിരുന്നെങ്കിലും താങ്കൾ അത്തരം താക്കീതുകൾക്ക് വഴങ്ങുകയില്ലായിരുന്നു. എപ്പോഴും അങ്ങനെ ആയിരുന്നു.

ഒടുക്കം അത് സംഭവിച്ചു. നിമോണിയ പിടിച്ചെടുത്ത് താങ്കൾ കിടപ്പിലായി. അതിൽനിന്നും രക്ഷനേടുമെന്ന് ആരും കരുതിയതല്ല. അത്ര ഗുരുതരമായിരുന്നു

ആ അസുഖം. എന്നിട്ടും അവിടെയും താൻതന്നെ ജയിച്ചു.

ആ പാവം പി. എം. മേനോനെ നമ്മളെല്ലാംകൂടി ഒതുചേർന്ന് ഒരിക്കൽ ഇളിഭ്യനാക്കിയ ആ സംഭവം താനൊരു പക്ഷെ ഓർക്കുന്നുണ്ടാവും. പാവം മേനോൻ! ഒരു ചെറുപ്പക്കാരൻ ഇത്രകണ്ട് ക്ഷുഭിതനാകുന്നത്, വികാരാധീനനാകുന്നത്, കപിതനാകുന്നത്, അതിനുമുമ്പും പിന്നും ഞാനൊരിക്കലും കാണുകയുണ്ടായിട്ടില്ല. താങ്കളായിരുന്നു അതിന്റെ സുത്രധാരണം സംവിധായകനും. പത്തുപത്തുനാലു വയസ്സ് പ്രായത്തിനിടക്ക് ഒരിക്കൽപോലും ഒരു സ്ത്രീയുമായി അടുത്തു് ബന്ധപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. അത്രകണ്ട് ശുദ്ധനായിരുന്നു പച്ചപ്പാവമായിരുന്നു അയാൾ.

തരംകിട്ടിയിരുന്നപ്പോഴൊക്കെ അത്ര മിതം പറഞ്ഞുപിടിപ്പിച്ച് താനായിട്ട് അമർത്തുകിടന്നിരുന്ന വികാരങ്ങളെ കരുതിയുണർത്തി. എപ്പോൾ വേണ

മെങ്കിലും ഏതു ഭീലുപെണ്ണിനെ വേണമെങ്കിലും തരപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കാമെന്നു് താൻ പറഞ്ഞപ്പോൾ പാവം മേനോൻ ആ വലയിൽ കടുങ്ങി. മറ്റുള്ളവർ ആ നേരവോക്ക നണഞ്ഞുനണഞ്ഞു് ആസ്വദിച്ചിരുന്നു.

ഒരു സായാഹ്നത്തിൽ സന്ധ്യയയക്കത്തോടെ ഒളിഞ്ഞും പാത്തും മേനോൻ താങ്കളുടെ “കാർട്ടറി”നകത്തേക്കു കയറുന്നതു് ഞങ്ങളെല്ലാം അവിടവിടെ മറഞ്ഞിരുന്നു് കാണുന്നുണ്ടായിരുന്നു. നേരത്തേതന്നെ ഒരു ഭീലുപെണ്ണിനെ വീട്ടിനകത്തു് ഒളിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നാണു് മേനോനെ പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നതു്.

അകത്തുനിന്നും ചാരിയിരുന്ന കതകിനുമുമ്പിൽ മേനോൻ ഒരു നിമിഷം ശങ്കിച്ചിരുന്നു. എന്നിട്ടു് ചുറ്റും ഒന്നു കണ്ണോടിച്ചു. അടുത്തെങ്ങും ആരെയും കാണാൻ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അതു ബോധ്യമായപ്പോൾ ഒട്ടും ശബ്ദമുണ്ടാക്കാതെ വാതിൽ സാവധാനത്തിൽ തള്ളിത്തുറന്നു് അയാൾ അകത്തു കടന്നു.

ജനലുകളെല്ലാം നേരത്തേതന്നെ അടച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു.

ശാസാപിടിച്ചുനിന്ന നിമിഷങ്ങൾ! ഒന്നു്...രണ്ടു്...മൂന്നു്...

പക്ഷെ...

അത്രക്കാരും കരുതിയിരുന്നില്ല. ഏതാനും നിമിഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഒരു കൊടുങ്കാറ്റുപോലെ മേനോൻ പുറത്തേക്കോടിയിറങ്ങുന്നതു കണ്ടു. അതു് കാണേണ്ട ഒരു ദൃശ്യമായിരുന്നു. പറഞ്ഞാൽ വിശ്വസിക്കാനാവില്ല. മേനോൻ കോപംകൊണ്ടു് ആളിക്കത്തുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അയാളുടെ മുഖം രാക്ഷസീയമായിരുന്നു. ആ കണ്ണുകളിൽനിന്നും തിപ്പൊരി പറന്നിരുന്നു. ആ കാലടികൾക്കു ചുവട്ടിൽ ഭൂമി കലുങ്ങിയിരുന്നു. ഒരു നേരവോക്കിനുവേണ്ടി കൊതിപിടിച്ചു് തരം പാർത്തു് കാത്തിരുന്നിരുന്ന ഞങ്ങൾ ഭയന്നു കിടുങ്ങി. ആ അവസരത്തിൽ ഞങ്ങളിലാകെങ്കിലും അബദ്ധത്തിലെങ്ങാനും അയാളുടെ മുമ്പിൽ എത്തിപ്പെട്ടിരുന്നെങ്കിൽ എതു് സംഭവിക്കുമായിരുന്നെന്നു് ഊഹിക്കാൻപോലും സാദ്ധ്യല്ലേ.

ഒരുപക്ഷെ കൊലപാതകംതന്നെ നടക്കുമായിരുന്നു.

തന്നിരുന്നതന്നെപ്പോലെ രാക്ഷസനെപ്പോലെ ചുടലമാടുന്നപ്പോലെ സംഹാരകൂരുന്നപ്പോലെ കൊടുങ്കാറ്റുപോലെ പ്രയത്നംപോലെ, ഇടിമുഴക്കംപോലെ മിന്നലുപോലെ അയാൾ മുററത്തേക്കോടിയിറങ്ങി എവടെയോ മറഞ്ഞു.

തുറന്ന മലർന്നുകിടന്നിരുന്ന വാതിലിന്റെ പിന്നിൽ ഒരു ഭീലുകാരിപ്പെണ്ണിനെപ്പോലെ വേഷംകെട്ടിയ താങ്കൾ മരവിച്ചുനിൽക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

ഹോ! എന്തൊരു കൊടിയ ചതിവായിരുന്നു. ദ്രോഹമായിരുന്നു, ക്രൂരതയായിരുന്നു, വെറും നേരവോക്കായി നാം കരുതിയ ആ അവിഭവകം...

ഭീലുപെണ്ണിനെ പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു് കിതയ്ക്കുന്നപ്പോഴേത്തോടെ വിറയുന്ന ശരീരത്തോടെ കൊടുമ്പിരികൊണ്ടു വികാരത്തോടെ അടക്കാനാവാത്ത ആവേശത്തോടെ തികഞ്ഞ അജ്ഞതയോടെ ബാലിശമായ ദൈർണ്യമുള്ളതോടെ അയാൾ താങ്കളെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചിരിക്കണം. താങ്കളുടെ കവിളത്തു് ചുംബിച്ചിരിക്കണം. തന്റെ മാറത്തു് കൈപ്പടമർമ്മങ്ങൾ ശ്രമിച്ചിരിക്കണം തന്റെ ഉടുമുണ്ടിനുള്ളിൽ കൈകടത്താൻ ഒരുമ്പെട്ടിരിക്കണം.

അപ്പോൾ താൻ മുഖം മുടിയിരുന്ന തുണിയെടുത്തു് മാററിയിരിക്കാം. കരറിമാറി പൊട്ടിച്ചിരിച്ചിരിക്കാം കളിപ്പറ്റക്കകത്തെ അരണ്ടവെളിച്ചത്തിൽ താങ്കളുടെ നിതാത്തസഹചാരിയായ ആ കന്യതിച്ചിരി അയാൾ കണ്ടിരിക്കാം.

അപ്പോൾ എന്താണു് സംഭവിച്ചതു്? ആവോ...ഏതായാലും അതിൽ പിന്നെ അയാൾ നമ്മളിലാരോടും മിണ്ടിയിട്ടില്ല. നമ്മുടെ ആരുടേയും വാസസ്ഥലം സന്ദർശിച്ചിട്ടില്ല. അതിൽ പിന്നെ എപ്പോഴെങ്കിലും നമ്മളയാളെ കാണുകയുണ്ടായോ ഇല്ലെന്നാണു് എന്റെ ഓർമ്മ...

പിന്നീടാണു് തോനിയതു് നമ്മളുടെ ഒരു ചെയ്യതയായിരുന്നെന്നു്, പാവം മേനോൻ!

തുണിദ്രോഹം എവിടെയാണെന്നുപോലും അറിയില്ലല്ലോ.

* * *

ആൻഡ്രൂസ് ഓർക്കുന്നങ്ങോ നമ്മൾ

താമസിച്ചിരുന്ന കവാർട്ടേഴ്സിന്റെ അങ്ങേയറ്റത്തു് ഒരു മുസ്ളീം കുടുംബമാണു് പാർത്തിരുന്നതു്. ആ ഒരു കൂട്ടരുമാത്രമേ അന്നു് ആ ലൈനിൽ കുടുംബസമേതം പാത്തിരുന്നുള്ളു. ബാക്കിയൊക്കെ അവിവാഹിതരായ ചെറുപ്പക്കാരായിരുന്നു. അധികവും നമ്മുടെ നാട്ടുകാരും.

അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണു് അങ്ങനൊരു പ്രശ്നം ഉദിച്ചതു് എങ്ങനെങ്കിലും തെക്കും ഓറത്തടിയരുമായ നമ്മളെ അവിടെ നിന്നും തുരത്താനും എന്നിട്ടു് ആ വീടുകളിൽ കുടുംബസഹിതം കഴിയുന്നവരെ കൊണ്ടുവരാനും, നമ്മളവിടെ താമസമുറപ്പിച്ചു കാലം തൊട്ടു് ആ മുസ്ളീം കുടുംബം ആവതു് ശ്രമിച്ചുവന്നിരുന്നു. നമ്മളെക്കൊണ്ടു് അവർക്കാർക്കും എന്തെങ്കിലും ശല്യമോ ഉപദ്രവമോ ബുദ്ധിമുട്ടോ സൈപരക്കേടോ അസാധ്യതയുമോ ഒന്നും തന്നെ അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടായിരുന്നില്ല. അവിവാഹിതരായിരുന്നെന്ന് ഒരൊറ്റ കാരണത്താൽ. ചിലപ്പോഴൊക്കെ നമ്മൾ അല്പസ്വല്പം ചെല്ലാട്ടണ്ടാക്കുമായിരുന്നു. വല്ലപ്പോഴുമൊക്കെ കൂട്ടുകൂടി ബഹളം വെച്ചിരുന്നു. അതു മൊക്കെ നമ്മുടെ പാർപ്പിടങ്ങൾക്കുള്ളിൽ മാത്രം.

നമ്മളൊരിക്കലും മറ്റുള്ളവർക്കൊരു ശല്യമായിരുന്നില്ല.

ഏതായാലും ഏതാനും നാളുകൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ രാത്രിയിൽ നിത്യവും നമ്മുടെ വീടുകളിൽ രഹസ്യമായി പെൺകുട്ടികൾ വരുന്നുണ്ടെന്നു നമ്മുടെ വസതികൾ വെറും വ്യഭിചാരശാലകളാണെന്നും മറ്റും മറ്റും അവിടത്തുകാർക്കു ഇടയിൽ ഒരു കിംവദന്തിപരന്നു, പലരും അതേപ്പറ്റി നമ്മളെ ചോദ്യം ചെയ്യാൻ തുടങ്ങി. ഓർക്കുന്നങ്ങോ? ഒരിക്കലും ഒരു പെണ്ണും നമ്മുടെ പാർപ്പിടങ്ങളുടെ പരിസരങ്ങളിൽപോലും രാത്രികാലങ്ങളിൽ വന്നിട്ടില്ല. എന്നിട്ടല്ലേ വീട്ടിനുള്ളിൽ വരുന്നതു്! പക്ഷെ അതൊന്നും പറഞ്ഞിട്ടു് പ്രയോജനമുണ്ടായില്ല. അതൊന്നും വിശ്വസിക്കാനും ചിലരെക്കൊതയ്യാറായിരുന്നില്ല.

ഡിസംബർ മാസത്തിലെ ഒരു ഞായറാഴ്ചയായിരുന്നു അന്നു്. മരം കോച്ചുന്ന തണുപ്പത്തു് മരവിച്ചു പോയിരുന്ന വീട്

കളിൽ വിളക്കുകൾ നേരത്തേ കണ്ണുകൾ പൂട്ടിളക്കും പിടിച്ചിരുന്നു കട്ടിയുള്ള കമ്പിളികൾക്കുള്ളിൽ ‘രജാമി’കൾക്കുള്ളിൽ നിശിഥിനി എന്തൊക്കെയോ സ്വപ്നം കണ്ടുകൊണ്ടു് ചുരുങ്ങുകൂടി കിടന്നിരുന്നു. മൊട്ടക്കുന്നകൾ കൂർക്കും വലിച്ചിരുന്നു. വല്ലപ്പോഴും അതുവഴി കടന്നു പോയിരുന്ന തീവണ്ടികൾ മാത്രമേ ചലിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. ശബ്ദമുണ്ടാക്കിയിരുന്നുള്ളൂ. പററിയ ചുറ്റുപാടായിരുന്നു.

അതുകൊണ്ടു് അന്നു രാത്രിയിൽ നമ്മുടെ വീട്ടിൽ ഒരു ഭീലുപെണ്ണിനെ കൊണ്ടു വരാനുള്ള പരിപാടിമുണ്ടെന്നു രഹസ്യം എല്ലാവരും അറിഞ്ഞിരുന്നു. അറഞ്ഞ വീട്ടിലെ മുസ്ളീമിന് ഉത്സാഹമായി. അവനറിയുന്നവർക്കൊല്ലാം അവൻ ആ വാർത്ത എത്തിച്ചിരുന്നു. അന്നുരാത്രിയിൽ ഇരുട്ടിക്കഴിഞ്ഞാൽ അവർ വരും. എല്ലാവരും തയ്യാറായി ഒളിച്ചിരിക്കണം പെണ്ണു് വീട്ടിനകത്തേക്കു യറാൻ നേരത്തു് പിറകിലുടങ്ങണം. അതായിരുന്നു അയാൾവാസിയാതെ മുസ്ളീമിന്റെയും അയാളുടെ കൂട്ടുകാരുടേയും പരിപാടി.

നേരം നല്ലോണം ഇരുട്ടി. ഇരുവശവുമുള്ള വീടുകളിൽ ചിലേടത്തൊക്കെ അതിലെ അന്തേവാസികൾ നേരത്തേതന്നെ അത്ഭാഷംകഴിച്ചു് ആകാംക്ഷയോടെ കാത്തിരുന്നു.

പുറത്തെങ്ങും കൂരിരുട്ടു്. വഴിവിളക്കുകൾ വളരെ ദൂരത്തായിരുന്നതുകൊണ്ടു് നമ്മുടെ ഭാഗത്തേക്കെങ്ങും വെളിച്ചം വരമായിരുന്നില്ല.

മണി എട്ടു്...എട്ടരം...

അപ്പോൾ അങ്ങു ദൂരത്തുനിന്നും ഇരുട്ടിന്റെ മൂഴ്പടമണിഞ്ഞു് ഒരു ഭീലുവമ്പിയും പ്ലോം ഒരു പുരുഷനും ഒട്ടും ശബ്ദമുണ്ടാക്കാതെ പതുക്കെ പരുങ്ങിപ്പരുങ്ങി വരുന്നതു് കാണായി.

ഒളിച്ചിരുന്നിരുന്നവർക്കൊല്ലാം ഉഷാരായി.

ദൂരെ കുന്നിൽചെരുവിലെവിടയോ വളരെ നേരത്തെ മൌനത്തിനുശേഷം ഊളന്മാർ ഓളിയിടാൻ തുടങ്ങി.

തീവണ്ടിസ്റ്റേഷന്റെ പരിസരത്തിൽ ഒരു തീവണ്ടിയത്രം തുടരെത്തുടരെ ഷൂട്ടുവിളിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

കൂരിട്ടതിന് കൂടുതൽ കട്ടിപ്പെട്ടി. നല്ല മുറിച്ചുള്ള കത്തിയുണ്ടെങ്കിൽ അത് മുറിച്ചെടുക്കാമെന്ന് തോന്നിയിരുന്നു.

കാറ്റും ഉറങ്ങിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. വൃക്ഷങ്ങളിൽ ഒരിലപോലും അനങ്ങുന്നുണ്ടായിരുന്നില്ല.

മരവിപ്പിക്കുന്ന തണുപ്പ്.

ആ ലീലുപെണ്ണും അവളുടെ അകമ്പടിക്കാരനും അടുത്തടുത്തായിത്തന്നെ. അവർ ആ മുസ്ളീംകുടുംബം താമസിച്ചിരുന്ന വീടിന്റെ നേരെ മുഖംവെച്ചിരുന്നു. അവിടെ അവരെല്ലാവരും ശുക്കിച്ചിരുന്നു. എന്നിട്ട് വേഗം വളയത്തിലേക്ക് ആ വീടിന്റെ പിന്നിൽക്കൂടി നേരെ നമ്മൾ താമസിച്ചിരുന്നിടത്തേക്ക് നീങ്ങുകയായിരുന്നു.

പെട്ടെന്ന് അയാളുടെ വീട്ടിലുള്ളിൽ നിന്നും ആ മുസ്ളീം ഗൃഹനാഥന്റെ അലർച്ച.

“രോഹേ—ഘഡാഹോജാവോ” ലീലുപെണ്ണും അവളുടെ അകമ്പടിയും പിടിച്ചുനിറുത്തിയപ്പോലെ നിന്നപ്പോഴായി

നാലുവശവുമുള്ള വീടുകളിൽ പാർത്തിരുന്നവരെല്ലാം വടിയും തടിയും റാ... വിളക്കുകളുമായി ഓടിയെത്തി. എല്ലാവരുടേയും മുഖിലായി ആ മുസ്ളീം.

അടിയെടുപ്പിലെച്ച് ഉയർത്തിപ്പിടിച്ച ആയുധങ്ങളുമായി ആ സൈന്യനിര മുമ്പോട്ടു നീങ്ങി.

ലീലുപെണ്ണും ഒപ്പമുണ്ടായിരുന്നവരും അവർക്കടുത്തു മരവിച്ചുനിന്നു.

മുസ്ളീം കുടുംബനാഥൻ അയാളുടെ കൈവശമുണ്ടായിരുന്ന ഹരിക്കൻവിളക്കിന്റെ നാളം തെളിയിച്ചു. എന്നിട്ട് നേരെ ആ പെണ്ണിന്റെ നേർക്കടുത്തു. അവൾ ഒരു ചീട്ടിത്തൂണികൊണ്ട് മുഖം മൂടിയിരുന്നു. ഹരിക്കൻവിളക്ക് അവളുടെ മുഖത്തിന് നേരെ ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ട് ഒരാൾ വലിച്ച് ആ പടനായകൻ അവളുടെ മുഖം മൂടിയിരുന്ന തൂണി വലിച്ചുമാറ്റി.

എല്ലാവരും നൂങ്ങിലുപോയി.

“ക്യാ...ക്യാ ഹോഗയാ?” ഒന്നും പിടികിട്ടാത്ത മട്ടിൽ താൻ ചോദിച്ചു. ആരും ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല.

“ക്യാജി ക്യാഹോഗയാ?” അത്ഭു

തം അഭിനയിച്ചുകൊണ്ട് താൻ വീണ്ടും തെരക്കി.

എന്നിട്ടും ആരും മിണ്ടിയില്ല വടിയും തടിയുമായി വന്നവർ ഓരോത്തരമായി പിൻവാങ്ങി...

അതും താൻ പറിച്ച പണിയായിരുന്നു. ഓർക്കുന്നുണ്ടാകില്ലോ.

* * *

കടന്നുപോന്ന വഴി വീണ്ടും ഒന്നുകൂടി നടന്നുകാണാൻ എപ്പോഴും ആഗ്രഹിക്കാറുണ്ട്. പക്ഷെ ആ വഴിയിലിരിക്കൽ അടർന്നുവീണുകിടക്കുന്ന പരശം കരിനിഴലുകൾക്കിടയിൽ പരതിനോക്കുമ്പോൾ എത്തിപ്പിടിക്കുന്നത് പലതും അസംബന്ധമായ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളുടെ അസ്ഥിപഞ്ചരങ്ങളാണ്.

അപ്പോൾ നടുങ്ങിപ്പോകുന്നു.

ആൻഡ്രൂസ് ഓർക്കുന്നുണ്ടാവും, ഞാൻ പലപ്പോഴും പറയുമായിരുന്നു എന്റെറാപ്പും നേവിയിലുണ്ടായിരുന്ന ഒരു മാതൃസിനെപ്പറ്റി. അയാൾ ഇരവിപേരുകാരനായിരുന്നെന്നാണ് ഞാൻ. ഞങ്ങൾ ഉറവിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. എവിടെയും ഞങ്ങളോടൊപ്പമേ പോയിരുന്നുള്ളൂ. എന്തിനും ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരും കൂട്ടായിരുന്നു. നാട്ടുകാർ മറ്റു പലരും ഞന്ന് എന്റെകൂടെ നേവിയിലുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും മാതൃസിനോടൊപ്പമേ എന്റെ പ്രകൃതത്തോടു കൂടെ ഞങ്ങളെക്കൊണ്ടിരുന്ന സാധിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. ഞങ്ങൾക്കിടയിൽ ഹെസ്യങ്ങളൊന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇന്നതിനും ദോഷത്തിനും നന്മക്കും തിന്മക്കും ആവശ്യത്തിനും അനാവശ്യത്തിനും സദാചാരത്തിനും ദുരാചാരത്തിനും എല്ലാം ഞങ്ങളെപ്പോഴും ഒരിക്കലൊഴിയിരുന്നു.

അതുകണ്ട് ഉറച്ചു നോക്കിയിട്ടുപോലും നേവിയിൽനിന്നും പിരിഞ്ഞുപോന്നതിനുശേഷം എന്തുകൊണ്ടോ ആ മൈത്രിബന്ധം തുടർന്ന് നിലനിന്നില്ല. അന്നത്തെ സാഹചര്യങ്ങൾ അത്തരത്തിലായിരുന്നതാവാം. എന്തിനുള്ള പ്രധാന കാരണം. എങ്കിലും എന്തെങ്കിലും അഗാധാന്തരാളത്തിൽ ഇറക്കിപ്പിടിച്ചിരുന്ന ആ സൗഹൃദസമ്പത്തും, തുടർന്ന് ചുരുക്കുക ജീവിതസമസ്യകൾക്കിടയിൽ അ

മർന്നുപോയതല്ലാതെ ജീവിത രഥ്യയിലെ നൈരന്തര്യമായ സംവർത്തനത്തിൽ അലിഞ്ഞുലിഞ്ഞു അവസാനിക്കുകയായിരുന്നു.

പലപ്പോഴും ഓർക്കുമായിരുന്നു. ഓർക്കുമ്പോഴൊക്കെ കണ്ടാൽ കൊള്ളാമെന്ന് ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നപ്പോഴൊക്കെ അന്വേഷിച്ചിരുന്നു. അന്വേഷിച്ചിരുന്നപ്പോഴൊക്കെ അനുകൂലമല്ലാത്ത അനുഭവമായിരുന്നു ഫലം.

ഒന്നും രണ്ടുമല്ല മൂപ്പത്തഞ്ചിലേറെ സംവത്സരങ്ങളാണ് ആ വഴിത്തിരുവിനിലൂറത്ത് കൈവിട്ടുപോയത്. മൂപ്പത്തഞ്ചിലേറെ സംവത്സരങ്ങൾ വാരികൂട്ടിയ അനുഭവവശിഷ്ടങ്ങളുടെ ഭാരമുള്ള ചുമട്ടുപേരി എങ്ങോട്ടെന്നില്ലാതെ അലഞ്ഞു തിരിഞ്ഞിരുന്ന അവസരത്തിൽ ഒരു ദിവസം തീരെ ആകസ്മികമായി അങ്ങനെ സംഭവിച്ചു.

ഞങ്ങൾ ഉണർന്നിരുന്നില്ല. പതിവില്ലാതെ അതിരാവിലെ ഫോൺ ശബ്ദിച്ചു. പതിവുപോലെ കമലം ചാടിയെഴുന്നേറ്റുചെന്ന് ഫോണെടുത്തു. ഞാൻ ചെവിയോർത്തുകിടന്നു. ഏതാനും നിമിഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവർ ഉറക്കെ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു.

“എന്നിപ്പോഴേ. എന്നിക്കാരാണെന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. ഏതോ ഒരു മാതൃസാ...”

“നമുക്കല്ലായിരിക്കും” ഞാൻ പറഞ്ഞു “ആരോടാ സംസാരിക്കേണ്ടതെന്ന് ചോദിക്കൂ”

“മിസ്റ്റർ മേനോനോണ്ടെന്നാ ചോദിക്കുന്നത്. നമുക്കല്ലാതെ പിന്നെ അങ്ങനെയൊരാൾക്കോ? പതിവുപോലെ ശ്രീമതിയുടെ മുറുചാടും. ഞാൻ വേഗം എഴുന്നേറ്റുചെന്ന് അവളുടെ കയ്യിൽനിന്നും ഫോൺ വാങ്ങി.

“ഹലോ” ഞാൻ വിളിച്ചു.

“ആരാത്ത് മേനോനാണോ?”

“അതേ”

“ഇതാരാണെന്ന് പറയാമോ?”

“അത്... അത്... പിടികിട്ടുന്നില്ല”

“എന്തെങ്കിലും ഒരു മാതൃസിനെ ഓർക്കുന്നുണ്ടോ. പണ്ടത്തെ പരിചയക്കാരെ കൂട്ടുകിൽ”

“മറുതൃസോ?... ദോഷമില്ലാത്തതായി

രുന്ന മാതൃസാണോ”

“അല്ല”

“പിന്നെ ഐ ആം സോറി. എന്തു മാതൃസാ”

“എന്തെങ്കിലും നല്ലൊന്നും ഒന്നോർത്തുനോക്കൂ”

ഞാനോർത്തുനോക്കി. എന്നിട്ടും പിടികിട്ടിയില്ല.

“പ്രിൻസ് ലിബ്രറിലെ മാതൃസാണോ?” ചമ്മാ ചോദിച്ചു.

“അല്ല”

“പിന്നെ?!”

“പണ്ടെങ്ങാനും പരിചയപ്പെട്ട ഒരു മാതൃസിനെ ഓർക്കുന്നു? എ. പി. മാതൃസാ”

“പാട്ട്!”

“ഒ. ഓ. എ. പി. മാതൃസാ. ഇപ്പോൾ ഓർക്കുന്നു?”

“ഒരു ഗോഡ്... ഒട്ടും വിശ്വസിക്കുന്നവരായ ഒരു വാർത്തയായിരുന്നു കൊണ്ട് ആകെ പ്തറിപ്പോയി.

“നേവിലൊണ്ടായിരുന്ന എ. പി. മാതൃസല്ലേ?”

“എസ്. ഞെ യു റിമംബർ”.

“ഫോർകോർസ്...താനിപ്പം എവിടെ ന്നാ സംസാരിക്കുന്നത്?”

“എന്റെ വീട്ടിനോട്”

“എവിടെ? ഇരവിപേരുന്നോ?”

“അല്ല ഇവിടെ സാൻറക്രൂസിനോ”.

“ഒരു ഗോഡ്. അപ്പോൾ താനി ബോധവലൊണ്ടായിരുന്നോ?”

“കൊള്ളാം. എത്ര വർഷങ്ങളായി ഇവിടെയിട്ട്”.

“എന്നിട്ടും ഞാനിവിടെ ഉണ്ടെന്നുള്ള വിവരം അറിഞ്ഞിട്ടില്ല?”

“ഇന്നലെ രാത്രിലാ അറിഞ്ഞത്. ഐ കയ് നോട്ട് ബിലിറ്റ് ഇററു. എന്റെ മിസ്സസ് ഇന്നലെ മഹിളാസമാജകാര്യകളെ ഓണാലോഷം കണ്ടെച്ചു വന്ന് ഇവിടെക്കെത്തും ചിരിയോടെ ചിരിയായിരുന്നു. ഓണാലോഷത്തിന് ഏതോ ഒരു പക്ഷെൻറ ഏകാങ്കം ഉണ്ടായിരുന്നുപോലും. അതോർത്തോർത്തൊള്ള ചിരിയായിരുന്നു. അത്ഭുതത്തോടുകൂടിത്തന്നായിരുന്നോ?”

“അതേ”.

“എന്നിപ്പോഴേ സംശയം തോന്നി.

എന്താ ഈ പന്തെന്നെ ചോദിച്ചിട്ട് അമ്പലക്കൊരു പിടിയുമില്ല.

“താനെന്താ വരാഞ്ഞത്?”

“എവിടെ?”

“ഓണാലോഷം കാണാൻ.”

“ഓ! ഈ പെണ്ണുങ്ങളെ ഓണാലോഷം എന്നാ കാണാനാ. എല്ലാക്കൊല്ലവും ഒന്നുതന്നെല്ലോ. പിന്നെ ഈ പുറംതിരിഞ്ഞു ചന്തികാണിച്ചോണ്ടൊള്ള ഒരു കളിയൊണ്ടല്ലോ...എന്നാ കളിയാ... അതെനിക്കു കാണാൻമേല. എന്നാൽ വേണ്ട വേറൊന്നും കാണിക്കാൻ കൊള്ളാവുന്ന പെണ്ണുങ്ങളല്ലെങ്കിൽ. ഇതു എന്തോ കാണിച്ചാലും കാണാൻകൊള്ളാവുന്ന പെണ്ണുങ്ങളും പെൺപിള്ളയോ. പിന്നെ തിന്നാ അവരിങ്ങനെ ചെയ്യുന്നു. ഇതു കാണാനായിട്ട് ചെന്നിരിക്കുന്നവരും വല്ലോമൊക്കെ കാണാമെന്ന കരുതിയല്ലോ പോകുന്നു. സത്യം പറഞ്ഞാൽ എനിക്കുതാത്രം കാണാൻമേല, ആ പൊറംതിരിഞ്ഞുനിന്നൊള്ള കളി. എന്നാ കളിയാ...മനസ്സിലായോ?”

“കൈകൊട്ടിക്കൂട്ടി.”

“അതുതന്നെ. അതു കാണാനവിടെ പോന്നോ?”

“അപ്പോ പണ്ടത്തെ സ്വഭാവമൊന്നും ഇനീം വിട്ടിട്ടില്ല. അല്ലോ?”

“പണ്ടത്തെ സ്വഭാവമല്ല, ദുസ്വഭാവം.”

“അതുകൂടി എപ്പോഴൊന്നു കാണുന്നേ?”

“ഇന്നുതന്നെ. എനിക്കുണ്ടു് കണ്ടോളാത്തുവയ്യ. ഇന്നലെ രാത്രിയ്ക്ക് അവളു വന്നു പറഞ്ഞപ്പോഴൊട്ട് അതുതന്നെ ഓർത്തോർത്തുകൊടുവയ്ക്കുകയായിരുന്നു. സത്യം പറഞ്ഞാൽ വിശ്വസിച്ചില്ല...വയ്യിട്ട് വിട്ടിൽ കാണുമോ?”

“തീർച്ചയായിട്ടും. സ്ഥലമറിയാമോ?”

“ഓഹോ. അതൊക്കെ ഇന്നലെ രാത്രിത്തന്നെ കണ്ടുപിടിച്ചു ടെലഫോൺ ഡയറക്ടറിന്നു്.”

“ചർച്ചശേഖര” സ്റ്റേഷന്റെ തൊട്ടടുത്താ.”

“എനിക്കറിയാം. ഞാനാ വഴിയൊക്കെ ധാരാളം വന്നിട്ടൊണ്ടു്.”

“ഇനിയെങ്കിലും അതൊക്കെ നിറുത്തിക്കൂടെയോ?”

“എന്താ”

“ഈ പല വഴിക്കുമൊള്ള പോക്കു്”

“കുടുംബസഹിതമാണോ?”

“അതെ”

“മിസ്സസ് അടുത്തെങ്ങാനും നില്പോണ്ടോ?”

“ഇല്ല. പേടിക്കുന്നു”

“ചഴയ കഥകളൊക്കെ അറിയാമോ പുള്ളിക്കാരിയ്ക്കു്”

“പഴയ കഥകളെല്ലാം ഇനിയും പറഞ്ഞുകൊടുത്തു്യില്ല. പഴയ വിദ്യകൾ ചെലതൊക്കെ പഠിപ്പിച്ചിട്ടൊണ്ടു്”

“എന്റെ പൊന്നേ അവിടെ വരവു. അക്കാമ്യങ്ങളൊന്നും എഴുത്തു് വെളമ്പിയേക്കല്ലേ. എന്റെ പെമ്പിള ചെരണ്ടു പോകും പറഞ്ഞേക്കാം.”

“ഇതുവരെ വെള്ളയ്ക്ക് തീർത്തിലോ?”

“അതൊക്കെ കാണുവം പറയാം.”

“രണ്ടുപേരുംകൂടല്ലേ വരുന്നതു്”

“അല്ല. ഇന്നു തന്നെ. പിന്നൊരു ദിവസം ഒരുമിച്ചുകൂടാം. ബിററു് വീർസിക്സ് ആൻഡ് സെവൻ. ഓൺ ദ വേലുഫം ഓഫീസ്”

“ഓക്കെ”

“ഓക്കെ മൈ”

“മൈ”

ഫോൺ താഴെ വെക്കുന്നതാമസം അകത്തുനിന്നും ചേർന്നു.

“ആരായിരുന്നു”

“മാത്യൂസ്”

“അതെനിക്കും മനസ്സിലായി. ഏതു മാത്യൂസാ?”

“പണ്ടു് എന്റെകൂടെ നേവിലൊണ്ടായിരുന്ന ഒരു മാത്യൂസിന്റെ കാര്യം ഞാനെപ്പോഴും പറയാറൊണ്ടായിരുന്നതു് ഓർക്കുന്നു”

“പിന്നെന്താ എനിക്കത്രക്കോർമ്മക്കൊരവാനോ?”

“എന്നാലാ മാത്യൂസുതന്നെ”

“നിങ്ങളും രണ്ടുംകൂടെ നേവിക്കാരടെ യൂണിഫോം ഇട്ടോണ്ടൊള്ള ഒരു ഫോട്ടോ വീട്ടിൽ കണ്ടിട്ടൊണ്ടു്”

“ശരിയാ”

“ഇന്നു വൈകിട്ട് വരുമോ?”

“വരും...”...ഇച്ചിരിക്കുകയോട്ടു നിങ്ങളിക്കെ”

“നേരം വെളുത്തു. ഞാനെന്നിക്കാൻ

പോകവോ”

“താനും. തർക്കാലം ഒരിച്ചിരി അങ്ങോട്ടു നിൽക്കു്”

അവൾ നിങ്ങളി. ഞാനും കിടന്നു.

ഒന്നു തിരിഞ്ഞു് കെട്ടിപ്പിടിക്കാൻ തുടങ്ങുവോൾ അവൾ പറഞ്ഞു.

“വേണ്ട വേണ്ട നൂറുകൂട്ടം ജോലിയൊണ്ടു്”.

അവൾ എഴുന്നേറ്റു.

“അയാളു് വന്നാൽ ഡിന്നറുകഴിഞ്ഞു പോകുവോളോ?”

“തീർച്ചയായിട്ടും”

“അതെങ്ങനാ അങ്ങനത്തു് തീർച്ചപറയുന്നേ?”

“ഡിന്നറു കഴിക്കാതെ ഞാൻ വിടത്തില്ല”.

“ഡ്രിങ്ക്സ് എന്തെങ്കിലും വേണോ?”

“ഇവിടെയൊള്ളതൊക്കെ മതി”.

അവൾ എഴുന്നേറ്റുപോയി.

ഒന്നു മയങ്ങാമെന്നു കരുതി കണ്ണടച്ചപ്പോൾ ഓർമ്മകളുടെ അങ്കണമുറത്തു് അയാൾ നിൽക്കുന്നതു കണ്ടു, മാത്യൂസ്.

നിങ്ങളുമെലിഞ്ഞു് തലമുടി നടുവേ വകഞ്ഞു് ക്രീംപുരട്ടി മിനുക്കി പറ്റോ ചികി വെച്ചിട്ടുണ്ടു്. പെൺപിള്ളയെ കറക്കിയെടുക്കാൻ അതിവിരുത്തുള്ള തിളങ്ങുന്ന കണ്ണുകൾ. ആരെയും മയക്കുന്ന കസ്യതിച്ചിരി. ടിപ്പു്സോപ്പിലുള്ള വേഷവിധാനം കോഴഞ്ചെരി കരുവറാ സിറിയൻ കൃസ്ത്യാനികളുടെ സംസാരരീതി, സായിപ്പിന്റെ സംസ്കാരത്തോട്ടു് കൂടുതൽ അടുപ്പം. അടക്കവും ഒതുക്കവും ആത്മാർത്ഥത്തുള്ള സ്വഭാവം നല്ല തടിച്ചിടക്കു്, അഞ്ചാറു പിള്ളയുടെ തന്ത്യാവാറുള്ള യോഗ്യത മെല്ലം പിറുക്കു്

(തുടരും)

40 കിനീനും തുടർച്ച)

രൂപ പോക്കറ്റിൽ താങ്ങിക്കൊണ്ടു പോയി നടന്നു.

അയാൾ പോയിക്കഴിഞ്ഞയുടൻ മുതലാളി കാര്യയെ വിളിച്ചു് കാര്യം പറഞ്ഞു. തുടർന്നു് തെപിടി ശകാരവും. ഒരു വാവിടാപ്രാണിയെപ്പോലെ എല്ലാം കേട്ടു് നിൽക്കാനേ കഞ്ഞിലക്ഷ്മിക്ക് കഴിഞ്ഞുള്ളൂ.

(തൂങ്ങും)

N B S NEWS

ജീവപര്യന്തം

എം. എം. മേനോൻ വില 19.50

ജീവസ്സാറ കഥാപാത്രങ്ങളിലൂടെ ഒരു സമൂഹത്തിന്റെ ചരിത്രം അവതരിപ്പിക്കുന്ന ഹൃദയഹാരിയായ നോവൽ.

ലാസ്യസന്ധ്യകൾ

പി. ആർ. ശ്യാമള വില 22.00

മലയാള നോവൽ സാഹിത്യത്തിൽ ഇതുവരെ ആരും കടന്നുചെല്ലാത്ത ഒരു മേഖലയിലേയ്ക്ക് പ്രശസ്തയായ നോവലിസ്റ്റ് അനുവാചകരെ ആനയിക്കുന്നു.

പേർഷ്യൻ ഗൾഫ്

പി. സയ വില 20.00

അറബിരാജ്യങ്ങളെപ്പറ്റി പൊതുപാഠം, തൊഴിൽ, —ബിസിനസ്സ് —എജൻസി നിയമങ്ങൾ, വിസ—ഇമിഗ്രേഷൻ പട്ടങ്ങൾ, എന്നുവേണ്ട, ഗൾഫ് രാജ്യങ്ങളെപ്പറ്റി അറിയേണ്ടതെല്ലാം ഇതിലുണ്ടു്.

അമർഷം

സേവ്യർ പുൽപ്പാട് വില 8.50

സംഗീതനാടക അക്കാദമിയുടെ അവർദ്ധ്യപ്പെടെ നിരവധി അവാർഡുകൾ കരസ്ഥമാക്കിയ നാടകം.

മൃത്യുപനിഷത്ത്

ശ്രീരംഗം വിക്രമൻനായർ വില 5.00

അതിശക്തമായ ഒരു പ്രമേയത്തെ ആവിഷ്കരണംഗിയോടെ അവതരിപ്പിക്കുന്ന നാടകം.

അമർഷം

ആനിക്കാട് പ്രഭു വില 7.00

നാടകീയമഹത്തുങ്ങളും, രംഗബോധവും ഒഴുകിച്ചേർന്ന അവതരണയോഗ്യമായ നാടകം.

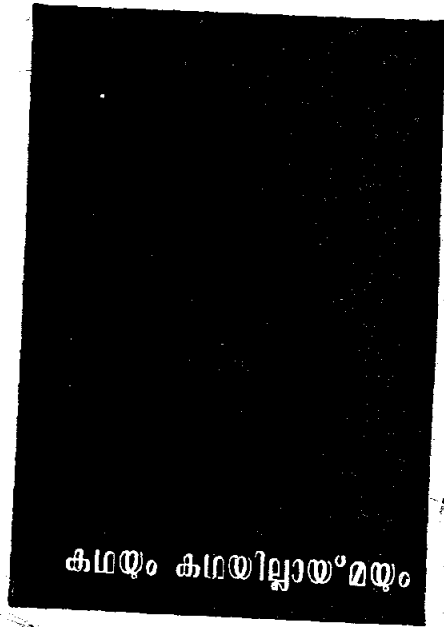
നറപ്പനാൽ ബുക്കു സ്റ്റാൾ

കോട്ടയം - 686 001.

102 / 83-84

Interviewer: A lot of people expect you to handle a political theme.
Satyajit Ray: Where is the Story?

ഇന്ത്യൻ സിനിമയിലെ രാജശില്പി എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന സത്യജിത് റായിയുടെ “കഥയെവിടെ?” എന്ന ചോദ്യത്തിൽ ഒരു “കഥയില്ലായ്മ” അനുഭവപ്പെടുന്നുണ്ട്. റായിയുടെ മിക്ക ചിത്രങ്ങളും പ്രസിദ്ധീകൃതമായ കഥകളെ ഉപജീവിച്ചുള്ളവയാണ്. സിനിമജ്ഞാധാരമായി മറ്റുള്ളവരുടെ കൃതികൾ സ്വീകരിക്കുന്നതിൽ അസ്വാഭാവികമായി ഒന്നുമില്ലതാനും. പ്രത്യേകമായ ജീവിതാനുഭവങ്ങളെന്ന പോലെ

ഒ. കെ. ജോണി

സാഹിത്യകൃതികളും ചലച്ചിത്രകാരൻ്റെ സംസ്കൃതവിഭവമായിത്തീരാം. രാഷ്ട്രീയപ്രമേയം കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന അത്തരം കഥകളില്ലെന്നാണ് റായി സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. ഇത്, ഒരുവേള ശരിയായിരിക്കാം. എന്നാൽ വർത്തമാനസാഹചര്യങ്ങളിൽനിന്നോ ചരിത്രത്തിൽനിന്നോ ഒരു രാഷ്ട്രീയപ്രമേയം കണ്ടെടുക്കാൻ ഒരു മൗലിക കലാകാരൻ വിഷമമേതും ഉണ്ടാവുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. (ഇവിടെ, റായി “രാഷ്ട്രീയസിനിമ” നിർമ്മിക്കുന്നില്ല എന്ന, പലനിലയ്ക്കും അസംബന്ധമായ ഒരു പരാതി ഉന്നയിക്കുകയല്ല) റായിയുടെ, കഥകളില്ലെന്ന അഭിപ്രായം ഒരു മൗലിക കലാകാരനിൽനിന്ന് സ്വാഭാവികമായും പ്രതീക്ഷിച്ചുകൂടാത്തതാണ്. സാഹിത്യകാരൻ്റെ രൂപപ്പെടുത്തിവെച്ച കഥകൾ തന്റേതായ രീതിയിൽ പരിഭാഷപ്പെടുത്തുക മാത്രമാണ് ചലച്ചിത്രകാരൻ്റെ ജോലി എന്ന ഈ നിഗമനം കച്ചവട സിനിമാ സംവിധായകർക്കുമാത്രം യോജിക്കുന്നതാണ്. തിരക്കഥാരചനകളിൽ എഡിറ്റിംഗ് വരെയുള്ള സിനിമയുടെ എല്ലാ നിർമ്മാണപ്രവർത്തനങ്ങളും സ്വയം നിർവ്വഹിക്കാൻ കഴിയുന്ന സത്യജിത് റായിയെപ്പോലൊരാൾക്ക് “കഥ”യുടെ കാര്യത്തിൽ എഴുത്തുകാരെ ആശ്രയിക്കേണ്ടിവരുന്ന.

റായിച്ചിത്രങ്ങൾ ശില്പവൈഭവത്തിൻ്റെ ഉത്തമ മാതൃകകളായിരിക്കുമ്പോൾത്തന്നെ, ദർശനരാഹിത്യം അവയുടെ ആഴം കുറയ്ക്കുന്നുവെന്നുള്ള അഭിപ്രായം യത്നിക്കുവാനും (വിജയകൃഷ്ണൻ) നേരത്തേ നിശ്ചയിച്ച ഒരു കോമ്പോസിഷനിലേക്ക് ഒരു കഥയും കഥാപാത്രങ്ങളെയും ഇറക്കിവെക്കുന്ന ഫോർമലിസ്റ്റാണ് റായി എന്ന ആരോപണത്തെക്കുറിച്ചും (ദീപക് റോയ്) ആലോചിക്കേണ്ട സന്ദർഭം ഇതാണ്.

ലോകസിനിമയിൽ, ഐസൻസ്റ്റീൻ, ചാപ്ലിൻ, കറോസാവ, ബെർഗ് മാൻ തുടങ്ങിയ അതികാമ്പന്മാർക്കൊപ്പമാണ് സത്യജിത് റായിയുടെ സ്ഥാനമെന്ന് ബ്രിട്ടീഷ് ചലച്ചിത്രകാരൻ നിരൂപകനായ ലിൻഡ് ടെ ആൻഡേഴ്സനെപ്പോലുള്ളവർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടു

ണ്ട്. “പഥേർപാഞ്ജലി”യെ ഒരു ചലച്ചിത്ര ക്ലാസിക്കായി ലോകം അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ വാസ്തവങ്ങളൊന്നും നടെ സൂചിപ്പിച്ച നിരൂപകാഭിപ്രായങ്ങളെ അപ്രസക്തമാക്കുന്നില്ല. റായിച്ചിത്രങ്ങളുടെ മേന്മയോടൊപ്പം അവയുടെ ദുർബ്ബലങ്ങളെക്കുറിച്ചും ബോധവാന്മാരായേണ്ടതു്. ചലച്ചിത്ര വിദഗ്ദ്ധർക്കിടയിലും ആസ്വാദകർക്കും സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അനുപേക്ഷണീയമാണല്ലോ.

നാം തുടങ്ങിവെച്ച, രാഷ്ട്രീയസിനിമയെപ്പറ്റിയുള്ള റായിയുടെ പരാമർശങ്ങളിലേക്കുതന്നെ മടങ്ങുക. എല്ലാ ചിത്രങ്ങളിലും രാഷ്ട്രീയമുണ്ടെന്നും “പഥേർ പാഞ്ജലി”യാണ് ഇന്ത്യയിലെ ഏറ്റവും മികച്ച രാഷ്ട്രീയചിത്രമെന്നും മറ്റുള്ള ചിത്രാഭിപ്രായമായ പ്രശ്നങ്ങളിലേക്ക് തൽക്കാലം കടക്കേണ്ടതില്ല. “ആരണ്യർ ദിൻ രാത്രി” “പ്രതിഭാദി” “സീമാബദ്ധ” എന്നിവയെ തന്റേ രാഷ്ട്രീയ “ചിത്രരൂപം”രായി സത്യജിത് റായിതന്നെ വിശേഷിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. “പ്രതിഭാദി”യിലെയും “സീമാബദ്ധ”യിലെയും സാമൂഹികമോ രാഷ്ട്രീയപരമോ ആയ അടിയൊഴുക്കുകൾ—അവയുടെ സ്വഭാവം എത്രതന്നെയുവെട്ടെ—പ്രേക്ഷകർക്ക് മനസ്സിലാക്കാതെപോവുന്നില്ല “ആരണ്യർ ദിൻ രാത്രി” കണ്ടുകഴിയുമ്പോൾ, ഉല്ലാസയാത്ര പുറപ്പെട്ട ഒരു കൂട്ടം സുഹൃത്തുക്കളുടെ കാട്ടിലെ അനുഭവങ്ങൾ നർമ്മബോധത്തോടെ ചിത്രീകരിക്കുന്ന ഒരു സാധാരണചിത്രമെന്നതിൽക്കവിഞ്ഞ പ്രാധാന്യമൊന്നും അതിനുകല്പിച്ചുകൊടുക്കുവാൻ ഒരു നല്ല പ്രേക്ഷകന് കഴിയുകയില്ല.

ചിത്രത്തിൻ്റെ ഷൂട്ടിംഗിനുമുമ്പ് അതിലെ കഥാപാത്രങ്ങൾ നാലുപേരും കൽക്കത്തയുടെ ഏതേതുഭാഗങ്ങളിൽനിന്നുള്ളവരാണെന്ന് റായി തന്നോട്ട് അന്വേഷിക്കുകയുണ്ടായെന്ന് നോവലിസ്റ്റായ സുനിൽ ഗംഗോപാദ്ധ്യായ അടുത്തിടെ ഒരുഭാവസംഭാഷണത്തിൽ പറഞ്ഞതായി കണ്ടു. കഥാപാത്രങ്ങളുടെ സംഭാഷണശൈലിയുടെയും പെരുമാറ്റരീതികളുടെയും പ്രത്യേകതകൾ അദ്ദേഹത്തിന് അറിയേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നു. ഇ

തരം വിശദാംശങ്ങളിലുള്ള റായിയുടെ അതിശ്രദ്ധ പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. എന്ന് നോവലിലെ കാതലായ സാമൂഹിക പരാമർശങ്ങളിൽ പലതും റായി ഒഴിവാക്കുകയാണ് ചെയ്തതെന്ന് ബംഗാളി നിരൂപകനായ അമിതാബ് ചതോപാധ്യായ പറയുന്നുണ്ട്. അദ്ദേഹം എഴുതുന്നു. “മദ്ധ്യവർഗ്ഗജീവിതമായ ഇതിലെ ഒരു കഥാപാത്രം ജോലി നഷ്ടപ്പെട്ടെന്ന ഭയംകൊണ്ട് ഫാക്ടറി ഉടമയെ യൂണിയൻ രാഷ്ട്രീയക്കുറ്റത്തിന് കൂട്ടി നിൽക്കുന്നു. ഈ കുറ്റബോധത്തിൽനിന്നുള്ള താൽക്കാലികമായ ഒരു രക്ഷപ്പെടലിനുവേണ്ടിയാണ് അയാൾ കാട്ടിലേക്കു പോകുന്നത്. അവിടെയും അയാൾക്കു സ്വസ്ഥത ലഭിക്കുന്നില്ല. മദ്ധ്യവർഗ്ഗമുല്പന്നങ്ങളുടെ വൈരുദ്ധ്യങ്ങളിൽ പെട്ടുഴുന്ന ഈ കഥാപാത്രത്തിന്റെ സമകാലിക പ്രസക്തി ശ്രദ്ധേയമാണ്. വിശദാംശങ്ങളിൽ അതീവ ശ്രദ്ധാലുവായ റായി അയാളുടെ ജീവിത പശ്ചാത്തലത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു സൂചനപോലും നൽകുന്നില്ല.

“നോവലിലെ രേററാൽ കഥാപാത്രമായ ധനിക യുവാവ് വനപ്രാന്തത്തിലെത്തിയപ്പോൾ അവിടെക്കണ്ട ഒരു സന്താൾ പെൺകുട്ടിയെ പ്രലോഭിപ്പിച്ച് ബലാത്സംഗം ചെയ്യാൻ ശ്രമിക്കുന്നു” സന്താൾ വർഗ്ഗക്കാർ അയാളെ പിടികൂടി ശിക്ഷിക്കുന്നുമുണ്ട്. ഈ ഉപകഥയിലൂടെ നോവലിസ്റ്റ് പിന്നോക്കവർഗ്ഗക്കാരുടെ ഉണർന്നുവരുന്ന സാമൂഹ്യാവബോധത്തെയും നീതിബോധത്തെയും ആവിഷ്കരിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. റായിച്ചിത്രത്തിൽ ഇതെല്ലാം മുടിവയ്ക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു”

ദീർഘമായ ഈ ഉദ്ധരണിയിൽനിന്നും, രാഷ്ട്രീയധ്വനികൾ നിറഞ്ഞ ഒരു പ്രമേയത്തെ റായി നിർസാമൂഹികമാക്കി അവതരിപ്പിക്കുകയായിരുന്നുവെന്ന് ബോദ്ധ്യപ്പെടുന്നുണ്ട്. ലേഖനാരംഭത്തിൽ ഉദ്ധരിച്ച റായിയുടെ “കഥയെവിടെ?” എന്ന ചോദ്യം രണ്ടാമതൊരു മുമ്പിൽക്കൂടി അപ്രസക്തമാവുന്നതാണ് ഇവിടെ കാണുന്നത്.”

ഹാജി മുസായുടെ ആശയപത്രി

ഹാജി മുസായുടെ ആശയപത്രിയിൽ തിരക്കായിരുന്നു. അത് പ്രത്യേകം പറയേണ്ട കാര്യമൊന്നുമില്ല. എന്നും എപ്പോഴും തിരക്കുതന്നെയാണല്ലോ. നല്ല പാക്ടറിസുള്ള ഡോക്ടറാണദ്ദേഹം. പഴയ ഒരു ഡോക്ടർ. പഴമക്കൊന്നാണെങ്കിലും, പ്രായമായവർക്കു മാത്രമല്ല പ്രായം കുറഞ്ഞവർക്കും അദ്ദേഹത്തെ ബഹുമാനമാണ്. എല്ലാ രോഗങ്ങളും ദേഹമാക്കാൻ മന്ത്രശക്തിതന്നെ മുണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന് എന്ന്, രോഗികൾ വിശ്വസിക്കുന്നു. എത്ര മാറ്റാമരോഗങ്ങളാണദ്ദേഹം ചാറിയിരിക്കുന്നത്! ഇനത്തെ കാലത്തു എല്ലാ രോഗങ്ങളും ദേഹമാക്കുന്നവർ കുറവാണ്ല്ലോ. മനുഷ്യന്റെ ഓരോരോ അവയവങ്ങളായിട്ടാണല്ലോ ഡോക്ടർമാർ പരിശോധിക്കുക. ഹാജി മുസായെല്ലാ രോഗികളേയും പരിശോധിക്കുന്നു. അതിനാലാവാം ഈ തിരക്കും.

എം ആർ മനോഹരവർമ

ചെന്നാലുടനെ, ഹാജി മുസായുടെ മകൻ ഒരു നമ്പരതരം. ആ നമ്പരമായി ഇങ്ങിനെ കാത്തിരിക്കുക നമ്പരവിളിക്കുക ഹാജി മുസായുടെ കൊച്ചുകുളായിരിക്കും. നമ്പർ ഒരിക്കലും തെറ്റാറില്ല. നമ്പറിന് പ്രത്യേകം പണമടക്കേണ്ടതുണ്ടില്ല.

എനിക്ക് നമ്പർ കിട്ടി. എന്റെ രോഗം പ്രത്യേകം താൽപ്പര്യമുള്ളതാകുന്നു. ഹാജി മുസായുടെ ഗേറ്റുകയറിയാലുടനെ എന്റെ രോഗം മാറുന്നു...പിന്നെ ഗേറ്റു ഇറങ്ങിയാലുടനെ രോഗമാരംഭിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ദേഹം മുഴുവൻ വേദനയാണ്. വേദനയുടെ ഓരോരോ അണക്കൾ ഓടിക്കാടി വന്ന് എന്നെ വേദനിപ്പിക്കുകയാണ്. എല്ലാ അവയവങ്ങളിലും വേദനയുടെ ബിന്ദുക്കൾ സംഗമരത്നാണുവമാകുകയാണ്. എന്നെ ചലനരഹിതനാക്കിയിട്ടേ ഈ വേദന മാറൂ എന്ന് ഭയപ്പെടുന്നു. എന്തു ചെയ്യാനാണ്?

ഹാജി മുസായുടെ അരികിൽ ആദ്യം ചെന്നിരുന്ന ദിവസം വിറച്ചുകൊണ്ടാണ് രോഗവിവരങ്ങൾ പറഞ്ഞത്. ഞാൻ മരിച്ചുപോകുമോ എന്ന് പല പ്രാവശ്യം ചോദിച്ചു. ഹാജി മുസായെ

ന്നെ അടിച്ചടി പരിശോധിച്ചതിനുശേഷം പറഞ്ഞു: മരിക്കില്ല...

സമാധാനമായി. അന്ന് കുറേ ഗുളികകളും മരുന്നുകളും തന്നെ എന്ന് യാത്രയയച്ചു അദ്ദേഹം. മരുന്നുകൾ കഴിച്ചുതുടങ്ങിയതോടെ രോഗം മാറുമെന്ന് ഞാനാശിച്ചു. പക്ഷേ, എന്നെ നിരാശപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് രോഗം കൂടുകയായിരുന്നു. രണ്ടാമത്തെ പ്രാവശ്യം മരുന്നും വാങ്ങാൻ ചെന്ന്പ്പോഴാണ് അത്ഭുതം സംഭവിച്ചത്. വേദനയുടെ കനത്ത ഭാരവുമായി ഞാൻ ഹാജി മുസായെ കാണാൻ വീണ്ടും വരികയാണ്. എനിക്ക് ഒരു കുറുമ്പിരി ഹാജി. എനിക്ക് മരണം മുന്നിൽ കണ്ട ഭയമാണെപ്പോഴും. എന്നെ രക്ഷിക്കുമോ

പക്ഷേ, ഗേറ്റ് കടന്ന് മിററത്ത് വന്നപ്പോഴേക്കും എന്റെ രോഗം എവിടെയോ പോയി ഒളിച്ചു.

എനിക്ക് ഒരുവലുവുമില്ല. ഹാജിമുസായുടെ മുമ്പിലിരുന്ന് പോൾ ഞാൻ ചിരിച്ചു...ഹാജി എന്നെ രക്ഷിച്ചു. സന്തോഷമായി. ഞാൻ പലപല പ്രാവശ്യം നന്ദി പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ഇറങ്ങി..

ഗേറ്റ് ഇറങ്ങി. അപ്പോഴതാ വേദനയുടെ അണക്കര എവിടെനിന്നൊക്കെയോ വന്നെന്നെ പൊതിയുന്നു.

ഞാൻ വേദന സഹിച്ചുകൊണ്ട് വീട്ടിലെത്തി. ഉറങ്ങാൻ സാധിച്ചില്ല. ഒന്നിനും സാധിച്ചില്ല.

അന്നുതന്നെ വീണ്ടും ഞാൻ ഹാജിമുസായുടെ മുമ്പിലെത്തി. അത്ഭുതം.

ഹാജിമുസായുടെ ഗേറ്റ് കടന്ന് ആ മിററത്ത് എത്തുമ്പോൾ എനിക്ക് ഒരുവലുവുമില്ല..

എന്താണിങ്ങിനെ?

ഹാജിമുസാ ഭയങ്കരമായി ചിരിച്ചു. എന്നെ ഭയപ്പെടുത്തുന്നു.

ഞാൻ എത്രവേണമെന്നറിയാതെ വെറുതെ മുന്നിലിരുന്നു.

അന്നും കുറെ മരുന്ന്കളും ഗുളികകളും അദ്ദേഹം തന്നു.

അതും തീർന്നുകഴിഞ്ഞത് ഞാൻ രോഗം മാറാതെ ഹാജി മുസായുടെ മുമ്പിലെത്തി.

പല പ്രാവശ്യം ഇതാവർത്തിക്കുകയും ചെയ്തു. അപ്പോഴൊക്കെയും ഈ അത്ഭുതം ആവർത്തിക്കുകയാണ്.

ഇനി ഞാനെന്തു വേണം?

അതന്വേഷിക്കാനാണ് ഞാൻ ഇന്ന് വന്നിരിക്കുന്നത്. ഹാജി മുസായോടൊപ്പം ഈ മുറിയിൽ ഈ വീട്ടിൽ താമസിക്കാൻ എന്നെ അനുവദിക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ എന്റെ രോഗം ഭേദമാവില്ല. ഞാൻ വേദന തിന്ന് തിന്ന് മരിക്കുകതന്നെ ചെയ്യും എന്നെ രക്ഷിക്കണം.

ഇവിടെ എത്രനേരം വേണമെങ്കിലും കഴിഞ്ഞിരിക്കാം.

എനിക്ക് യാതൊരു വേദനയുമില്ല. യാതൊരു അസുഖവുമില്ല. ഈ അവസ്ഥ

യിലിരിക്കാനല്ലോ ഞാൻ എപ്പോഴും ആഗ്രഹിക്കുന്നത്.

എന്റെ മുന്നിലൂടെ രോഗികൾ അകത്തേക്കും പിന്നെ മരുന്ന്കളുമായി വെളിയിലേക്കും പോകുന്നുണ്ട്. ഞാൻ അതൊക്കെ കണ്ടുകൊണ്ടും ചിലരെയാക്കി നോക്കി ചിരിച്ചുകൊണ്ടും അങ്ങിനെ സമയം കളയുകയാണ്.

പെട്ടെന്നാണ് ഹാജിമുസായുടെ മുറിയിൽ നിന്നും ഭയപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടുള്ള വലിയ കരച്ചിലിന്റെ ശബ്ദം മുഴങ്ങിയത്.

വെളിയിലിരിക്കുന്ന രോഗികൾ, എന്താണ് കേൾക്കുന്നത് എന്ന മുഖഭാവത്തോടെ എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടതെന്നറിയാതെ അവിടെ തന്നെ ഇരുന്നു.

ഞാൻ മാത്രമാണ് ഇരുപ്പിൽ നിന്നും എഴുന്നേറ്റത്. ഹാജിമുസായുടെ മുറി അടച്ചിട്ടിരിക്കുകയാണ്. കതകിനുവെളിയിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മകൻ പകുതില്ല. ടിക്കാറ്റ് കൊടുക്കുന്നവൻ.

ഞാൻ തന്നെ കതക് തുളിത്തുറക്കുകയായിരുന്നു. ഞാൻ കണ്ടകാഴ്ച ഭയപ്പെടുത്തുന്നതും. അയാൾ നിറഞ്ഞതുമായിരുന്നു. ഹാജിമുസാ അയാളുടെ കറുത്ത കസേരയിലിരുന്നു കായുന്നു. വലിയ ശബ്ദത്തിൽ.

ഇദ്ദേഹത്തിനെതുപാടി?

എല്ലാവരുടെയും അസുഖങ്ങൾ മാറ്റുന്ന ഡോക്ടർക്ക് എന്താ അസുഖം ബാധിച്ചു വെന്നോ?

ഞാനദ്ദേഹത്തെ കലുക്കി വെളിച്ചം ഉണർത്തില്ല.

വീണ്ടും വീണ്ടും കലുക്കി വെളിച്ചപ്പോൾ അവസാനം അദ്ദേഹം ഉണർന്നു. കരച്ചിൽ നിർത്തി.

എന്നിട്ടും കാര്യം പറഞ്ഞില്ല. അതിനും കുറേക്കൂടി നേരം കഴിഞ്ഞാണ് കാര്യം പറയുന്നത്...മകൾ സൈനബായെ കാണുന്നില്ല...

പ്രശ്നം ഇത്രയേയുള്ളോ?

കണ്ടുപിടിക്കാമല്ലോ...വെളിയിൽ നിൽക്കുന്ന രോഗികളെയൊക്കെ ഞ് പറ്റത്തുവിടും..എനിട്ട് സമാധാനമായി തിരിയാമല്ലോ. പോലീസിലും പട്ടാളത്തിലും വിവരമറിയിക്കാം.

പക്ഷേ, എത്ര പറഞ്ഞിട്ടും അദ്ദേഹം

കേൾക്കുന്നില്ല. കരച്ചിൽ നിർത്തുന്നില്ല. കൊച്ചു കുഞ്ഞുങ്ങളെപ്പോലെയാണദ്ദേഹം കരയുന്നത്. ഇപ്പോൾ ശബ്ദം അല്പം കുറച്ചിട്ടുണ്ട്. അതുതന്നെ ഭാഗ്യമായി...

സൈനബാ എവിടെപ്പോയിരിക്കുന്നു? ഞാനടക്കം ഭരണാധികാരികൾ വേഷമണിയുകയാണ്.

അകത്തേക്ക് കയറി.

ഹാജിമുസായുടെ വീട്ടിലെ പെണ്ണുങ്ങളല്ലാ തലകുനിച്ചിരിക്കുകയാണ്.

കരയുകയാവാം.

സൈനബായുടെ അമ്മയെ കാണാൻ ഞാൻ ശ്രമിച്ചു.

കണ്ടില്ല.

എവിടെനിന്നു തുടങ്ങണം? എവിടെയാണ് തീരേണ്ടത്?

സൈനബായുടെ അനിയനെ ഞാൻ തിരഞ്ഞു.

കണ്ടില്ല.

എത്രചെയ്യണമെന്നറിയാതെ വീണ്ടും ആ പഴയസ്ഥാനത്ത് പോയിത്തന്നാലോ എന്ന് ഞാനാലോചിച്ച ഒരു പുരുഷനായിപ്പോയല്ലോ... വെറുതെയിരിക്കുക വയ്യല്ലോ...നന്നാക്കേണ്ടല്ലോ? വെറും നാണക്കേട്...

ഹാജിമുസായുടെ മുറിയിലെത്തി, വീണ്ടും.

ഇപ്പോഴും അദ്ദേഹം കസേരയിൽ തന്നെ ഇരുക്കുകയാണ്.

എന്നെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് അദ്ദേഹം അപ്പോൾ എഴുന്നേറ്റു...പിന്നെ വെളിയിലേക്ക് നടന്നു.

ഞാൻ പിറകേ.

ഗേറ്റിനടുത്തെത്തിയപ്പോൾ, ഞാൻ കൂട്ടൽ ഭയന്നു...

വെളിയിലേക്കിറങ്ങിയാൽ എന്റെ വേദന വീണ്ടും ആരംഭിക്കും.

ഞാനദ്ദേഹത്തെ പിടിച്ചുനിർത്തി. നിന്നു.

—എങ്ങോട്ടാണ്? ഞാൻ പെട്ടെന്നു ചോദിച്ചു.

—പോലീസിലേക്ക്...അദ്ദേഹം മറുപടി പറഞ്ഞത് അങ്ങിനെയാണ്.

—എന്തിന്? ഞാനങ്ങിനെ ചോദിച്ചത് എന്റെ ഭയംകൊണ്ടാണ്. ഗേറ്റിനു വെളിയിലേക്കിറങ്ങാനുള്ള ഭയം എന്നെ കാർന്നുതീരുകയാണല്ലോ. എ

ന്റെ പിടിവിട്ടുവിട്ട് അദ്ദേഹം അപ്പോൾ വെളിയിലേക്കുതന്നെ നടന്നു. ഗേറ്റുകടന്ന് വെളിയിലേക്ക്.

ഇശ്ശാഖാ—
വേദനയുടെ കടുവകൾ എന്നെ ഇപ്പോൾ ആക്രമിച്ചു കീഴടക്കും.

വയ്യ. ഹാജിമുസായുടെ ഗേറ്റ് കടക്കാൻ എനിക്ക് സാധ്യമല്ലല്ലോ.

ഞാൻ ഗേറ്റിനടുത്ത് അദ്ദേഹം പോകുന്നതുംനോക്കിനിന്നു. കരേയെന്നേരും എത്ര ചെയ്യണമെന്നറിയാതെ അടുത്ത നിമിഷങ്ങളിലെ ചലനങ്ങളറിയാതെ ഞാൻ നിന്നു...

പിന്നെ തിരിഞ്ഞ് ഹാജിമുസായുടെ മുറിയുടെ അടുത്ത വാതിലിനുവെളിയിൽ വരാതെയിരിക്കേണ്ടതന്നെ നടന്നു.

ആ പഴയ സ്ഥലത്തുതന്നെ കാത്തിരിക്കുക.

പക്ഷേ, രോഗികളെല്ലാംകൂടി ഇതൊക്കെ കണ്ടുകൊണ്ട് വരാത്തയിൽ എഴുന്നേറ്റ് നില്ക്കുകയായിരുന്നു.

ഞാൻ വരാത്തയിലേക്ക് കയറവേ, അവരിലാരൊക്കെയോകൂടി എന്നോട് ചോദിച്ചു:എവിടെപ്പോയി ഹാജിമുസാ?

—പോലീസിൽ..

—എന്തിന്?

—എന്തിനറിയില്ല...

എത്ര വേഗമാണ് മനുഷ്യന്റെ ഭാവം മാറുന്നത്!

ഒരു രോഗി, എന്റെ ഷർട്ടിൽ കയറി പിടിച്ചുകൊണ്ട് ഭേദപ്പെട്ടതോടെ ചോദിച്ചു: താനല്ലേ അദ്ദേഹത്തെ ഓടിച്ചത്...കരയിച്ചത്?

—അല്ല.

ഉത്തരം എന്റെ നാക്കിൻമുമ്പിൽ വന്നുനിൽക്കുമുള്ള. പറയാൻ പററിയില്ല. ഹാജിമുസായുടെ മകൾ സൈനബായെ കാണാനില്ല. അവളെ തിരഞ്ഞാണദ്ദേഹം പോയിരിക്കുന്നത്—എന്നൊന്നും പറയാനെന്നിക്ക് കഴിയുന്നില്ല.

ഞാൻ അപ്പോൾ ആരേയും കാണുന്നില്ല. കണ്ണിൽ ഇരുട്ട് കയറുകയാണ്. എവിടെനിന്നൊക്കെയോ കൈകൾ എന്റെ ദേഹത്തു വന്നുവീഴുന്നത് ഞാനറിഞ്ഞു.

എന്നെ മാറ്റ രോഗികൾ മർദ്ദിക്കുകയാണ്. സൈനബായെ കാണാനില്ലാതെ

യത്ത് എന്റെ കഴപ്പുകോണ്ടല്ല. ഹാജി
മുസ രോഗികളെ ഉപേക്ഷിച്ച് സ്ഥലം
പിട്ടത് എന്റെ കുറവുകൊണ്ടല്ല. പി
ന്നെ ഞാനെന്തിനാണ് ശിക്ഷ അനുഭവി
ക്കുന്നത്?

എതിർക്കാൻ കഴിയാതെ ഞാൻ നിന്നു
എല്ലാ മർദ്ദനവും ഏറ്റു.

കരേനേരം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, അവർക്കു
മടുത്തു എന്നു തോന്നി.

ഞാൻ മോചിതനായി.

പക്ഷേ, എനിക്ക് ഇരിക്കാൻ വയ്യാ
തെയായി. ഞാനവിടെതന്നെ കിടന്നു.
തലയടിച്ച വീഴുകയായിരുന്നു...തലപൊ
ട്ടിയതും ചോര ഒലിച്ചിറങ്ങിയതും ഞാ
നറിയുന്നില്ല. ഞാനവിടെ തണുപ്പിൽ
കിടക്കുകയാണ്. ചുറ്റും രോഗികൾ എ

ന്നെ നോക്കിനിൽക്കുന്നു.

ഞാനറിയുന്നില്ല ഒന്നും.

പക്ഷേ ഞാൻ സന്തോഷിക്കുകയായി
രുന്നു. ഇനി, ഹാജിമുസ് തിരിച്ചുവരും.
സൈനബായെയുംകൊണ്ടു വരട്ടെ. ഞാൻ
കാത്തിരിക്കുന്നു. എനിക്കിനി ഈ അസു
ഖങ്ങളൊക്കെ മാറാതെ ഇവിടെനിന്നും
പോകാൻ പറ്റില്ലല്ലോ. സന്തോഷമാ
യി. ഗേറ്റുകൾക്ക് വെളിയിൽ പോ
കേണ്ടല്ലോ.

ഞാനപ്പോൾ പ്രാർത്ഥിച്ചത്, എന്റെ
ഈ നില ഹാജിമുസ് എന്താണ്...എനി
ക്ക് എഴുന്നേല്ക്കാൻ കഴിയരുതേ...ഹാജി
മുസായുടെ ആശുപത്രിയിൽനിന്നും ഗേ
റ്റുകൾക്ക് വെളിയിൽപോകാൻ ഇടവ
രുതേ...

അടുത്ത ലക്കത്തിൽ

ആർ. നരേന്ദ്ര പ്രസാദിന്റെ

“അടിത്തറയും മേലുപുരയും.”

[സാഹിത്യത്തിൽ പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തിന്റെ സ്വാധീനത്തെ
ക്കുറിച്ചുള്ള തീവ്രധ്വനം.]

മലയാളനാട്
വാരികയിൽ
ഉടൻ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു തുടങ്ങുന്നു!

പ്രശസ്ത സാഹിത്യകാരനായ

കാക്കനാടൻ

എഴുതുന്ന

യാത്രാസ്മൃതികൾ

പുനഃപ്രസിദ്ധീകരണം അരംഭിക്കുന്നു

സ്ഥാപകൻ

എസ്. കെ. നായർ

പത്രാധിപസമിതി

പ്രേമാ കെ. നായർ

രാജൻ പി. തൊടിയൂർ

മലയാളത്തിൽ
സിനിമ
നാരിക

സിനിമ

സഹ്യന്റെ മകൻ

നവംബറിൽ കൽക്കട്ടയിൽ വെച്ച് നടക്കുന്ന മൂന്നാം ഇൻറർനാഷണൽ നിയോ-യൂത്ത് ഫിലിം ഫെസ്റ്റിവലിൽ 'സഹ്യന്റെ മകൻ' എന്ന കട്ടികളുടെ ചിത്രം മത്സരവിഭാഗത്തിൽ പങ്കെടുക്കുന്നു. ഇക്കൊല്ലത്തെ ഏറ്റവും നല്ല ബാല ചിത്രത്തിനും, ബാലനടനുള്ള സംസ്ഥാന അവാർഡുകൾ നേടിയ 'സഹ്യന്റെ മകന്റെ' സംവിധായകൻ ജി. എസ്. പണിക്കരാണ്.

വിവിധ രാജ്യങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള ജൂറി അംഗങ്ങൾ മത്സരത്തിലെ നല്ല ചിത്രത്തെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിനായി, ഇൻഡ്യയിൽനിന്നും മറ്റു പല രാജ്യങ്ങളിൽ നിന്നും വരുന്ന പത്തു കട്ടികൾ അടങ്ങിയ ഒരു പ്രത്യേക ജൂറി അവരുടെ ഏറ്റവും നല്ല ചിത്രത്തെയും തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതാണ് ഈ ഫെസ്റ്റിവലിന്റെ പ്രത്യേകത.

പ്രേമലേഖനം

വൈക്കം മുഹമ്മദ് ബഷീറിന്റെ പ്രസിദ്ധമായ 'പ്രേമലേഖനം' പി. എ. ബക്കർ ചലച്ചിത്രമാക്കുന്നു. ജാലാ ഇൻറർനാഷണലിനവേണ്ടി എഡ്വഹാം മരുതേന്ത്ത് നിർമ്മിക്കുന്ന ഈ ചിത്രത്തിൽ സോമൻ, സ്വപ്ന, ക്യാപ്റ്റൻ രാജു, മാള അരവിന്ദൻ, മീന തുടങ്ങിയവർ അഭിനയിക്കുന്നു. ഛായാഗ്രഹണം ഹേമചന്ദ്രൻ, കവിതകൾ വയലാർ, സംഗീതം ദേവരാജൻ, എഡിറ്റിംഗ് രവി.

നിഴലുകൾക്ക് നിറമില്ല

വിദ്യാർത്ഥികൾ പ്രധാനവേഷം അണിയിുന്ന സെയിന്റ് തെരേസാസ് എഡ്യൂക്കേഷണൽ ട്രസ്റ്റിന്റെ വർണ്ണചിത്രമാണ് 'നിഴലുകൾക്ക് നിറമില്ല'. തിരക്കഥ പവിത്രനും, സംവിധാനം ബാലചന്ദ്രമേനോനും (ഓണറേയ്ക്കി) സുബ്രമണ്യനും ചേർന്ന് നിർവ്വഹിക്കുന്നു. ഈ ചിത്രത്തിൽ വിദ്യാർത്ഥികളോടൊപ്പം പ്രശസ്തരായ പല നടനടനാരും അഭിനയിക്കുന്നു. ചിത്രത്തിൽ അഭിനയം ഉപകരണസംഗീതം, പിന്നണി ഗായകൻ, ഗായിക എന്നീ വിഭാഗങ്ങളിൽ പങ്കെടുക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥി വിദ്യാർത്ഥിനികൾ സ്വന്തം മേൽവിലാസം എഴുതിയ തപാൽ കവർസാഹിതം സെക്രട്ടറി, സെയിന്റ് തെരേസാസ് എഡ്യൂക്കേഷണൽ ട്രസ്റ്റ്, കന്യാകുമാരി മെൻറ് (സൗത്ത്) കൊല്ലം-691001 എന്ന വിലാസത്തിൽ എഴുതുക.

കെ. നമ്മുടെ പുതിയൊരു ലോകം പിന്നോക്കിപ്പറമ്പിനേ!

63 നമ്മുടെ പീഡനം.
ഗോപാലൻമാരുടെ ക്ലാസാണ്.
മെമ്മോറിയം കൊണ്ട് വരികയാണ്
പുസ്തക ബാലേട്ടൻ.

അപ്പോൾ ഗോപാലൻമാർ കട്ടിക
ഒള ഉപദേശിക്കുകയായിരുന്നു:

“നാളത്തെ പ്രസിദ്ധനാകാനും പ്രധാന
മന്ത്രിമാരും ഗവർണ്ണറുമാരെയും ആ
കേന്ദ്രവരാണ് നിങ്ങൾ... മാത്രമല്ല, എ
ഞ്ചിനീയർമാർ... ഡോക്ടർമാർ... വക്കീ
ലന്മാർ... അദ്ധ്യാ...”

ഗോപാലൻമാർ മെമ്മോറിയം
വാങ്ങുന്നതിനിടയിൽ ബാലേട്ടൻ അദ്ദേ
ഹത്തിന്റെ മുഖത്തും കട്ടികളുടെ മുഖത്തും
മാറിമാറി നോക്കി. മാഷ് ആത്മാർത്ഥ
മായാണോ ഈ ഉപദേശിക്കുന്നത്? ഇ
തെല്ലാം കട്ടികൾ വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ടോ?

കട്ടികൾക്ക് പ്രിയങ്കരനാണ് ഗോപാ
ലൻമാരെയെന്ന് ബാലേട്ടനറിയാം. വി
ദ്യാർത്ഥി നേതാക്കൾപോലും അടങ്ങി
യിരിക്കുന്ന രസികൻ ക്ലാസാണ് അദ്ദേ
ഹത്തിന്റേത്. ആ രണ്ടു കണ്ണുകളിലേക്ക്
ക്ലാസിലെ എൺപതുകണ്ണുകൾ ഉറ്റു
നോക്കുന്നത് താൻ പലപ്പോഴും പുറത്തുനി
ന്ന് ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് അദ്ദേ
ഹത്തെപ്പോലുള്ളവർ ഓരോവായും
സൂക്ഷിച്ചുപയോഗിക്കണം ഇല്ലെ
ങ്കിൽ...

ഓമീസ് റൂമിലേക്ക് മടങ്ങിയെത്തി
യപ്പോൾ ആകെ ഒരു മരവിപ്പായിരുന്ന്
ബാലേട്ടൻ. ഈ ഗോപാലൻമാരെയെ
പ്പോലുള്ളവർ എന്തിനാണ് കട്ടികളെ
ഇങ്ങനെ വ്യാമോഹിപ്പിക്കുന്നത്!

സ്കൂളിൽ തന്റെ മാഷായിരുന്ന നാ
രായണക്കുറുപ്പിന്റെ ശബ്ദം ബാലേട്ട
നോർമ്മിച്ചു: നാളത്തെ പ്രസിദ്ധനാകാനും
പ്രധാനമന്ത്രിമാരും മുഖ്യമന്ത്രിമാരും
ചീഫ് ജസ്റ്റിസുമാരെയെല്ലാം നിങ്ങളുടെ
കൂട്ടത്തിലുണ്ട്!

ഇന്ത്യയുടെ പ്രധാനമന്ത്രിയാകുമെന്ന്
ഉറച്ചുവിശ്വസിച്ചിരുന്നു, അന്ന്. തല
യിൽ ഒരു വെള്ള ഖാദി തൊപ്പി വെച്ച്
മേലുടുപ്പിന്റെ ഒരു കൂട്ടത്തിനുള്ള ദ്വാര
ത്തിൽ റോസാപ്പൂ ചൂടി ഹെൽമറ്റിനെ
പ്പോലെ ചിരിക്കുന്നത് പലപ്പോഴും മന
സ്സിൽ കണ്ടിരുന്നു. അവസാനം എത്തി
പ്പെട്ടത് ഈ സ്കൂൾ ശിപായിയായി
ട്ടാണ്. ഇനി റിട്ടയർ ചെയ്യാൻ കുറഞ്ഞ
കാലം മാത്രം. ജീവിതത്തിൽ ആശിക്കാ
നൊന്നുമില്ല.....

“എന്താബാലാ സ്വപ്നം കാണാ...
ബെല്ലിക്കണ്ടെ?”

ബാലേട്ടൻ തലയുർത്തി. ഹെഡ് മാ
ഷാണ്.

പെട്ടെന്ന് ദേഷ്യമാണ് വന്നത്.

“എത്രകാലായി മാഷെ ബെല്ലിക്കിട
ന്ന് എത്രമാളെ അകത്തേക്കും പുറത്തേ
ക്കും വിട്ടു. എന്നിട്ടെന്തു കണ്ടുനേടി?”

തന്നത്താൻ മറന്ന് ബാലേട്ടൻ പറ
ഞ്ഞു പോയി.

ഹെഡ് മാഷ് അന്നും വിട്ടു. ഈ ബാ
ലനീനെതുപറ്റി?

ബാലേട്ടൻ നേരെ പോയത് ഗോപാ
ലൻമാരുടെ ക്ലാസിലേക്കാണ്.

“മക്കളേ—”

വാതിൽക്ക് വെച്ചതന്നെ അയാൾ കട്ടി
കളെ നീട്ടിവിളിച്ചു.

ബാലേട്ടനെ പുതിയഭാവത്തിൽ കണ്ട്
ക്ലാസ് അമ്പാപ്പോടെ നോക്കി:

“നാളത്തെ തെങ്ങുകോറക്കാരും ചുമ
ടെടക്കുന്നവരും കൈക്കൊട്ട് പണിക്കാ
രും മുറുക്കാൻ കച്ചവടക്കാരും തൊഴിലൊ
ന്നുമില്ലാതെ തെങ്ങുന്നവരുമാണ് നിങ്ങളിലധികം പേരും.... വേഗേനേക്കാൻ
ജനിച്ചവർ...”

അയാൾ ഒരു വല്ലാത്ത ശബ്ദത്തിൽ
പറഞ്ഞു. പിന്നെ പ്രതികരണത്തിന് കാ
ത്തുനിൽക്കാതെ ക്ലാസിൽ നിന്നിറങ്ങി
ബെല്ലിനടുത്തേക്കോടി.

തൂടച്ചയായ ബെല്ലൊച്ചകേട്ട് പകച്ചു
കൊണ്ട് സ്കൂൾ മുഴുവൻ ബാലേട്ടന്റെ
ചുറ്റിലും ഓടിക്കൂട്ടുമ്പോൾ അയാൾ രണ്ടു
കയ്യിലും ഇരുമ്പ് ദണ്ഡ് കൂട്ടിപ്പിടിച്ച് ആ
ഇരുമ്പുവളയത്തിൽ ആഞ്ഞാഞ്ഞെ അടി
ക്കുകയാണ്.

“നിങ്ങൾ ഒന്നുമാവാൻ പോകുന്നില്ല
മക്കളേ—”

ബാലേട്ടൻ കണ്ണുമറക്കിയടച്ച് പരിസ്
രം മറന്ന് ഇടറുന്ന സ്വരത്തിൽ ഉച്ച
ത്തിൽ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു.

—o—

നിഷേധത്തിന്റെ ആവർത്തനം

പ

തിവക്കുകുടികളുടെ കൽക്കത്താസത്തേളനും, അതുപ്രേരിപ്പിക്കുകയെന്നിവേററിക്കൊണ്ടുതന്നെ. ഒരുപറ്റം താത്വികപ്രശ്നങ്ങളെ എടുത്തുപാക്കി. പ്രവിശ്യയിലെ മാർക്സിസ്റ്റു സർക്കാറായിരുന്നല്ലോ സമ്മേളനത്തിന്റെ ആമിതേയമാർ, താത്വികതയുടെ അതിപ്രസരണമുണ്ടാവുക എന്നതു് ഉചിതമായെന്നു പറയാനുള്ളു. ഈ താത്വികതയിൽ കറേ കണക്കുകൂട്ടലുകൾ നടന്നു: ഇന്ദിരാകോൺഗ്രസ്സിന്റെ ഭരണം ദുർഭരണമാണു്, കുടുംബവാഴ്ചയാണു് ഇന്ദിരയെ പരാജയപ്പെടുത്തുകയും രാജീവ് ഗാന്ധിയുടെ പിന്തുടർച്ച തടയുകയും സാമാന്യ ജനാധിപത്യ മര്യാദകൾ പാലിക്കുന്ന ഒരു ബദൽസർക്കാരിനു രൂപംകൊടുക്കുകയും ഒക്കെ ചെയ്യേണ്ടതുണ്ടു്. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ സാധാരണയുചികളായ ഞാനും നിങ്ങളും കണക്കുകൂട്ടുക കേവലം പ്രാഥമികതലത്തിൽ മാത്രമായിരിക്കില്ല. ഒന്നും ഒന്നും രണ്ടു്. രണ്ടും രണ്ടും നാലു്. ഇങ്ങിനെയാണു് ജയപ്രകാശനാരായണനും കണക്കുകൂട്ടിയതു്. അതായിരുന്നു എഴുപത്തിയെഴിലെ ജനതാതരംഗത്തിന്റെ കണക്കു്.

കി

കൽക്കത്തയിലെ താത്വികാചാര്യന്മാരാകട്ടെ, കണക്കുകൂട്ടിയതു് ഈ വഴിയൊന്നുമാത്രമായിരുന്നില്ല. ബി. ജെ. പി.യെ അകറ്റിനിർത്തിക്കൊണ്ടുള്ള ഒരു സംവിധാനത്തിലൂടെയാണു് അവർ ഇന്ദിരാഗാന്ധിയെ നേരിടാനുദ്ദേശിക്കുന്നതു്. രണ്ടും രണ്ടും നാലെങ്കിൽ നാലിൽനിന്നു് മൂന്നു കഴിച്ചാൽ ഉത്തരം പതിനഞ്ചു്. ഈ ക

ണക്കു് താത്വികാചാര്യന്മാർക്കു മനസ്സിലാവു. താത്വികാചാര്യനായ ബഹുവപുനയ്യ (സി. പി. എം.) ബി. ജെ. പി.യുടെ ബഹിഷ്കരണത്തെക്കുറിച്ചു് അത്യന്തം ഉത്സാഹത്തോടെയാണു് സംസാരിച്ചതു്. പ്രതിപക്ഷമുന്നണിയിൽനിന്നു് “വർഗ്ഗീയ” ശക്തികളെ ഒഴിവാക്കിയെങ്കിലല്ല പുരോഗമനശക്തികൾ തങ്ങളുടെ ചരിത്രപരമായ ചുമതല നിറവേറുകയുള്ളു? എന്നാൽ ഈ സൈദ്ധാന്തി

ഒ.വി. വിജയൻ

കിമേത്തിൽ മറ്റു ചില ചെറുചാതികളും ചെന്നടിഞ്ഞിരുന്നു. ജനതാകക്ഷിയുടെ സുരേന്ദ്രമോഹൻ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു: കൽക്കത്താസത്തേളനായി ബി. ജെ. പി. സന്നിഹിതരായില്ലെങ്കിൽ അതിനുള്ള കാര്യം അവരുടെതന്നെയെന്നു്.

പ

തെന്താവതു കക്ഷികളാണു് പ്രസ്തുത സമ്മേളനത്തിൽ പങ്കെടുത്തതു്. മിസ്റ്റർ യുടെയും നിയോജകമണ്ഡലങ്ങൾ സാങ്കല്പികങ്ങളായിരുന്നു; ബി. ജെ. പി. യുടെ സംഖ്യയെങ്കിലും കൃത്യമായിരുന്നു. എഴുപത്തിയെഴിലെ തരംഗമൊഴിച്ചാൽ ദേശചട്ടാപകരയുള്ള ഒരു പ്രസ്ഥാനത്തെക്കൈകൊണ്ടു തൊട്ടിട്ടില്ലാത്ത സുരേന്ദ്ര

മോഹൻ. ‘ജനവാദി’ യെന്ന പേരുള്ള ഒരു സ്വകാര്യകക്ഷിയുടെ സാരഥ്യം സ്വയം ഏറ്റെടുത്തിട്ടുള്ള ചന്ദ്രചിത്യാദയ്ക്കു് ചേരിമാറി ഗുണപോയ ഹേമവതിനന്ദൻ ബഹുഗുണ, ഇങ്ങിനെ നഷ്ടപ്രശ്നകരമായ ഒരു കൂട്ടം “നേതാക്കന്മാരാ” യിരുന്നു കൽക്കത്തയിൽവെച്ചു ബി. ജെ. പി. യെ പുറംതള്ളിയതു്.

എ

ഴുപത്തിയെഴിലെ മഹാപ്രസ്ഥാനത്തിലേയ്ക്കു ഞാൻ നിങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധയെക്കൊള്ളു് തിരിയ്ക്കട്ടെ. അന്നത്തെ ജനതയിൽ ലയിപ്പിച്ചുപോയ ഭാരതീയ ജനസംഘം ഇന്നത്തെ ബി. ജെ. പി. യെക്കാൾ എത്രയോ മടങ്ങു് ഹൈന്ദവ വിഭാഗീയതയ്ക്കു വിധേയമായ ഒരു കക്ഷിയായിരുന്നു. ജനസംഘത്തിൽനിന്നു് ബി. ജെ. പി. യിലേയ്ക്കുള്ള വഴി സുദീർഘമാണെന്നു നാം മറക്കാതിരിക്കുക. ഈ വഴി വെട്ടിത്തുറന്നതാകട്ടെ ജയപ്രകാശനാരായണനായിരുന്നു എന്നതും നാം മറക്കാതിരിക്കുക.

റ

ണ്ടു പ്രധാന ലക്ഷ്യങ്ങളാണു് ജയപ്രകാശ് നേടിയതു്:

ഹിന്ദു ഭൂരിപക്ഷ രാഷ്ട്രമായ ഭാരതത്തിൽ ഹൈന്ദവതയെ ഉളിച്ചു മുടങ്ങതില്ല എന്ന സിദ്ധാന്തത്തിന്നു് രാഷ്ട്രീയമായ അംഗീകാരം. പിന്നെ ഹിന്ദുവർഗ്ഗീയതയിൽ വേരുന്നി വളരുന്ന ജനസംഘത്തെ ഒരു വേക്കോടെ പിഴുതെടുത്തു് മതേതര രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ പുതുവണ്ണിൽ നട്ടുക.

മതേതരത്വത്തിൽ നടത്തപ്പെട്ട മറ്റൊരു മഹാപരീക്ഷണത്തിന്റെ കഥ ഞാൻ നിങ്ങളെ വീണ്ടും ഓർമ്മിപ്പിച്ചുട്ടെ. വിദേശവും സ്വദേശവും ഒഴിവാക്കാൻ, അവിഭജിത ഭാരതത്തിന്റെ ഭരണമപ്പൊഴെ ജിന്നയേയും മുസിലിംചീഗിനയും ഏൽപ്പിച്ചുകൊടുക്കുന്നതു് കാര്യക്ഷമമാണെന്നു ഗാന്ധിജി നിശ്ചയിച്ചതായിരുന്നു. കോൺഗ്രസ്സിന്റെ നേതൃത്വമത്രയും ആ നിർദ്ദേശ

ത്തിൽ കഠിനമായ നിരസംസകൂടം പ്രകടിപ്പിച്ചു. അന്നു് ആ നിർദ്ദേശം നിവേദിയിരുന്നെങ്കിൽ ഹിന്ദുവിന്റെയും മുസിലിമിന്റെയും പാരസ്പര്യം എന്താകുമായിരുന്നു എന്നു ഞാൻ പലപ്പൊഴും ഓർത്തുപോകാറുണ്ടു്.

അ

റിയുക. സഹകരിയ്ക്കുക. മറ്റു വിചാരധാരകളുമായി പ്രവർത്തനംഗത്തു് പ്രതികരിയ്ക്കുക—ഇതാണു് ഈ പാരസ്പര്യത്തിന്റെ കാതൽ. ഒരേകദേശ സാത്വികത പുലർത്തുന്ന ഒരു ജനസമൂഹമാണു് ഭാരതത്തിന്റെതു്. ചിലപ്പോൾ ചിലപ്പോൾ പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടു വർഗ്ഗീയവും ജാതിയുമായ കലാപങ്ങൾ ഈ സാത്വികതയുടെ വിള്ളൽപറ്റുകൾ മാത്രമാണു്. ഈ സ്ഥിതിവിശേഷമാണു് സഹകരണത്തെ പ്രായോഗികമാക്കുന്നതു്.

കേ

രളത്തിലെ മുന്നണിരാഷ്ട്രീയത്തന്നെ നമുക്കു് തെളിവുതരുന്നു. മുസിലിംചീഗിനെ രാഷ്ട്രീയ മുഖ്യപാരതിലയ്ക്കു കൊണ്ടുപറന്നു് വലിയൊരു നേട്ടം നേടിയായിരുന്നു. ആ നേട്ടം തുടർന്നുപോയിരുന്നെങ്കിൽ മുസിലിംചീഗിനു് അതിന്റെ സങ്കല്പമായ നിയോജകമണ്ഡലത്തിന്റെ അതിരുകൾക്കകത്തായി നിശ്ചയമായും, വളരുകയായിരുന്നു. എന്നാൽ ദേശീയ സഹകരണത്തിന്റെ ചുമതലകൾ അതിനെ എല്ലിടുന്നതിനപകരം വിഘടിച്ചും നെറികെട്ടുമായ ഒരു ചതുരഗ രാഷ്ട്രീയത്തിൽ മുസിലിംചീഗിനെ ഒരു കരുവും പങ്കാളിയുമാക്കുകയാണു് കോൺഗ്രസ്സും മാർക്സിസ്റ്റുകളും ചെയ്തതു്. അതായിരുന്നു കേരളത്തിൽ വർഗ്ഗീയതയുടെ പുനർജീവന വഴിവെച്ചതും.

എ

ന്നാൽ, ദേശീയതലത്തിൽ ഹൈന്ദവ വർഗ്ഗീയതയുടെ കർമ്മസാധ്യത വളരെ വ്യത്യസ്തമാണു്. ഒന്നാമതു്, അതു് ഒരു സംഘടിത ന്യൂനപക്ഷത്തിന്റെ

വർഗ്ഗീകരണമല്ല. അക്കാദമിയിൽനിന്നു
ഒന്നെ അതു് അതിശയോക്തിയിൽനിന്നും
വിൻശാധനയിൽനിന്നും സ്വതന്ത്രവു
മായിരിക്കും. രണ്ടാമതു്, ഹൈന്ദവമത
സംവിധാനംതന്നെ നിവേദി ഉപധാര
കളുടെ സംഗമമാണു്. സ്വയംസേവകൻ
എത്ര ശ്രമിച്ചാലും ഒരു ഹൈന്ദവ "ചന്ദ്രൻ
വരമെൻറലിസം" സൃഷ്ടിക്കാൻ അവന
കഴിഞ്ഞെന്നുവരില്ല.

ഇ

തായിരുന്നു ജയപ്രകാശിന്റെ വില
യനത്തിനു പിന്നിലെ യുക്തിയും. എഴു
പത്തിയേഴിലെ ജനതാപ്രസ്ഥാനം അതി
ന്റെ മിച്ഛ ആയുസ്സും ജീവിച്ചിരുന്നെ
ങ്കിൽ ജനസംഘഘടകത്തിന്റെ ഉള്ളട
ക്കത്തിലും സ്വഭാവത്തിലും സമുദായം
ഘടനാപരവുമായ ഒരു വളർച്ച ഉണ്ടാക
മായിരുന്നു. ചർമ്മസിംഗും ഏതാനും
കിങ്കരന്മാരും ജനത വിട്ടുപോയ ഒരു
സർക്കാരിനെ രക്ഷിക്കുവാൻ ഒന്നിലേറെ
ഗ്രൂപ്പുകൾക്കു് കഴിയുമായിരുന്നു. പാർ
ലിമെൻറിലെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു കക്ഷികൾ
തങ്ങളുടെ വോട്ടുകൾ ജനതാസർക്കാരിനു
വാഗ്ദാനം ചെയ്തിരുന്നവെങ്കിൽ ജനത
യുടെ തകർച്ച തടയാനാവുമായിരുന്നു.

നി

ഗുരവു. ഇരുണ്ടതുമായ ഒരു ചരി
ത്ര-മാപ്പുയ ബോധത്തിന്റെ പ്രേരണ
യ്ക്കു വഴങ്ങി കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ ജനതയുടെ
പരമ്പരയിൽ കൂട്ടുനിന്നു. ഇന്നിതാ അ
വർ അതാവർത്തിക്കുകയാണ്. ഇന്ദിരയു
ടെ തുടർച്ചയെ, മാജിവിന്റെ പിൻതു
ടർച്ചയെ തടയാൻ കരുത്തുള്ള ഒരേയൊ
രു ഗ്രൂപ്പികളുണ്ടെന്നു. ബി. ജെ. പി യു
ടെ നിഷ്കാസനത്തിലൂടെ, അവർ
അസാധ്യമാക്കിത്തീർത്തിരിക്കുകയാണ്.

മാ

തുമല്ല. ആ നിഷേധകർമ്മത്തെ
താത്വിക സൂക്തങ്ങൾകൊണ്ടു് പൊതി
ഞ്ഞു് ആകർഷകമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.
അവർക്കേ ഇതു ചെയ്യാൻ കഴികയുമുള്ള.

നൃഗിളി.
ജനവരി ഇരുപത്തിയഞ്ചു്. ○

ക്ഷയമെന്നായിരുന്നു മാതാജിയുടെ ചു
പടി.

മാതാജി, ഞാനൊരു അവതാരമല്ല.
ഒരു ചെറും മനുഷ്യനാണ്.

അല്ല നന്ദൻ ഒരിക്കലുമല്ല.
തെല്ലേണമെന്നു മൊറത്തിനുശേഷം
മാതാജി തുടർന്നു: നീ അറികിലുള്ളതു്
എനിക്ക് എത്രമാത്രം ആശ്വാസകരമാ
ണെന്നു് നീ അറിയുന്നുണ്ടോ, നന്ദാ?

ശരിയായിരിക്കാം, പക്ഷേ ഞാൻ എ
ന്തിനു് ഈ ചടങ്ങിനു് നിൽക്കുന്നു?

അങ്ങിനെയാണ് അതു് തുടങ്ങിയതു്.
സ്വാതന്ത്ര്യം വേണം എന്ന ആഗ്രഹത്തി
ന്റെ വിത്തു് വളരെവേഗം മുളച്ചു വള
രുന്നെന്നാണല്ലോ.

രാവിലെ ഉണരുമ്പോൾ മനസ്സ് പി
റുപിറുത്തുതുടങ്ങി: രക്ഷപ്പെടണം. രാത്രി
മുറങ്ങാൻ കിടക്കുമ്പോഴും മനസ്സിന്റെ
പിറുപിറുപ്പു് ഇതുതന്നെയായി: രക്ഷ
പ്പെടണം.

മാതാജിയുടെ സമ്മതത്തോടുകൂടി രക്ഷ
പ്പെടാൻ ഒരിക്കലും കഴിയുകയില്ലെന്നും
തീർച്ചയായി.

ഒരു ചെറിയ ജോലിക്കുവേണ്ടി അ
ന്വേഷണം തുടങ്ങിയിട്ടു് എങ്ങും എന്തി
യില്ല. പരിചയിച്ച ജീവിതനിലവാരം
തുടരണമെങ്കിൽ അക്കാലത്തു് ആയിരം
രൂപയെങ്കിലും മാസംകിട്ടിയേ മതിയാ
കുമായിരുന്നുള്ളു.

മാതാജിയുടെ ഭജനസംഘത്തിൽ ഒരു
വിദേശീയവനിത ആരാധകയായി കട
ന്നുകൂടിയതു് അക്കാലത്താണ്. രണ്ടാഴ്ച
ത്തെ ആരാധനയ്ക്കും ഒരു തവണത്തെ
ആത്മാർപ്പണത്തിനുംശേഷം അവർ സ്വാ
തന്ത്ര്യമന്ത്രമുദവിച്ചു.

പോരിക.
ഞാൻ ചോദിച്ചു.
എങ്ങോട്ടു്?

മേൽവിലാസം ഉരുവിട്ടുപോയി അ
വർ പോയി. പിറ്റേന്നു താമസസ്ഥല
ത്തു് അന്വേഷിച്ചെത്തി. അവരിൽനി
ന്നാണ് കാമനീഷ് ആശ്രമത്തെക്കുറിച്ചു
ഞാൻ അറിഞ്ഞതു്. അവർ പറഞ്ഞാ
ണ്: അനുഗ്രഹം നൽകൽ മാത്രമല്ല അനു
വേദിക്കൽകൂടിയാണ് ഹൈന്ദവശുശ്രൂഷ
എന്നു് ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയതും.

(തുടരും)